

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Cecilie Sida
Marie Gruner

Cecilie Sida Marie Gruner's
FORFÆDRE

I " Familien Holm, Stamtavle " fra 1978 har Agnes Guldbrandsen tegnet et billede af morfar Sophus Johannes Thøger From Holm's faders forfædre og gjort rede for deres talrige efterkommere .

Optegnelserne i dette hæfte handler om mormor Cecilie Sida Marie Grüners forfædre, som også fortjener at blive trukket frem i lyset.

Dette hæfte skal ikke ses som en fuldt færdig stamtavle, men nærmest som en slags status over, hvor langt vi er kommet i indsamlingen af oplysninger om slægten i familiens og arkivernes gemmer.

Farum, 14. Marts 1986

Kirsten Riemer

Ovennævnte hæfte med slægtsoptegnelser foreligger kun i et enkelt eksemplar.

Ved hjælp fra "Frøken Marie Grüners Familielegat" er det økonomisk blevet muligt at fremstille det i 50 eksemplarer og at forbedre kopieringen af fotografierne.

Oplysningerne er desuden blevet forøget med et afsnit om den hastigt voksende efterslægt.

Farum, Januar 1987

Kirsten Riemer

INDHOLD.

Forord.

Slægtstavler.

Side 1 - 15: Personbeskrivelser.

Side 16: Henvisninger.

Tillæg 1: Vedrørende Nr. 2, Hans Gustav Grüner.

Tillæg 2: Vedrørende Nr. 4, Gustav Grüner.

Tillæg 3: Vedrørende Nr. 6, Claus Henrik Munck Sandholt.

Tillæg 4: Vedrørende Nr. 18, Peter Grove Beyer.

Tillæg 5: Vedrørende Nr. 28, Frederik Wilhelm Uivet.

Tillæg 6: Vedrørende Nr. 33, Anna Maria Lauridsdatter Aabye.

Tillæg 7: Vedrørende Nr. 34, Jacob Alexander Preben Haj.

Tillæg 8: Vedrørende Nr. 37, Ida Sofie Grove.

Tillæg 9: Vedrørende Nr. 38, Hans Clausen.

Tillæg 10: Vedrørende Nr. 50, Abraham Martinus Hviid.

Tillæg 11: Vedrørende Nr. 56, Lorentz Uivet.

Tillæg 12: Vedrørende Nr. 57, Anneke Marie Thrane.

Tillæg 13: Efterkommere efter Cecilie Holm, født Grüner, pr. December 1986.

Tillæg 14: Samling af portrætter.

Efterskrift.

PROBAND

1. CECILIE SIDA MARIE GRÜNER, f. 31.7.1864, Garnisons sogn, død 16.6.1940, Frederiksberg. Konservatoriuddannet pianistinde. Gift 12.2.1897 i hjemmet, Frederiksberg sogn med Sophus Johannes Thøger From Holm, født 15.3.1864 i København, død 29.8.1914, Frederiksberg sogn, ekspeditionssekretær i kultusministeriet. Vødr. hans slægt, se Agnes Guldbrandsens "Familien Holm, stamtavle" 1978.

FORÆLDRE

- 2 - 3. HANS GUSTAV GRÜNER, f. 25.5.1827, Ejby sogn, død 24.2.1897, Frederiksberg sogn. Gift 30.6.1860 i Citadels kirke med Fanny Caroline Henriette Halling, f. 27.6.1837 i København, død 25.2.1862, Citadels sogn. Gift 2) 2.9.1863 i Sct. Johannes kirke med Marie Achtonia Colette Sandholt, f. 16.6.1837, Syv sogn, død 14.12.1871, Holmens sogn, Gift 3) 18.2.1873 i Garnisons kirke med Anna Helene Juliane Ræder, f. 1836 i København, død 2.8.1914, Frederiksberg sogn. Sekondløjtnant a la suite i artilleriet og elev i højskolens ældste afdeling 1. April 1853, 1.4.1855 indtrådt i nummer, 12.3. premierløjtnant, 8.2.1863 kammerjunker, 29.1.1866 kaptajn, 1.10.1867 kaptajn i 1. artilleri regiment, 17.4.1869 ansat i 1. artilleri regiment 12.9.1871 batterichef, 8.4.1876 R. af D. 4.6.1879 afsked, 2.6.1880 hofjægermester, 10.10.1887 karakter. oberstløjtnant. Ejer af Høstemark og Egense Kloster ved Lille Vildmose. Artikel om Hans Gustav Grüner og hans egen beskrivelse af hans deltagelse i slaget ved Sankelmark er optaget i tillæg. Han har børnene:
 Mariane Ernestine Grüner, f. 10.3.1861, Garnisons sogn, død ugift 8.5.1927 i København.
 Ludvigne Eleonora Grüner, (navnet Fanny tilføjet i kirkebogen), f. 10.3.1861 Garnisons sogn, død ugift 20.12.1929, Frederiksberg sogn.
 Gustav William Ernst Halling Holck Grüner, f. 9.2.1862, Garnisons sogn, død 12.9.1879, Garnisons sogn.
 Af andet ægteskab:
Cecilie Sida Marie Grüner, f. 31.7.1864. Se proband.
 Gustav Henrik Peter Wivæt Grüner, f. 1.9.1867 Garnisons sogn, død før dåb.
 Henrik Ludvig Poul Wivæt Grüner, f. 22.6.1868, Garnisons sogn, død før dåb.
 Gustava Louise Georgia Emilie Grüner, f. 3.1.1870, Garnisons sogn, død ugift 24.8.1929 efter færdselsulykke ved Helsingør. Malerinde.
 Marie Elise Thrine Julie Grüner, f. 29.10.1871 Garnisons sogn, død 4.6.1951 Jesu Hjerter kirke, Viceforstanderinde på Frederiksberg hospital, ugift.
 Af tredje ægteskab:
 Franciska Amalie Ludvigne Julie Grüner, f. 19.11.1873, Garnisons sogn, død 22.3.1966 ugift fra Vemmetofte Kloster.
 Julie Elise Othilie Clara Grüner, f. 28.3.1876, Garnisons sogn, død 16.7.1899.

BEDSTEFORÆLDRE

4 - 5. GUSTAV GRÜNER, f. 19.7.1791, Toxværd sogn, død 1.2.1869, Benløse sogn. Gift 11.4.1816 i hjemmet, Fuglebjerg sogn med Mariane Birgitte Røbye, f. 11.4.1796, Præstø sogn, død 5.3.1859, Benløse sogn på Kjørup.

Han var til søs fra 1803 til 1804, tog styrmandseksamen 18.4.1807 og blev udnævnt 12.3.1809. Han deltog i krigen mod englænderne som månedsløjtnant og blev efter mange bedrifter afskediget 22.6.1814. Først blev han forpagter på Fuglebjerg og Førslev, senere af Spanager ved Køge. Ca. 1835 overtog han ved sin svigerfaders død forpagtningen af hovedgården Kjørup ved Ringsted, som han senere købte. Her opførte han 1841 en hovedbygning, som han flyttede ind i efter ophøret af forpagtningen af Spanagergård. Blev 30.10.1815 krigsassessor og senere generalkrigskommissær. Han var benådet med Dannebrogskorset for sit heltemod som månedsløjtnant og fik senere som godsejer Ridderkorset. Teksten på deres gravsten på Benløse kirkegård lød således:

GUSTAV GRÜNER

Generalkrigskommissær, ridder af Dannebrog
og dannebrogsmænd
ejer af Kjørup gård og gods
19. Juni 1791 - 2 Februar 1869
Som tapper søkrieger satte han sit unge liv
ind for fædrelandet,
Som jorddrot var han drædsæl og gavmild,
Som ægtefælle og fader trofast og kærlig,
Hans minde vil bevares med taknemmelighed
Af børn og børnebørn.

MARIANE BIRGITTE GRÜNER

f. Røbye
11. April 1796 - 5. Marts 1859
Hendes hjerte var ædelt, hendes ånd var
stærk, hendes kærlighed til ægtefælle og
børn ubegrænset,
Hun virkede til velsignelse, medens hun
levede, hun vil virke til velsignelse
efter sin død, hendes løn være vort
savn og vor længsel.

Han har børnene:

Johan Georg Røbye Grüner, f. 26.10.1817, Førslev sogn, død 16.11.1890, Herlufmagle sogn. Gift 15.8.1867, Holmens kirke med Clara Gudrun Simonsen, død 6.6.1881 i Herlufmagle.

Sida Elisa Charlotte Grüner, f. 24.11.1819, Fuglebjerg sogn, død 27.2.1878 Nidløse præstegård. Gift 29.6.1849 i Benløse med diakon Christian Carl Frederik Emil August Krog-Meier, død 13.5.1897 i København. Sognepræst i Sattrup og senere Nidløse.

En dødfødt søn, f. 15.11.1821, Ejby sogn.

Thomasine Ludvigne Emilie Grüner, f. 1.12.1823 Ejby sogn, død 5.12.1901, Føllenslev sogn. Gift med hofjægermester Christian Emil Grüner til Egemark, død 1.3.1894, Føllenslev sogn.

Gustav Grüner, f. 6.11.1825, Ejby sogn, død inden dåb, hjemmedøbt 6.11.1825.

Hans Gustav Grüner, f. 25.5.1827 Ejby sogn, Se nr. 2.

Julie Vilhelmine Caroline Grüner, f. 24.9.1829 Ejby sogn, Gift med Frederik Christian Krog-Meyer, forpagter på Spanager.

Emil Vilhelm Grüner, f.25.3.1833 Ejby sogn, død 15.11.1853, Benløse sogn.
Theodor Grüner, f.26.6.1835, Ejby sogn, død 14.7.1835, Ejby sogn.

Vedr. Gustav Grønners indsats som månedsløjtnant og Cecilie Sida Marie Holms beskrivelse af sine bedsteforældre se tillæg.

- 6 - 7. CLAUS HENRIK MUNCH SANDHOLT, f.12.10.1789, Trinitatis sogn, død 12.4.1848, Vor Frue sogn. Gift 19.1.1823 i Bræmerholm sogn med Caroline Cecilie Johanne Frederikke Wivet, f.15.6.1802, Garnisons sogn, død 24.3.1874, Vor Frue sogn. 1802 søkadet, 1807 månedsløjtnant, 1807-09 ved den norske ro-kanonbådsflotille, 17.8.1809 sekondløjtnant, 1810 med briggen "Lougen" 1811 med briggen "Seagull", 30.9.s.a. søger han om forflyttelse til Danmark, da han har været i Norge fra krigens begyndelse. 1813 med linieskibet "Dantzich" i auxilliærstyrken på Schelden. Fra 16.7.s.a. ved den Glückstadske økvipage. 24.9.1815 premierløjtnant, s.d. indrulleringsofficer i Tønder, 10.11.1816 a.l.a. suite for at gå i coffardifart. 1818 næstkommanderende i briggen "Møen" på Elben, 20.2.1819 interims-inspektionsofficer ved reberbanen s.a. chef for karantænevagtskibet på Eideren, lodsbåden "Svalen". Assistent hos havne- og fyrinspektøren, Komkapt Henne, 3.10.1823 afsked med kaptajnløjtnants karakter. Stænderdeputeret og ejer af Vibygård fra 1827.

Vedr. Claus Henrik Munch Sandholts virke på Vibygård, se tillæg.

Han har børnene:

Peter Boll Wivet Sandholt, f.25.8.1827, Holmens sogn, død 17.8.1890, Hellebæk sogn. Gift med Polonia von den Pahlen Owen 28.9.1855 i Garnisons kirke, hun død 16.12.1864, Sal sogn, Viborg. Gift 2) 19.10.1867, Frederiksberg kirke med Louise Victoria Aagaard, død 19.10.1920, Østervold sogn. Praktiserende læge i København.

Cathrine Louise Sandholt, f.30.8.1829, Holmens sogn, død 28.1.1853, Frederiksberg sogn, gift 18.10.1851 i Garnisons kirke med Frederik Ferdinand Franz von Wimpfen, overførster og chef for forst- og jagtkontoret, død 31.1.1892 Frederiksberg sogn.

Poul Anton Frederik Sandholt, f.25.8.1831, Holmens sogn, død 23.1.1871, St. Hans kirke, begravet på Assistents kirkegård. Gift med Karen Andrine Krogstad fra Norge. Civilingeniør.

Louise Cecilie Henriette Sandholt, f.6.11.1832, Holmens sogn, gift 16.11.1851 med Niels Bache, købmand i Bragernæs, død 23.2.1870. Gift 2) 7.4.1871 med korpslæge Lorenz Reinhold Boll Ring, død 7.4.1904. Hun dør i Oslo 24.3.1906.

Elisa Caroline Charlotte Sandholt, f.22.4.1835, Syv sogn, død 16.2.1886 i Buenos Aires. Gift 16.4.1858 i Garnisons kirke med civilingeniør Peter August Freund.

Maria Achtonia Colette Sandholt, f.16.6.1837, Syv sogn, se nr.3.

OLDEFORÆLDRE

- 8 - 9. ELIAS GRÜNER, f.19.1.1754, St.Hans sogn, Odense, død 30.7.1818, Ørslev sogn, gift 3.8.1780 i Glumsø sogn med Charlotte Elisabeth Beyer, døbt 28.1.1757, Glumsø sogn, død 25.8.1817. Student fra Odense 1774, personlig kapelan i Glumsø 19.4.1780, ordineret 16.6.s.a. 6.6. 1798 sognepræst i Ørslev og Solbjerg, Holbæk amt. Iflg. Wibergs præstehistorie forflyttedes han fra Toksværd, hvor han har været sognepræst fra 1781, til Ørslev fordi han viede Cfrd. Heinrichs datter på Sparresholm til huslæreren.

Han har børnene:

Peter Christian Grüner, f. ca 1781, død 24.3.1818, Ørslev. Stud theol. ugift.
 Thomas Ludvig Grüner, døbt 13.11.1782, Toksværd sogn, død 31.3.1844. Universitetsforvalter. Gift med Petrine Elisabeth Beyer, død 9.11.1863, Ringsted sogn.
 Frederik Vilhelm Grüner, f. 17.3.1785, Toksværd sogn, død 19.4.1852, Løsning sogn. Sognepræst i Løsning-Korning sogne. Gift 1820 med Anna Kirstine Hansen død 7.4.1837. Gift 2) 22.5.1838 med Ingeborg Skriver, død 17.2.1890.
 Carl Grüner, f. 22.6.1787, Toksværd sogn,
 Hans Grüner, f. 31.12.1789, Toksværd sogn, død 21.10.1815 Gift med Dorothea Vilhelmine Rafn, død 26.1.1859, Fredøriksberg sogn. Auditor i sø-etaten.
Gustav Grüner, f. 19.7.1791, Toksværd sogn, Se nr. 4.
 Anna Sofie Kirstine Grüner, f. 1.1.1794 Toksværd sogn, død 1796, Toksværd.
 Fredericke Grüner, f. 5.10.1795 Toksværd sogn, død store bededag 1796.

- 10 - 11. GEORG JOHANNES RØBYE, f. 21.12.1766, Krummerup-Fuglebjerg, død 7.6.1836, Benløse sogn, hvorfra ført til Fuglebjerg. Gift 27.4.1792 i Bregentved kapel med Sidsel Christophersdatter på Bregentved, døbt 21.10 1774, Sønder Dalby sogn, død 5.9.1829, Fuglebjerg sogn.
 Ved sit ægteskab og ligeledes i 1801 er han forpagter på Nysø hovedgård ved Præstø. 1801 køber han Brødeshave gård i Snæsøre sogn. men sælger den igen 1805. I de følgende år fda ca 1811 og indtil ca 1826 er han forpagter på Fuglebjerggård. Kort herefter bliver han ejer af Krummerupgård, som han ses at have bortforpagtet i 1832 og 1835. 1827 var han kausionist for svigersønnen, forpagter Grüner på Spanager, da denne købte Kjærupgård ved Ringsted, og senere 1832 flytter han selv til denne gård, hvis bestyrelse han overtog.

Han har børnene:

Hans Christian Røbye, f. 25.8.1793, Præstø sogn,
Mariane Birgitte Røbye, f. 11.4.1796, Præstø sogn. Se nr. 5.

- 12 -13. EBBE PAULIN SANDHOLT, døbt 9.9.1742 i Børglum sogn, død 24.1.1805, Trinitatis sogn, Gift 14. 10.1785 i Roskilde Nomsogn med Frederikke Louise Sandholt, døbt 5.12.1751, Frederiksborg Slotskirke, død 14.8.1829, Storhødinge sogn. Han var forvalter ved det militære klædedepot. Ebbe Paulin og Frederikke Louise er næstsøskendebørn, d.v.s. deres fædre var brødre.

Han har børnene:

Thomas Sandholt, døbt 26.10.1786, Trinitatis sogn, død 17.5.1861. Gift 6.10.1819, Højelse sogn, med Charlotte Marie Tønnesen, død 2.10.1874. Kateket i Storhøddinge. Afskediget 1828 på grund af svagelighed.

Povel Sandholt, døbt 23.4.1788, Trinitatis sogn, død 15.11.1820. Kaptajnløjtnant i Søetaten. Ugift.

Claus Henrik Munk Sandholt, født 12.10.1789, Trinitatis sogn, Se nr. 6.

Anna Dorothea Sandholt, døbt 12.10.1791, Trinitatis sogn, død 17.10.1855, ugift

Inger Maria Sandholt, døbt 4.6.1794, Trinitatis sogn,

Paulin Ludvig Sandholt, døbt 2.7.1800, Trinitatis sogn, død 2.4.1877, oberst.

Gift med Juliane Petersen.

- 14 -15. PETER BOLL WIVET, døbt 7.1.1761, Nicolaj sogn, død 16.8.1824, Vor Frelser sogn, Gift 19.1.1787 i hjemmet hos brudens fader, Nicolaj sogn, med Cathrine Sofie Ernst, døbt 28.1.1771, Vor Frelser sogn, død 9.8.1849, Vor Frue sogn.

Student 1777, cand.jur. 1780 på faderens kontor, 1781 prokurator for hof-og stadsretten "som for alle O og UP i begge riger". 12.3.1783 prok. for HR. Retten erklærede, at han havde en tydelig stemme og at hans hukommelse berømmedes, men han manglede erfaring og skønsomhed til at træffe den passus i sagen, hvor hans forsvar særligt behøvedes. 1805 justitsråd, 1822 generalfiskal. Ved afsked udnævnt til etatsråd.

Han var en kort periode, 1791 - 1795, ejer af Rudegård i Holte. 1809 erhvervede han Marienborg ved Frederiksdal. Ved hans død 1824 overtog datteren, Caroline Cecilie Johanne Frederikke Wivet, gift Sandholt, ejendommen og beholdt den til 1850.

Han har barnet:

Caroline Cecilie Johanne Frederica Wivet, født 15.6.1802. Se nr. 7.

TIPOLDEFORÆLDRE

- 16 -17. CHRISTIAN GRÜNER, f. 7.1.1725, St.Hans sogn, Odense, død 29.3.1790, St.Hans sogn, Odense, gift 13.10.1751, Tommerup sogn, på Tallerupgård med Anna Sophia Charlotte Amalie von Hey, født ca. 1729, død 26.1.1777, St.Hans sogn, Odense. Gift 2) 15.9.1779, St.Knuds sogn, Odense i professorinde von Hauens hus med Frederica Vilhelmina Podevint.

Exam.phil. 1747 og attestats 1748, prædikede for demis samme år. Blev sin faders personlige capellan 1750 og i samme år efter sin faders død kaldet og beskikket i hans sted til residerende kapellan og sognepræst.

Han har børnene:

Anna Maria Grüner, født 21.12.1752, St.Hans sogn Odense, død før 1790, gift med stud. Brejnholt i Odense.

Elias Grüner, født 19.1.1854 St.Hans sogn, Odense. Se nr. 8.

Anna Cathrine Grüner, født 25.2.1755, St.Hans sogn, Odense. Var 1790 gift i Sverige.

Jacob Præben Banner Grüner, født 25.7.1756, St.Hans sogn, Odense, død 18.3.1758.
 Maria Anna Grüner, født 21.1.1758 St.Hans sogn, Odense, Ikke nævnt i skifte 1790.
 Christiane Grüner, født 19.5.1759, St.Hans sogn, Odense, død 31.12.1759.
 Frederica Grüner, født 1.1.1761, St.Hans sogn Odense. Død ung.
 Jacob Præben Banner Grüner, født 25.11.1761 St.Hans sogn Odense, Er 1790 hos en vinhandler i København.
 Herlof Trolle Grüner, født 25.10.1762 St Hans sogn, Odense, Kirurg i København.
 Apolonia Grüner, født 25.9.1763 St.Hans sogn Odense. Er 1790 hos krigsråd Monrad på Krummerup, Sjælland.
 Friderich Christian Grüner, født 7.2.1765 St.Hans sogn, Odense, død 10.12.1765.
 Lars Grüner, født 19.2.1766 St.Hans sogn Odense. 1790 er han løjtnant ved de fynske dragoner.
 Anna Margaretha Grüner, født 26.9.1767 St.Hans sogn, Odense. er 1790 gift med Borch i Sorø.

- 18 -19. PETER GROVE BEYER, født 30.11.1707 Visby sogn, Thy, død 13.2.1790, Helligånds sogn. Gift 2.12.1738 i København med Anne Margrethe Fogh, døbt 14.8.1708 i Ålborg, død 1745 i Glumsø. Gift 2) 5.11.1745 i Lyngby med Anne Kirstine Clausen, f. lo. 1.1725, død 2.1.1782 i Glumsø. Gift 3) 24.3.1784 i Næstved med Agnete Augusta Henrichsen, død 25.9.1784.
 Student 1730 i Viborg, cand.theol. 1733, præst i Glumsø 1738, provst 1755, magister 1773, afsked 1787.
 En nærmere beskrivelse af Peter Grove Beyer er optaget i tillæg.

Han havde børnene:

Seyer Mahling Beyer, f. 11.8.1741 i Glumsø. død 30.5.1840 i Egerslevmagle. Præst i Bringstrup, senere Egerslevmagle.

Af andet ægteskab:

Ida Sophie Beyer, f. i Glumsø, gift med Jens Severin Brandstrup og 2) med Andreas Kühl.

Hans Petri Beyer, f. 13.8.1746 i Glumsø. Død 1.9.1812 i Skelskør. Vejermester på St. Thomas. Afsked 1783. Kammerråd 1784.

Anna Margrethe Beyer, f. 1751 i Glumsø, død 23.4.1819 i Skelskør. Gift med Johan Ludvig Grandjean, forpagter på Fuglebjerggård.

Hedvig Beyer, f. 29.8.1755 i Glumsø, død 1834 i Ålborg. Gift lo. 4.1776 med Ole Hansen, godsforvalter på Næsbyholm m. fl.

Charlotte Elisabeth Beyer, f. 1757 i Glumsø, død 21.8.1817 i Ørslev. Se nr. 9.

Andreas Frederik Beyer, f. 9.6.1765 i Glumsø. Død 9.7.1847. Gift 1796 med Elise Høst. Sukkerrefinadør, ejer af Frederiksgård og Islægård.

- 20 -21. HANS RØBYE, født ca. 1726 i Tranekær, død . Gift 16.5.1766 i Slagelse med Øllegaard Marie Dinesen, døbt 24.8.1742 i Slagelse, død . Han er 1766 forpagter på Fuglebjerggård og senere på Holbæk Ladegaard. Skal også have været forpagter af Brorup ved Slagelse.

Han havde børnene:

Gregorius Johannes Røbye, født 21.12.1766 i Krummerup-Fuglebjerg sogn, se nr. 10.
 Hans Røbye, født 20.6.1773 i Holbæk, død 1809 som forhenværende forvalter ved
 Eskildstrup.
 Vilhelmine Christiane Røbye, f. 11.1.1775 i Holbæk.
 Christiane Elisabeth Røbye,

22 -23. OTTO CHRISTOPHERSEN, født Gift 25.6.1768 i Ulse og
 Freerslev sogn med Berthe Andersdatter. De bor først i Rhode og i perioden 1776 til før 1785
 i Høsten (Højsten). 1784 forpagter han avling, hollænderi og fiskeri for en 13 års periode på
 Bregentved. De får bolig i mejerilængen. Han var den sidste forpagter af Bregentveds avling
 og hollænderi. 1793 fæstes møllen af forpagter Otto Christophersen. Da han rejste i 1797
 gik møllen ind under avlsgården.

Han har børnene:

Anna Ottésdatter, døbt 28.8.1768 i Sønder Dalby,
 Kierstine Ottésdatter, døbt 19.8.1770 i Sønder Dalby,
 Christopher Ottesen, døbt 2.8.1772 i Sønder Dalby,
Sidse Ottésdatter, døbt 23.10.1774 i Sønder Dalby, Se nr. 11.
 Anders Ottesen, døbt Dom. palm. 1776 i Sønder Dalby. Død 1780.
 Ellen Sofie Ottésdatter, døbt 2.9.1781 i Sønder Dalby,
 Maren Cathrine Ottésdatter, døbt DOM invoc. 1785 i Haslev sogn.

24 -25. THOMAS EBBESEN SANDHOLT, døbt 23.5.1711 i Budolfi, Ålborg, begr. 10.6.1757 i Børglum sogn, gift
 13.11.1737 i Næsborg sogn med Mette Marie Hviid, begr. 9.10.1752, Børglum sogn. Gift 2) 29.
 6.1753 i Børglum sogn med Mette Graa af Ålborg, døbt 27.10.1729 i Budolfi, Ålborg.
 Degn i Børglum. 1743 svarer han 4 Rdl. i kopskat. 1748 lånte han 140 Rdl. af forpagteren på
 Bannerslund. 1741 måtte både sognepræsten og Sandholt høre bebrejdelser for at menigheden
 var meget vankundige, 1748 var han uden forargelse i sit levned, dog efterkom han kun under
 præstens idelige tilsyn og driven sit embede upåklageligt. Ved en senere visitats sporedes
 bedring i hans forhold.

Han har børnene:

Ebbe Sandholt, døbt 23.11.1738 i Børglum sogn, død 3 år senere.
 Abraham Martinus Sandholt, døbt 29.9.1740 i Børglum sogn,
Ebbe Paulin Sandholt, døbt 9.9.1742 i Børglum sogn, Se nr. 12.
 Lassenius Thomassen Sandholt, døbt 21.2.1745 i Børglum sogn, kæmner i Aren-
 dal. Gift i Christianssand 15.9.1774 med Katrine Christophersdatter Rasch.
 Inger Kirstine Sandholt, døbt 5.3.1748 i Børglum sogn. Død samme år.
 Inger Magdalene Sandholt, døbt Codens, Die 1749 i Børglum sogn, Død 12.3.1792
 hos Jens Christensen i Kirkholm i Vejby. Var gift med hyrekusk i København,
 Peter Lund, som var død ca 2 år før hende.

- 26 - 27. POUL EBBESEN SANDHOLT, døbt 15.3.1705 i Budolfi, Ålborg, Begr. 13.2.1757, Alsønderup sogn, gift med Inger Frederiksdatter Friis, født , begravet 6.4.1781 i St. Marie sogn, Helsingør.
 Student fra Ålborg 1725 og immatrikuleret ved universitetet i København 21.7.s.a. Der kendes intet til hans færden fra 1725 til 1740, hvor han som skoleholder i Vexebø sydøst for Fredensborg døber et barn. Dette embede har han til 30.6.1742, hvor han bliver skoleholder i Hillerød. 1754 kaldes han til degn i Tjæreby-Alsønderup sogn, hvor han forblev til sin død. Enken får iflg. biskoppens resolution af 6.3.1758 5 Rdl og 4 mk. i pension af embedet og kommer to år senere til Helsingør hospital, hvor hun er hospitalslem i ca. 20 år indtil hun dør. Traditionen tro holdtes der auktion over hendes bohave, som bl.a. omfattede en dragkiste, et lidet skab, et bord, en rok, to par briller, 9 bøger, sengeklæder og tøj. Auktionen indbragte 42 Rdl. 3 mk og 15 sk.

Han har børnene:

- Karen Kirstine Sandholt, døbt 12.10.1737 i Holmens kirke, død 11.4.1738.
 Fredericus Sandholt, døbt Festo Ciresunf. 1740, død s.a. i Asminderød.
 Frederica Sandholt, døbt 1.12.1741 i Asminderød sogn, gift 14.9.1764 i Nødebo med stud. Nicolaj Nyholm.
 Magdalene Kirstine Sandholt, døbt 26.10.1743 Frederiksborg slotssogn,
Frederica Louisa Sandholt, døbt 5.12.1751 i Frederiksborg slotssogn, Se nr. 13.
 Frederica Louisa Sandholt, døbt 14.8.1747 i Frederiksborg slotssogn,

- 28 -29. FREDERIK WILHELM WIVET, døbt 10.12.1728, Frederiksborg slotskirke, begravet 26.2.1790, Holmens sogn, gift 30.9.1755, Nicolaj sogn, med Johanne Margrethe Jacobs Boll, f. 28.5.1734 død 25.11.1805, Holmens sogn.
 Student 1746 og tog 1752 juridisk embedseksamen. 1754 prokurator for alle over- og underretter. 1763 generalfiskal og 1773 justitsråd. 24.8.1774 afskediges han fra generalfiskalembedet. I sin egenskab af generalfiskal førte han 1772 aktoratet mod Struensee og Brandt. Hjort Nielsen oplyser i sin bog "Danske prokuratorer 1660-1869" om ham, at han var en ret flittig skribent, væsenligst i skønlitterær retning, der i sine dramatiske forsøg stræbte at ligne Holberg. Han var vittig, men kunde af og til blive ret plump i sin spøg. Han hørte til det kongelige skydeselskabs mest fremtrædende medlemmer og syntes at have spillet en rolle i selskabslivet som lejlighedsdigter og vittig lejlighedstaler. Af juridiske arbejder har han udgivet en afhandling om det stemplede papir, og et "Forsøg til fortælling om mærkværdige danske og norske sager udført i højesteret".
 Frederik Wilhelms Wivets egne optegnelser fremgår af tillæg.

Han har børnene:

- Lorents Wivet, døbt 22.2.1759, Holmens sogn, død . . . 1808 i Maribo Gift med Birgitte Sofie Mølchior, f. 1760, død 31.1.1807 i Maribo. Distriktslæge i Maribo.
Peder Boll Wivet, døbt 7.1.1761, Nicolaj sogn, Se. nr. 14.

30 -31. CARL CHRISTIAN ERNST, døbt 2.11.1730, Holmens sogn, død 12.2.1805, Nicolaj sogn, gift 30.10.1767 i huset, Frelseres sogn, med Cecilie Pheiff, døbt 25.1.1745, Nicolaj sogn, død 29.10.1808, Garnisons sogn.

1753 skibsassistent i Asiatisk compagnie, rejste 1753-55 med "Sydermanland" og 1755-57 med "Dronning Magdalene" til Ostindien. 1758 - 60 var han overassistent ved négatien på "Kongen af Danmark", 1760 - 62 første købmand på "Kronprinsen af Danmark" og 1763 - 64 anden supercargo på "Dronning Juliane Marie". 1764 - 66 rejste han med "Dronning Sophia Magdalene". Efter vielsen rejste han igen 1768 - 70 som første supercargo til Kina og i 1771 - 73 atter til Kina med "Kongen af Danmark". 1775 køber han "Store Mariendal" i Hellerup, som han beholder til 1781. 1782 køber han sammen med grosserer Søren Lycke sukkerraffinaderiet, som Daniel Friederich Reichardt havde etableret i Bredgade 204 (Kannenworfeske gård), med eksklusive rettigheder i 20 år. Af folketællingerne fremgår det, at han med familie og 12 tjenestefolk bor i dette ikke særligt store hus på hjørnet af Bredgade og Nyhavn, hvor der tilsyneladende også er indrettet sukkerraffinaderi. Dette er lidt uklart, idet andre kilder, der i detaljer behandler dette hus historie, ikke nævner Ernst eller sukkerraffinaderiet.

Han har børnene:

Catharina Sofie Ernst, døbt 28.1.1771, Vor Frelseres sogn, Se nr.15.

Anna Friderica Ernst, døbt 29.7.1772, Vor Frelseres sogn, gift Rosenkilde.

TIPTIPOLDEFORÆLDRE.

32 -33. ELIAS CHRISTIAN GRÜNER, født Marts 1690 i Randers, død 14.8.1750, St.Hans sogn, Odense, gift 1720 med Anna Maria Lauridsdatter Aabye, født ca. 1692, begravet 27.3.1779 i Odense. Ifølge Poul Henrik Harreschou: "Slægten Grüner" findes der to teorier om hvorfra slægten Grüner stammer. Blocks fynske gejsteliges historie mener, at slægten er indvandret fra Sachsen med købmandskarl Christian Christiansen Grüner, der kom til Randers og døde der som købmand 1696 og at hans hustru hed Maren Jørgensdatter og var enke efter en møller på Randerseggen, samt at deres søn var Elias Christiansen Grüner, der fødtes i Randers i Marts 1690. En anden teori, og det er traditionen, siger at nævnte Elias' fader hed Christian Kristoffer Grüner, og at denne også boede i Randers i slutningen af det 17. århundrede. Denne Grüner skal stamme fra møntmester Peter Grüner i København, senere i Christiania, hvor han døde 1650. Men beviset for, at Christian Kristoffer Grüner er en efterkommer af møntmesteren haves ikke.

Student Leipzig 1711 i København 1713, kandidat 21.6.1714. 1720 cateket i St.Hans sogn og 2.6.1722 sognecapellan i St.Hans og sognepræst i Højby sogn.

Han har børnene:

Apolonia Grüner, født 13.3.1722, St.Hans Odense, gift med Capt. Nissen, død før 1779.

Christiane Grüner, født 21.10.1723 St Hans Odense, gift med professor Niels von Harum i Odense,

Christian Grüner, født 7.1.1725, St.Hans Odense. Se nr. 16.

Jesper Grüner, født 3.4.1726 St.Hans Odense, død før 1779 efterlod enke og to børn i Bergen.

Scharlotte Amalia Grüner, født 31.5.1727 St.Hans Odense, død 15.11.1727.

Zacharias Grüner, født 17.9.1728 St.Hans Odense, student, bor 1779 på Sjælland.

Friederich Grüner, født 28.2.1730 St.Hans Odense, residerende capellan i Brændrup på Fyn.

Charlotte Amalia Grüner, født 20.5.1731 St.Hans Odense, gift Follman, bor 1779 som enke i Nordrup på Sjælland.

Johanne Maria Grüner, født 12.8.1732 St.Hans Odense, nok død før 1779.

Sophie Hedevig Grüner, født 7.4.1734 St.Hans Odense, gift med sogneprest Valentin Würtzler i Græse. på Sjælland.

Johanna Maria Grüner, født 13.5.1735 St.Hans Odense, nok død før 1779.

Laurids Grüner, født sogneprest til Lille Lyngby og Ølstykke.

Marianne Grüner, født er 1779 enke efter professor Peter von Haven i Sorø.

34 -35. JACOB ALEXANDER PRÆBEN HAJ(HEY) født ca 1693 som søn af Alexander Haij og Margrethe Banner, død 13.1.1751, gift med Anna Cathrine Christensdatter. Han indtrådte i militær tjeneste 1702, var sergent i Zepelins got.inf.regiment, sekondløjtnant i 1.Trondhjems nationale infanteriregiment 15.8.1718. I 1720 blev han sat på ventepenge og afgik fra tjeneste på grund af alder og svagelighed med 4.rdl. månedlig pension d.30.7.1727. Den 9.9.1732 genansattes han ved frikompagniet i Trondhjem som premierløjtnant.

I "Stiftrelationer om adelige i Danmark og Norge" indsendte 1747 - 49 af Terkel Klevenfeldt har Jacob Alexander under Trondhjem stift skrevet om sig selv:

Jeg Jacob Alexander Præben Haj havde til fader: Alexander Haij, født i Trondhjem stift, var obriste løjtnant i hands mai st tjeneste, commenderet med de tropper, der kom til Ungarn, og blev skudt for Præsborg. Hands fader var Jacob Haj fra Schotland, udi dansk tienneste som capitain; og til moder: hands kone Anne Margrethe Præben Bannersdatter, hvis moder var Axel Rodencrantzes datter Kirsten Rosenkrantz.

Min fader Alexander Haij efterlod sig et barn, nemlig Jacob Alexander Præben Haj, i hands Mai st tienneste som musquetier og underofficær udi 15 ten år og lieutenant udi 30 år.

Har avlet med denne min kone Anna Catharina Christensdatter 2de døttre, hvorav een lever, Anna Sophia Charlotta Haj, hos hendes broder i Fyhn, og 17 sønner: fem lever:

1. Jacob Alexander Præben Baner Haj, premier Lieutenant ved Obriste Sehesteds Dragoun Regiment, effter kongl.allernaadigste tilladelse kommen i Fransch tienneste som premier og grenadierløjtnant ved Fyhnske Nationale Regiment, 2. Christian Baner Haj, premierlieutenant vd obriste Sehesteds Dragoun Regiment, effter kongl.allernådigste tilladelse kommen i Fransch tienneste som premier og grenadier lieutenant. 3. Christopher Friederich Haij, studiosus philosophie, 4. Baltzar Friederich Haj, sergeant ved det Fyhnske National Regiment, 5. Mogens Michael Haj, 14 aar gammel og hjemme hos mig.

Den første mand af min moders forfædre blev nobiliteret af kong Knudt den Store og hedte Them af Seeland, fick skiold og våben, som er vore stamfader på mødrene side.

Han har børnene:

Anna Sofia Charlotte Haj, Se nr.17.

Jacob Alexander Præben Banner Haj, premierløjtnant

Christian Banner Haj, premierløjtnant

Christoffer Friederich Haj, studiosus

Baltzer Friederich,sergeant

Mogens Michael Haj,

- 36 -37.VALENTIN HERMANSEN BEYER,født ?.9.1659 og død 26.10.1722,Nørgaard i Villerslev sogn,gift 8.7.1694 i København med Ida Sofie Grove,født22.8.1662,Flækkerø,Christianssand,død 31.5.1735 Mygind præstegård,datter af oberstløjtnant Andreas Jensen Grove og Anniche Munchgaard. Tjente i sine unge år kongelig informator Christian Cassius og passede da kongens duer og fugle.Nævnes 1691 som ridefoged på Friesenborg, 1694 forvalter på Boller,foged over Hassing og Refs herred fra 18.12.1703 til sin død.

Han har børnene:

Anne Marie Christine Beyer,født 1.5.1695 på Boller.Død 12.3.1762 Grurup.
Gift 27.11.1720 Grurup med Lars Pedersen Humble, og gift 2) 31.8.1742 i Grurup med Peder Kristensen Wie.

Christopher Herman Valentinsen Beyer,født 6.10.1696 i Tipstrup ved Horsens.

Død 1743,Mygind,hvor han var præst.Gift med Gertrud Marie Lang.

Anders Henrik Beyer,født 7.1.1698 i Tibstrup .Død før 1722.

Nicolaj Beyer,født 8.3.1700 i Haxholm.Død Hanning. Gift 2) 14.10.1746 i Lyngby med Jacobine Clausen,søster til Peter Grove Beyers hustru.Ejer af Kongensholm.

Conradine Sofie Beyer,født 18.7.1703 Haxholm,død 3.10.1768 Sennels.Gift 25.

5.1740 i Sennels med Boer Boersen Bisgaard.Degn i Sennels.

Peder Grove Beyer,født 30.11.1707 Nørhedegaard,Visby,død 11.2.1790 København.

Se nr. 18.

- 38 -39.HANS CLAUSEN,døbt 26.8.1699 på St.Thomas som søn af løjtnant Claus Hansen-1702 guvernør på St.Thomas - og Anna von Uckeren.Død 1728 i Gladsaxe. Gift 17.11.1720, Ørslev med Else Margrethe Lørche,født datter af postforvalter i København,ejer af Kragerupgård, Jacob Lørche og Kirstine Romer, død 1747 i Lyngby.Hun gift 2) 1740 med Nicolaj Baltzersen, kaptajn ved Sjællandske nationale regiment.Plantageejer på St.Thomas og guvernør i Vestindien.

Han har børnene:

Amalie Margrethe Clausen,født 1722,gift 1741 med Lars Rude,gartner på Sorgenfri,

Anne Kristine Clausen,født 10.1.1725, Se nr.19.

Jacobine Clausen,født 1726,gift med Nicolaj Beyer.

Birgitte Christiane Clausen,født 1728,gift 1749 med Peter Rist,borgmester i

Næstved.

1704 i Hobro kirke med Inger Magdalene Lauridsdatter Skipper, født ca. 1686 som datter af byfoged i Hobro, Laurids Skipper og Mette Lauridsdatter Skaarup, begravet 8.11.1737 i Næsborg.

Student fra Ålborg 1693, cand. 1695. 1701 personlig capellan i Budolfi, Ålborg og to år senere-1703- sognepræst i Næsborg, Salling og Udstrup sogne.

Ifølge skifterne efter dem synes de kun at have kunnet klare dagen og vejen gennem gentagne optagelser af lån og henstand af ydelser til de ansatte på gården. Ved skiftets slutning i 1740 kan indtægterne ved auktionen over boets midler da heller ikke dække de udestående fordringer. Skifternes opgørelse synes dog at vise, at præstegården ikke har været underforsynet med bl.a. møbler, sølv og tingenstande. Af særligt interessante ting fra skiftet kan fremhæves: I storstuen hang et skilderi af byfogden Lars Svendsen og kjæreste, et skilderi af hr. Abraham og kjæreste samt af kongen og dronningen. I boet var mindst 62 bøger, hvoraf flere på græsk, latin, fransk, engelsk og tysk. Sølv- og tintøjet var i mange tilfælde mærket med initialer bl.a. LSSB 1701 = Laurids Svendsen/Bente Bremer, AMHIMS = Abraham Martinus Hviid/Inger Magdalene Skipper, samt MPHMLH, som ikke kan tydes.

I årene fra 1704 til 1740 får de mindst 8 børn. Kendskabet til disse stammer udelukkende fra skiftet efter moderen, idet han af en eller anden grund ikke har indført sine egne børns dåb i sognets kirkebog.

Han har børnene:

Laurids Hviid, fuldmægtig på Aagaard,

Bente Kirstine Hviid,

Mette Marie Hviid, Se nr.25.

Anders Hviid,

Karen Hamborg Hviid, gift med byfoged Aagesen i Nibe,

Anne Dorothe Hviid, som bliver gift med Claus Henrik Munch i Roskilde,

Lorenz Mathies Hviid, og

Margrethe Cathrine Hviid, som ved skiftet opholder sig hos deres farbroder, Willum Møller i Riber Skals.

52 -53. Se nr.48 -49.

54 -55. kendes ikke.

56 -57. LORENTZ WIVET, født ca 1693 som søn af toldskriver og borgmester i København, Nicolaj Petersen Wivet og Marie Barfod, begravet 22.11.1746, Budolfi, Ålborg. Gift 21.12.1721 i Admiral Barfods hus, Holmens sogn, med Annicke Maria Thrane, født ca. 1695 som datter af stiftprovst ved Viborg kirke, Mads Rasmussen Thrane og Abel Andersdatter Achtonia, begravet 27.4.1751 Ålborg, Vor Frue.

Var først i tjeneste i Holstenske-Gottorpske rytteriregiment, i engelsk-hollandsk sold i Brabant 1713. Regimentet vendte hjem til Danmark Juli 1714. Kornet 3.6.1715, premierløjtnant 22.7.1720, først til 1.jyske rytteriregiment som ritmester 2.1.1720. Reduceret 29.11.1723, atter ansat som ritmester ved samme regiment i 1730, kasseret 8.11.1737. Afsked 21.4.

1738. Arresteredes, da han havde slået løjtnant i søetaten Wigand et hul i hovedet. Blev 2.8.1745 tolder i Ålborg.
20.6.1732 får han bevilling til Toldebod Vinhus efter sin moder Marie Barfod.

Han har børnene:

Nicolaj Wivet, døbt 8.4.1722, Frederiksborg, død 7.2.1793 i Hjørring. Gift med Anna Sophie Budde. Kaptajn i Norge.

Adam Frederik Wivet, døbt 10.9.1723 i Frederiksborg, druknede med skibet "Schlesvig" på hjemrejse fra Kina.

Marie Wivet, døbt 27.9.1724 i Frederiksborg, død 19.5.1753. Gift med Søren Lodberg, capellan i Ålborg.

Abigaël Wivet, døbt 21.12.1725 i Frederiksborg, død 1727 i Hillerød.

Mathias Wivet, døbt 18.4.1727 i Frederiksborg, død 6 måneder gammel.

Friederich Wilhelm Wivet, døbt 10.12.1728 i Frederiksborg, Se nr.28.

Niels Barfod Wivet, døbt 1729. Død 1781. Kontrollør ved consumptionen i Rødby. Gift med Elena Wilstrup.

Abigaël Achtonia Wivet, døbt 1731. Død 1750 i Vor Frue, Ålborg.

Sofie Amalie Wivet, . Gift med sognepræst Jens Lodberg på Skagen.

Mathias Wivet,

Christiane Sofie Wivet, døbt 27.11.1735 i Nicolaj sogn, begravet 19.12.1737 i Nicolaj sogn.

Kirstine Barfod Wivet, ..

58 -59. PETER JØRGENSEN BOLL, født ca.1698, begravet 19.9.1742, Holmens sogn, gift med Ingeborg Marie Wognsen, født ca. 1708, begravet 19.3.1781, Holmens sogn. Deres herkomst kendes ikke. Han burde ifølge familietraditionen være søn af en tobaksfabrikant Boll i Fredericia. Der er set personer ved navn Boll i Fredericia, men Peter Boll ses ikke født i denne by. Han ses første gang ved indkvarteringsmandtallet for København 1733 - 1734 boende i Boldhusgade. Fra 1738 til sin død bor han i Hummergaden, hvor han er "Borgermand" eller øltapper. Han dør i 1742 og hans enke, som en måned efter hans død døber deres yngste søn, bliver boende i Hummergaden, hvor hun iflg. skattemandtallet 1743 sælger snustobak og har logerende. Hun gifter sig ikke igen og i 1762 er hun enke og har sin søn, Lars Boll, der er skriverkarl, boende.

Han har børnene:

Johanne Margrethe Jacobe Boll, født 28.5.1734 i København. Se nr. 29.

Lars Boll, døbt 25.6.1737, Trinitatis, død ca.1780. Sekretær. Gift med Johanne Sofie Follman.

Kirstine Elisabeth Boll, døbt 20.5.1739, Holmens sogn, ugift i 1779.

Jørgen Boll, døbt 13.4.1741, Holmens sogn,

Peter Jørgensen Boll, døbt 8.10.1742 Holmens sogn, død 6.6.1814. Gift 1771 med Johanne Margrethe Thorup. Generalfiskal og justitsråd. 1783 sorenskriver i Ringeriket og Hallingdal i Norge.

60 -61. ERNST CLAUSEN, ,begravet 31.7.1748, Vor Frelser's sogn. Gift med Møgtelle Cathrine Marcusdatter Scheel (Schiel), begravet 22.9.1749, Vor Frelser's sogn. Hun gift 2) 3.9.1749, Vor Frelser's sogn med Isaach Davidsen Middelton, bager på Christianshavn.

Han er først kvartermænd ved tømmermændene og bor i Katttegaden i Nyboder. Ved sin død er han skibsbygmester ved det kongelige octroirede asiatiske compagni og ejer et hus i Lille Torvegade på Christianshavn.

Han har børnene:

Hans Ernstsøn, døbt 31.8.1728. Er 1749 på rejse til Kina som styrmand på asiatisk compagnis skib "Dronningen".

Carl Christian Ernstsøn, døbt 2.11.1730, Holmens sogn, Se nr.30.

Møgtelle Cathrine Ernstdatter, døbt 18.5.1742, Vor Frelser's sogn. Gift 1764, St. Petri sogn, med birkedommer på Amager, Jens Nicolaj Schmidt.

62 -63. ROBERT PHEIFF, døbt 25.8.1714, Nicolaj sogn, som søn af Diderich Pheiff, skipper i Regnegade, og Edele Cathrine Torstensdatter, begravet 30.9.1769, Vor Frelser's sogn. Gift 4.9.1742, Nicolaj sogn, med Anne Sophie Sindalsdatter, døbt 21.9.1719, Holmens kirke, som datter af matros og månedstjener Sindal Laurson og Birgitte Joensdatter, begravet 30.7.1786, Vor Frelser's sogn. Kaptajn i den kongelige danske octroirede asiatiske compagni og senere overekvipagemester.

Han har børnene:

Diderich Pheiff, døbt 20.5.1743 i Nicolaj sogn, død 10.1.1777. Gift 10.3.1774 med Juliane Marie Aabo. Kaptajnløjtnant i søetaten.

Cecilia Pheiff, døbt 25.1.1745 i Nicolaj sogn. Se nr.31.

Singdal Pheiff, døbt 15.12.1747, Nicolaj sogn, assistent i det asiatiske comp.

Herman Pheiff, døbt 28.11.1752 i Nicolaj sogn, kaptajnløjtnant i søetaten. Ved moderens død var han i fremmed tjeneste.

Louise Pheiff, døbt 11.10.1756, Vor Frelser's sogn, Ved moderens død var hun ugift i hjemmet.

Frederich Pheiff, døbt 6.4.1759, Vor Frelser's sogn, Ikke nævnt i skiftet 1786.

Som kilder er i alt væsentligt anvendt kirkebøger, skifteprotokoller, folketællinger og borgerskabsprotokoller m.v.

Herudover er anvendt nedennævnte kilder:

- Nr.6. Levnedsbeskrivelse fra Topsøe-Jensen og Emil Marquard:"Officerer i den danske søetat 1660 - 1814"
Oplysninger om børns ægteskaber Fred.H.Freund "Til min slægt" Kbh. 1930.
- Nr.10. Levnedsbeskrivelse fra brev til Franciska Grüner fra Landsarkivet for Sjælland,1953.
- Nr.14. Levnedsbeskrivelse fra Hjort-Nielsen "Danske prokuratorer".
- Nr.16. Oplysninger om børns ægteskaber m.v., Pastor L.P.W.Grüner stamtavle over familien Grüner.
- Nr.18. Stamtavle for Valentin Hermansen Beyer af H.Grandjean. Kbh. 1902-4.
- Nr.20. Personalhist. Tidsskr. 13.R.2.B.
- Nr.22. Arne Majvang:Haslevs Historie II, Bregentved.
- Nr.24. Røsig:"Skoler og degne i Vendsyssel"
- Nr.28. Hjort-Nielsen "Danske Prokuratorer 1660-1859".
- Nr.30. Kaj Larsen" Kartotek over Dansk-Vestindisk personalia".
- Nr.32. Børns ægteskaber m.v. fra pastor L.P.W.Grüner stamtavle over familien Grüner.
- Nr.36. Som nr.18.
- Nr.38. Personalhistorisk Tidsskrift 1.R.2.B.
- Nr.42. Hjort-Nielsen:"Danske Prokuratorer 1660-1869" og Hauch-Fausbøl"Personalhist.Samlinger".
- Nr.50. Wibergs Præstehistorie, og Klitgaard: "Herredsfogeder og Tingskrivere i Vendsyssel".
A.H.Nielsen og E.Tauber: "Embeds- og bestillingsmænd i Ålborg".
- Nr.54-55.Inger Frederiksdatter Friis's forældre formodes at være den skoleholder Frederik Friis og Karen Lauritsdatter, som dør i Helsingør henholdsvis 11.9. og 17.8. 1711 og som efterlader en 4 år gammel datter, der sættes i pleje hos Jacob Petersen ved Svingelen.
Hun er i så fald døbt 2.2.1709 i St. Olai kirke,Helsingør.
- Nr.56. Hirsch"Danse-Norske Officerer 1648-1814"
- Nr.62. Dato for ægteskab angiver indskrivning i kopulationsprotokol,idet kirkebog for Nicolaj kirke ikke eksisterer.

TILLÆG

Uddrag af artikel i "Vort Forsvar" nr.448 af 20 Februar 1898 af Emil Madsen.

Det var en mørk dag i begyndelsen af April 1848 at der i en af de store sale i den gamle militære højskole på Kongens Nytorv samledes henved 50 unge mennesker, som var indtegnede til at underkaste sig den adgangseksamen, af hvis udfald deres fremtidige livsskæbne for en stor del ville afhænge. Stemningen var som vejret, thi som eksamen i den tid var anordnet ville kun 15 af dem alle blive antagne med løn, de øvrige, som bestod, kunne blive antagne uden lønning. Blandt dem, der hin morgen vandrede op og ned ad gulvet i den store sal, var Gustav Grøner. Han var ved faderens formuende stilling for så vidt heldigere stillet end mange andre, som han i tilfælde af et uheldigt udfald af eksamen ville kunne læse påny uden at pålægge sig selv eller sin familie al for uoverkommelige byrder. Ifølge hele hans karakter var han lidet tilbøjelig til at lægge vægt på de fordele, som formue kan yde. Den fremherskende følelse hos ham var utvivlsomt lysten til at bidrage til en heldig udgang af fædrelandets faretruende stilling, som kun kunne tilfredsstilles gennem døren til eksamensalen og hen til eksamensbordene. Der var desuden en anden egenskab, som i ualmindelig grad hørte til hans natur og denne var en stærk vilje, skjult under et beskedent og venligt ydre væsen.

Han fik eksamen, endog blandt de første femten. Men eksamen kom ikke straks til at føre til krigen, snart læstes på højskolen til den næste eksamen, som var der fred og ingen fare, og snart gennemgik eleverne en og anden øksercerskole for snarest muligt at anvendes uden at det dog kom dertil, i 1848 og 1849. Den anden eksamen kom så i sommeren 1850, men sandsynligvis har uroen i de to år, i hvilke forberedelserne fandt sted været for stor. Denne eksamen var han ikke heldig at bestå. Efter gældende bestemmelser var der ingen mulighed for at læse om og han stod således atter ledig. Men nu var der ingen hindring for hans lyst til at deltage i krigen og dette var for ham det væsentligste. Kunne han ikke komme til at kæmpe for Danmark som officer, så kunne han kæmpe som menig, og i denne egenskab kom han da til hæren efter slaget ved Isted. Han blev efter eget ønske ansat ved 7. linie-bataljon med hvilken han kom til at deltage i den forholdsvis meget blodige fægtning ved Süderstapel d. 8. September 1850 og derpå i forsvaret af Frederiksstad.

Ved begge lejligheder kom hans gode soldaterævner ret til at gøre sig gældende og de påskønnedes ved at han blev forfremmet til sergent og at der kort efter tildeltes ham Dannebrogsmændenes hæders-tegn. Hine kampe blev dog de sidste i den tre års krig, og der blev således ikke lejlighed for ham til videre at give prøver på sine krigeriske evner. Han måtte igen tilbage til bogen og kom påny ind på højskolen i 1851, da hans nu særligt stod til artilleriet, dog kun som admitteret, d.v.s. uden lønning. Han bestod oprykningseksamen og blev udnævnt til sekondløjtnant i artilleriet 1853, gennemgik den ældste klasse og trådte ud i våbnet i 1855.

Der fulgte nu en del år i hvilke hans daglige gerning blev den samme som for de andre artilleriofficerer, der havde garnison i København, kun med den afbrydelse, at han en tid var regimentsadjutant. I denne periode stiftede han eget hjem, idet han giftede sig i sommeren 1860. (Med Fanny Caroline Henriette Halling, født 27. Juni 1837 i København med hvem han fik børnene Marianne Ernestine, f. 1861, og Fanny Ludvigne Eleonora, f. 1861 (tvillinger) samt Gustav Ernst Halling, f. 1862 efter hvis fødsel hun døde d. 25. Februar).

Hans ægteskab blev kun kort og han giftede sig da anden gang i slutningen af 1863 (med Marie Achtonia Collette Sandholt, f. 16. Juni 1837 med hvem han havde børnene Cecilie Sida Marie f. 1864, Gustava Louise Georgia Emilie, f. 1870 og Marie Elise Thrine Julie f. 1871). Samtidig blev han ved køb ejer af hovedgårdene Høstemark og Egeense kloster, begge liggende i egnen på den sydlige side af Limfjordens udmunding i Kattegat, nord for Store Vildmose.

Tillige med nogle andre officerer blev han i Februar 1863 udnævnt til kammerjunker, en begivenhed, som da hørte til de temmeligt sjældne.

I krigen 1864 deltog han som premierløjtnant ved 11. batteri. Under den sørgelige var der ved feltartilleriet ikke synderlig lejlighed for nogen til at gøre sig gældende. Han deltog med batteriet i fægtningerne d. 3 og 4. Februar foran Dannevirke, mellem Hustrup og Kongshøj og var d. 6. med ved Sankelmark. Forskellige udtalelser af ham vidner om den nedtrykte stemning, der havde bemægtiget sig ham, som for mange andre i hæren, dels ved den idelige eftergivenhed og tilbagegang i Januar, dels ved den uheldige ordning af tilbagetoget fra Dannevirke.

Efter tilbagetoget blev han af artilleriet indstillet til den ventede tapperhedsmedalje i guld, da han alt var dannebrogsmænd og man af den grund ikke godt kunne indstille ham, der kun var premierløjtnant til ridderkorset.

Han deltog derefter med batteriet i forsvaret af Dybbølstillingen, men batteriet kom kun lidet i anvendelse i første periode af forsvaret. Den 18. April havde han befaling over de kanoner af batteriet, som under stormen var ude i stillingen. Han kom uskadt tilbage, skønt han med sit mandskab først forlod stillingen, da fjenden var trængt frem mellem denne og brohovedet. Batteriet blev sidst i April befalet til Fyn og derpå afgivet til 3. division. Se hans egen beretning herom. Efter krigen blev han sidst i 1867 forfremmet til kaptajn og forsat til det da nylig oprettede fæstningsartilleri, kom så efter nogle års forløb tilbage til feltartilleriet som batterichef og forblev dernæst i denne stilling indtil han i 1879 udtrådte af hæren på grund af alder.

Ved siden af den tjenstlige virksomhed udviklede han sit talent til poetiske skildringer af forskellig art, og i artilleriofficersforeningen, der altid har udmærket sig ved sin fornøjelige, kammeratlige ånd, ville han have været et endnu mere skattet medlem end han var, hvis han ikke der som andet steds havde været tilbøjelig til at skjule sit talent. Først da han blev ældre tabte denne skyhed for at træde offentligt frem sig noget, og han har således i Vort Forsvar af 24. Januar 1886 og 9. November 1890 fremsat nogle digte. Dog kunne han ikke overvinde sig så meget, at han satte sit navn på en lille digtsamling, som han udgav, den indeholder lejlighedssange, der tildels er kommet til anvendelse ved offentlige festligheder, digte, der havde ledsaget foræringer, samt nogle naturskildringer og lignende.

Han hædredes i 1876 med dannebrogordenens ridderkors og med mindet om de unge dage var det ham en særlig glæde, at han således var dannebrogsmænd og ridder og ikke omvendt. I denne periode af sit liv blev han anden gang enkemand. Han giftede sig da tredje gang i 1873. (Med Anna Helene Juliane Ræ-

der, født 1836 i København med hvem han havde børnene Franciska Amalie Ludvigne Julie, f. 1873, og Julie Elise Othilie Clara, f. 1876).

Efter afskeden henlevede Gustav Grüner sin øvrige tid i stilhed, fortrinsvis beskæftiget med styrelsen af de to store ejendomme i Jylland. Han blev udnævnt til hofjægermester i 1880, fik 1887 afskedspatent som oberst og blev endelig kammerherre i 1892. Efter nogle års svaghed døde han den 27 Februar 1897, efterladende enke og syv døtre.

"11. te batteri fra Bustrup til Sankelmark i dagene fra 1 ste til 6 te Februar 1864."

Skrevet for , om og af premierløjtnant i det kgl. artilleri H.G. Grüner. (I kladdehefte hos Agnes Guldbrandsen).

Den 1 ste Februar 1864 faldt det første skud og krigen var brudt ud. Samme dags formiddag rykkede jeg med et halvbatteri af det fjerde p. riflede 11. te batteri (Fallesen) på forpost syd for Slesvig. Med de to piécer opholdt jeg mig ved Klosterkro, ca 3/4 miil fra byen, medens de to andre stode i Wedelspang, parat til at besætte Kongshøj.

11. batteri havde specielt den opgave at forsvare strækningen mellem Hadeby - Noor (Sølk) og Dannevirke forværk, et nyt værk fremskudt ca. 1400 alen syd for skanse nr. 11 og ca. 1000 a. vest for Bustrup-Jaegel chausseen. Batteriet, der nøje kendte terrænet (måske med undtagelse af batterichefen, der havde andre interesser) havde indrettet feltplacement, deboucher og retraitelinier for møndede tilfælde. Vore sydligste stillinger vare på Kongshøj og den hermed i forbindelse stående sortehøj, et parti, der danner en højderyg parallelt med Bustrup vold (en del af Margrethevold).

Da jeg imidlertid den 1. ste Februar beordredes til at tage en stilling atter syd for denne linie, indrettede jeg et nyt placement på en højde et par hundrede alen øst for Klosterkro, samt forberedede retraiten, der naturligvis gik til Sortehøj, vest for Kongshøj ved de nødvendige gennemskæringer. Da der var en del at gøre, og jorden var frosset, måtte jeg udbede mig assistance hos den, der på forpost værende bataljon, kaptajn Magius, hvis pionerer herved fik lejlighed til at brække nogle af deres spinkle redskaber.

Næste formiddag bleve mine to kanoner ved Klosterkro afløste af to do af 12. batteri 12 p. s. Dispositionen var nu (uheldigvis) forandret således, at 12. batteri der var belavet på at virke i centrum, nu skulle deltage i forsvaret foran Bustrup, et kuperet og vanskeligt terræn, hvor dets befalingsmænd vare fuldstændigt ubekendte. Jeg gav premierløjtnant J. Hansen, der førte afløsningen, de oplysninger, jeg formåede, og fik ham til at ride med mig op over Sortehøj for at gøre sig

bekendt med sin eventuelle retraite og næste stilling. Vedelsspang holdtes fremdeles besat med to kanoner af 11. batteri. Den 3.die om morgenen kl.4. rykkedes i alarmstillinger, og batteriets øvrige seks kanoner fordeltes således: mit halvbatteri (foruden et do af 8.batteri) besatte Dannevirke forværk, medens to piécer, som reserve, rykkede ud i Bustrup terrænet. Batterichefen tog plads i nævnte forværk, der ikke må forveksles med Bustrup forværk. Indtil kort før middag havde vi øsende regn. Da man antog, at det denne dag ikke mere var nødvendigt at holde forværket besat, fik vi ca. kl.1 1/2 ordre at rykke til kvarter. Tilbage blev kun to kanoner ved Vedelsspang under korporal Nielsen(4.deling). Netop som jeg havde ført halvbatteriet til Gottorp slot, hvor batteriet siden den 1.Februar havde kvarter, fik jeg fra batterichefen ordre til at tage kommandoen over delingen ved Vedelsspang "Da man sloges derude". I karriere gennem Slesvigs glatte gader, fulgt af en trompeter og en ordonnans på usadlet hest, var jeg lo minutter efter i Bustrup. Noget cavalleri(Biilmann?) trak sig netop tilbage herigennem. Dernæst mødte jeg en ledig forstilling: Vor ene kanon var foran Kongshøj faldet i fjendens hænder. Udenfor Bustrup mødte jeg korporalen med den anden. Umiddelbart øst for chausseen og på den gamle vold havde vi et par dage forud indskåret os og indrettet et placement, der beherskede terrainet henimod Kongshøj. Her opstillede jeg (Capt. Sørensen siger, at corp.Nielsen havde kommandoen) min kanon, medens forstillingen og heste holdt dækkede bag volden. Korporalen med den ledige forstilling sendtes tilbage med melding. Rekonosceringskommandoet, som fra dansk side d.3 die sendtes hen imod Breckendorf, hvor det stødt på den langt overlegne østrigske brigade Gondrecourt, havde intet artilleri med. Da det kom til kamp, fik korporal Nielsen fra major Rist (kommandør for 11.regiment) befaling til med sine to kanoner, at besætte den for ham bestemte og forberedte stilling på Kongshøj. Korporalen blev imidlertid efter nogen tids chargering med sin deling beordret ned fra højen og frem gennem hulvejen ved Selk. Vejen går nu atter op ad bakke, midt på denne møder han vort retirerende infanteri, der på kort afstand følges af østrigerne. På denne skrånende vej kunne der ikke standses og chargeres, og at rykke længere frem kunne ikke gå an. Det var nødvendigt at få vendt, og til den ende kommanderedes omprodsning. Herved skal lavetsvansen hages af prodskrogen, medens forstillingen vender. Dette lykkedes for den ene kanon, der rask begiver sig på retraite. Den anden kanons heste, der ere urolige ved skydningen, ville følge efter. Konstablerne trække kanonen et stykke for at få prods på. Hestene ville ikke lade sig holde tilbage. Fjenden er tæt ved. En officer stormer i spidsen for sine folk frem for at bemægtige sig kanonen, men styrter af hesten ramt af en geværkugle. Vore kjæder er imidlertid al langt borte. Kanonbesætningen (to underkorporaler og fem konstabler) kunne ikke tænke på at forsvare kanonen og må lade den henstå. Korporal Nielsen med sin ene kanon, placerer sig atter på Kongshøj og fyrer, indtil han, tvungen af artilleri- og geværlid, må rykke tilbage efter Vedelsspang og Bustrup. Her var det, at jeg overtog kommandoen. Kampen trækker sig netop op over Kongshøj - partiet og atter ned mod Vedelsspang. Fra Kongshøj skråner terrænet ned mod Bustrup vold, hvis østlige del benævnes Saxearmen. Vedelsspang fælded, hvorover fægtningen måtte gå, var uden hegn og blev særdeles farlig og blodig for vore retirerende kæder, ligesom dernæst for de efterfølgende østrigere. Fra mit standpunkt på volden lå fægtningen klar for mig, og så længe det var lyst nok, kunne næppe nogen bevægelse undgå mig. Min ene kanon, der ingen assistance fandt, (værkerne skød denne dag ikke, og kaptajn Fallesen først ca. 2 timer senere) havde fuldt op at bestille og godt skud på de fjendtlige masser. I løbet af en times tid havde jeg imidlertid fået min deling kompletteret idet kaptajn Thestrup uden at fordrø den sædvanlige forretningsgang med udleveringsordre og kvitteringer, beredvilligt fra artilleriparken havde udleveret

en ny reflet 4.p' er. Dette var bleven så meget mere påtrængende, som 2 østrigske 4.p. riffel - batteriel (Gondrecourts brigadebatteri, hvortil Nostitz' s nu var tilkaldt) chargerede fra Kongshøj partiet, uden dog udelukkende at beskæftige sig med mig. Deres granater gik imidlertid for højt, et af de bageste huse i Bustrup blev skudt i brand og Frederiksberg og skanse nr.2. der ligeledes lå i skudlinien bag mig, regaleredes med granatstumperne. - Det var med en vis betænkelighed, at vi om aftenen kørte forbi det flammende hus, der lå tæt ved vejen - men vi smurte på hestene og lod stå til.

Efter min melding til kaptajn Fallesen om fjendens fremtrængen, rykkede denne ud med to kanoner og besatte Riisberg, for i tilfælde af, at Bustrup måtte blive tagen, at dække dæmningen, der fører til Frederiksberg. Der var imidlertid ingen anvendelse for denne skjulte stilling, og efter at have gjort sig bekendt med situationen rykkede kaptajnen frem (souschef ved 3.division kaptajn Tværmoes skal personligt have givet ham ordre) for at besætte et på den søndre saxearm indrettet placement - en position, der blev af særdeles vigtighed : vort infanteri var kastet tilbage til volden. Østrigerne stode alt i Wedelspang på geværskuds distance, og en heftig geværlid mødte den fremrykkende deling uden dog at skade denne. Opkørslen på volden var vanskelig, og standpladsen snæver. Den forreste kanon blev placeret, den anden skulle køre bag om denne, men hestene der vare ustyrlige ved geværliden, styrtede med ryttere og kanon ned ad volden, hvor de foreløbig måtte blive liggende.

Kaptajnen var ankommen i det afgørende øjeblik. Bequnstiget af den indtrådte skumring forsøgte netop fjenden en overrumpling af saxearmen. Hurtig var kanonen ladt med kardæsker og rettet. Fallesen, der antager fjenden allerede tæt under volden og frygter, at skuddet skal gå for langt "qiver med egen hånd stilleskruen endnu et par omdrejninger". Kanonkommandøren var synligt forknyt, men hans frygt synes begrundet thi som han næste gang er ved at rette, får han en spidskugle i øjet. Han blev imidlertid fuldkommen erstattet af kommandøren for den nedstyrtede kanon, gårdmand og nu dannebrogsmænd Andersen fra Erritsø. (Flere af vore bedste underkorporaler vare jyske gårdmænd). Andersen skæler med det ene øje, men retter lige. - Fraregnet den moralske virkning, må de seks kardæskeskud, man her fik lejlighed til at gøre, have lysnet godt i de fjendtlige rækker. Affæren var hermed endt og efterladende en mængde sårede trak østrigerne sig ud af ilden. Vel må dette resultat navnlig skyldes infanteriet, men de tre felt piecer af 11.batteri, 1.Fallesens på venstre og mine to på højre fløj af Bustrupvolden, havde dog gjort så megen virkning, at fjenden mente at være over for værker med svært skyts foran sig.

Ved Jagel var imidlertid vort infanteri vejet tilbage. Fjenden, der først viste cavalleri, standsede en kort tid, da han i kolonne rykkede frem fra Jagel samt Lottorf ved et par velrettede skud fra premierløjtnant Hansens to 24 p. granatkanoner. Hansen skulle netop afløses og overfyrværker Schwartz havde i den anledning meldt sig med to andre kanoner af 12 batteri. Disse blev imidlertid ikke brugt her. Da premierløjtnanten bemærkede fjendtlige tropper i sin venstre flanke, turde han ikke risikere retraiten over Sortehøj (var de to kanoner straks sendt til Sortehøj, havde de domineret terrænet foran Kongshøj partiet og været i flanken på de masser, der gik frem mod Kongshøj) men, idet han gik et stykke ned ad jernbanen for at komme ud på chausseen trak han sig ad denne med alle fire kanoner tilbage til Bustrup. Han fortalte mig kortelig sine oplevelser, idet han passede forbi mit placement. Overfyrværkeren sendtes til Hadeby dæmningen, hvor hans to piecer kom til nogen anvendelse mod to do af brigaden Thomas.

Løjtnant Hansen, der ikke kunne finde plads på selve volden, tog opstilling, hvor denne gennemskæres af Vedelspangvejen. Han stod derved for lavt til overhovedet på vort infanteri at beskyde de fjendtlige masser og artilleriet på Kongshøj i ca. 2400 alens afstand kunne han med sine gamle glatløbende kanoner ikke tænke på at nå. Han kom i hvert fald ikke her til skud.

Det var lykkedes de tre trainkonstabler ved Fallesens nedstyrkede kanon at komme ud fra hestene, der tildels lå over dem uden at mærkeligt nok mere end en af dem kom til skade. Højden var ca. 5. alen. Seletøjet fik man efter omstændighederne løsnet eller overskåret og hestene, hvoraf et par vare aldeles bedøvede, kom efterhånden på benene. Man bandt og lappede det hele således sammen, at kanonerne kunne bringes hjem.

Kaptajn Fallesen og løjtnant Hansen rykkede efter endt affære til Gottorp slot. Kvarteret her var for 11. batteris vedkommende et stort utæt ridehus, hvor mand og hest lå jævnsides eller bag hinanden, som de bedst kunne. Pladsen var meget knap, men da det gjaldt om at holde varmen, bødedes herved unægtelig noget på den følelige mangel på lejrstrå.

Da det om formiddagen ca kl. 9. da tågen lettede, bemærkedes, at der på flere punkter af bakkekammen mellem Kongshøj og Sortehøj arbejdedes på feltforskningsninger, åbnedes ilden fra Bustrup forværk (det vestligste endepunkt af Bustrup vold) samt fra mine to piecer, der besvaredes fra det østrigske 8 p riffelbatteri nr. 10, samt Nostitz 's brigade batteri. Det var frost og luften klar. Jeg havde allerede dagen forud indskudt mig, og træningen var straks god. Meget af fjendens skyts var slet dækket, og efter en kort artillerikamp trak han sit skyts ned. 13 kanoner beordredes tilbage og ud af skudvidde tilligemed en bataljon. At mine piecer væsentlig have generet ham fremgår tilstrækkeligt derved, at medens kun få skud gik til Bustrup forværk, var resten tiltænkt mig. Han har imidlertid ikke givet sig megen tid til at rette: granaterne slog i vort brystværn - men Margretevold var gammel og sejt - eller de sprang over hovedet på os, og stumperne raslede ned i Frederiksberg. Vi fandt flere hele granater, såvel 4 p som 8 p i volden foran os.

At Bustrup forværk (premierløjtnant Elster af det borgerlige artilleri) der i mangel af riflet skyts benyttede en 84 p glatløbet granatkanon, kun med stor usikkerhed kunne nå Kongshøj på en afstand af ca 3000 alen er indlysende. Skydningen var imidlertid så god, som det billigvis kunne forlanges, projektilerne nåede vel ikke op på Kongshøj, men sprang foran foden af bakkerne og flere der placerede infanterister såredes. Fra mit placement kunne det tydeligt bemærkes, hvor hvert enkelt af hans granater sprang.

Kaptajn Fallesen, der først op ad formiddagen var rykket ud og fra sin noget tilbagetrukne stilling ikke havde vid synskreds, gjorde i løbet af dagen nogle skud. Af en eller anden grund sprang hans granater imidlertid alle for tidligt. De forblev uden virkning og ubesvarede. (Kaptajnen sendte mig to gange ordre til at holde inde med chargeringen " da der ikke var noget at skyde på " - en ordre (den eneste jeg fik) som jeg parerede på den måde, at jeg fyrede, hver gang jeg selv fandt, at der var noget at skyde på. En granat springer for tidligt, når brandrøret er udbændt før den når målet. Allerede d. 3. februar bemærkede jeg, at vore brandrør vare for hurtigt brændende. Jen modvirkede dette ved f. eks. under skydning på 2500 alen at tempere, som om afstanden var 2700 alen. Denne iagttagelse, som jeg har indberettet til det kgl. artilleri, stemmer ret godt med, hvad der ved nøjagtige forsøg skal have været udfunden).

De fjendtlige batterier på Kongshøj havde henad middag ophørt med skydningen, men arbejdet forsøgte man jævnligt at fortsætte, indtil det lykkedes os (d.v.s. mine to kanoner) at overtøye dem om hensigtsmæssigheden af at opsætte det til natten. De fleste skud havde jeg rettet selv og vedhjælp af en kikkert.

I min rapport til batteriet har jeg som en curiositet anført at have sat en granat midt ind imellem en på Kongshøj holdende fjendtlig stab. På det sted, hvor en granat springer, danner der sig en lille tæt, hvid røgsky og således kan det forstås, at navnlig dette skud er iagtaget fra flere skanser. I en tysk beretning anføres nu, hvorledes en artilleriofficer (såvidt jeg erindrer v. Neubauer) holdt på Kongshøj midt imellem flere andre officerer. Han forklarede netop, at hvis de danske forstod at skyde vilde man ikke kunne holde her uden at blive truffet. I samme øjeblik slår en granat ned for hans fod. Han skal have fortsat den påbegyndte bemærkning, men det indrømmes dog, at han fjernede sig, før den sprang. Margrethevold var tæt besat med infanterister, der med interesse fulgte skydningen. Man ser granaten springe og indhulle rytterne i sin lille røgsky. Da røgen trak bort, vare rytterne forsuundne - faldne antog man- og hele linien udbrød i rungende hurra. Waldersee, preussisk generalstabsofficer, forveksler mit placement med Bustrup forværk og atter dette værk med skanse 10, hvilket sidste heller ikke d. 4de havde skudt. Fra Dannevirke-forværk, der ikke var fuldt færdigt, men under alarmering besattes med riflet feltskyts, havde man hele formiddagen d. 4de været vidne til skudvekslingen med batterierne på Kongshøjpartiet. Værket lå i højde hermed, og bag højderyggen (Sortehøj-Kongshøj) så man bestandigt større troppemasser, ligesom man også bemærkede, at artilleriet kørte op og atter trak sig tilbage. Den i skansen commanderende artilleriofficer (Kaptajn Messerschmidt, 8de batteri) fandt imidlertid ikke anledning til at skyde før om middagen, da Oberst Neergaard kom til og udtrykkelig skal have befaleet det. Afstanden var ca. 3500-3800 alen, en for vort feltskyts forhen uvant distance at skyde på, men ved hvilken vort nye riflede jernskyts træffer ret godt. Foruroliget ved denne flankeld kom der et almindeligt røre blandt de bag bankerne stationerede fjendtlige tropper, der nu måtte søge dækning mod venstre. Der var imidlertid nu ikke mere at gøre, og efter 5 ubesvarede skud holdt værket atter inde (2 skud rettedes mod Jaqel uden virkning). Hvor farlig denne flankeld vilde være for Kongshøj stillingen var imidlertid bleven fjenden klart. Han arbejdede derfor ivrigt på batterier ved Klosterkro ca. 12-1500 alen derfra for at bringe dette værk til tavshed. Om morgenen d. 6te som overgangen ved Arnæs var bestemt, skulde kanonaden åbnes af 6 stk. 6p, 16 stk. 8p og 12 stk. 12p, alle riflede piécer fra Klosterkro og Kongshøj respektive mod Dannevirke-forværk og Bustrup. Om aftenen blev jeg afløst. Næste dag d. 5te faldt om formiddagen megen tøsne og luften var hele dagen tyk. Som sædvanlig fordeltes batteriet i alarmstillinger. Med 2 piécer skulde jeg denne dag dække Dannevirke-forværk, hvorfor jeg mellem dette og skanse nr. 10 måtte udsøge mig en stilling og opkaste den fornødne dækning. To kanoner stode i skanse nr. 8, to do i placement i Bustrup terrænet og om eftermiddagen rykkede jeg atter på forpost ved Bustrup med en deling. Om aftenen erfarede man bestemmelsen om Dannevirkes rømning, hvilket ikke kunde andet end virke yderst uhyggeligt og nedslående, skøndt det var klart for alle, at en for mandskab og haste så anstrængende tjeneste, som i de sidste 5 dage, ikke i længden kunne udholdes. Stømningen var hidtil god, og selvtilliden idet hele usvækket. Man havde ønsket et slag foran Dannevirke, og tilbagetoget var nødvendigt og uopsætteligt, det vilde og kunde man dengang ikke indse. Tidligt på aftenen satte arméen sig i bevægelse efter Flensborg. Alt skulde ind på chausseen. Af mangel på officerer blev hele 11. batteri - med undtagelse af mine to forpostpiécer - ført af overfyrværker Blasius. Kaptajn Fallesen skulde overtage kommandoen over de på forpost ved Bustrup værende 4 piécer (d.v.s. to af 11. batteri under mig og to af 12. batteri under overfyrværker Schwartz), hvilke i forening skulde udgøre arrieregardens artilleri.

Den officielle rapport angiver fejlagtigt, at der i arrieregarden kun var 2 kanoner af 11te batteri og glemmer de 2 stk. 12p. do -en mindre fejl, der er overgået i fremmede beretninger. Forpostkanonerne var om aftenen trukket ind i udkanten af Friederiksberg, hvortil kaptajnen ankom lidt før kl. 11 aften og de 4 kanoner tiltrådte samlede retræten. Hestene havde ikke været af seerne siden 1. februar. Frost og spejlglat føre var pludseligt indtrådt, og det fattedes på tid og lejlighed til at få skjærpet. (Batteriets hele hesteantal var 179).

Kommen til kundskab om den forestående retræte, medtog jeg fra Slesvig såmange bråder, som hos byens smede i en fart kunne opdrives, hvilket senere kom til megen gavn. Med besvær og under timelange standsninger slæbte arriere garde-artilleriet sig igennem Oversø til Bilskov kro uden andet tab end en af 12. batteris ammunitionsvogne. Hestene vare gentagne gange styrtede, seletøjet var sprunget og som så meget andet svært skyts eller vogne -der henstode på vejen eller var væltet i grøften - måtte den efterlades til såkaldet erobring af de efterfølgende Lichtensteinske husarer. Den oprindelige plan var, at 7. brigade (Max Müller) understøttet af samtlige 4 kanoner, skulle standse fjenden ved Oversø. Hensynet til artilleriets uheldige forfatning (det glatte føre, udmattede heste, der ikke havde fodret siden aftenen forud - kort sagt, frygt for at kanonerne skulle blive tagne) vidste uheldigvis at gøre sig således gældende, at det i sidste øjeblik bestemtes (af stabschefen ved 3die division, kaptajn Blom) at kun de 2 stk. 4p. piécer under premierløjtnant Grüner skulle indtage en forpost stilling ved Bilskov kro. Løjtnanten skulle med sin deling assistere 7. brigade i tilfælde af fægtning, men kunne imidlertid spænde fra, trække hestene i stald, (hertil fandt jeg mig dog ikke beføjet) og fodre. Kaptajn Fallesen gik med den 12 p. deling (Schwartz) til Flensborg.

Det første stykke af chausseen fra Bilskov kro i sydlig retning er ganske lige, her er et slags difilee, som jeg af divisionens stabschef, kaptajn Blom fik ordre til at forsvare, hvis fjenden trængte på her. Efter til dette øjemed at have valgt min stilling lod jeg fodre og brådde. Endskønt flere af trainkonstablerne nok tilnød kunne slå et søm i en hestehov kalder jeg det dog held at en af disse (Nielsen) var smed. Hestene bragtes atter til for en kort tid at kunne stå på benene og et par opsnappede skærpede bønderheste gav mig en værdifuld forstærkning. Jeg var endvidere så heldig at kunne skaffe kaffe til mandskabet, hvilken det også lykkedes at få slugt, så at de 20 minutter, som forløb, inden brigadens ordre om hurtig udrykning ankom, blev godt anvendt af folk og heste. Den eneste, der måtte rykke fastende i ilden, var smeden. Han var imidlertid lige ufortrøden.

Så hurtigt, som muligt indtraf delingen syd for skoven, hvor jeg efter brigadecommandørens ordre tog opstilling på en bank tæt vest for chausseen. Terrainet var særdeles heldigt. At jeg havde en sø bagved mig, bemærkede jeg ikke, da alt var dækket af sne. Over hovedet på vor egen kæde havde jeg frit skud. Forestillingen og heste fandt dækning bag banken uden dog at være for langt fra hånden. Forspidsen, 3 eskadroner husarer og 2 riflede granatkanoner af den østrigske brigade Nostitz var imidlertid nået til Oversø, hvor skytset i udkanten af byen tog en dækket opstilling. Kavaleriet, godt beredne ungarere, kastede sig dristigt frem, men blev ved en virksom ild tvungne til at gøre omkring og søge dækning. Medens jeg derefter er engageret med de fjendtlige piécer i fronten er resten af brigade batteriet indtruffet og kører nu samlet op på en mark øst for Oversø. På grund af et pludseligt indtrådt snefald, der dog kun varer nogle få minutter, kunne dette fra mit standpunkt ikke observeres før i det øjeblik, de protsede af. Tillige kom en eskadron tilsyne på højre fløj af hans kanonlinie. Med en del besvær lod jeg nu min ene kanon forandre standplads,

for at kunne optage det med de sidstnævnte 6 piecer, som jeg altså havde skråt tilvenstre for mig. Kanonen måtte bringes op af et hul eller fordybning, hvor den havde stået godt dækket, og kom nu til at stå temmelig blank. På en afstand af ca. 2500 alen havde jeg imidlertid fortræffeligt skud og kunne efter behag vælge mit mål blandt de fjendtlige våbenarter. Dog det varede ikke længe. (Gårdmændene Thomsen og Vendelbo) gjorde jeg mig en fornøjelse af afvekslende selv at rette den ene eller den anden kanon, men havde et par gange den ærgelse at en befippet underkorporal tempe- rede galt, så at granaten sprang på for kort afstand.

Den fjendtlige ild var nu levende. Men ligesom ved Mysunde og Bustrup gik deres granater i begyn- delsen for højt, de sprang over hovedet på os og (Schrapnelkugler eller granatkardætsker ?) slog ned i et ulykkeligt kompagni af 1ste regiment, der som en slags bedækning stod ved et gærde tæt bag os. Artilleristerne var hidtil slupne med nogle gennemborede feltkapper og chakots, samt en enkelt mand såret. (Skønt vi her, som ved Bustrup var mærkværdig heldige fra 3die til 6te og kun fik i det hele 5 mand (og en hest) såret, hvad der i sammenligning med artilleriets tab tager sig såre ubetydeligt ud, må det dog erindres, at betjeningsmandskabet ved en kanon kun er 7 mand (2 underkorporaler og 5 konstabler).

Pludselig slår en granat fra en 3die kant ned imellem kanonerne. Fjenden har trukket mere skyts til sig og tager os skråt fra højre side. Ilden er nu krydsende og overvældende, han er færdig med at indskyde sig, og vore kanoner ville efter al sandsynlighed inden kort tid være demonterede, ligesom stillingen idet hele er uholdbar. Jeg mente, at have 14 kanoner imod mig. Efter at have afsendt ridende melding (en trompeter) til batterichefen, beslutter jeg under disse omstændigheder at tage en ny opstilling. (Uesværre glemte jeg brigadechefen. Var det en følge af den mærkelige overanstrengte tilstand, hvori man gik, eller fordi man i disse dage havde ladet mig handle selv- stændigt?). Vor (d.v.s. brigades)venstre fløj henimod Munkvoldstrup, øst for Bilskov, var mest udsat. Jeg trak mig atter tilbage til Bilskov kro, for efter den første bestemmelse at holde det- te pas.

Til kommandøren for 3die division, general Steinmann, der på denne tid indtraf her, havde jeg den ære at afgive beretning om det passerede. (Generalen kom ridende fra Flensborg-kanten og har altså ikke, som kaptajn Sørensen angiver, været i stillingen fra kampens begyndelse) Generalen lod sig på kaartet orientere med hensyn til fjendens stilling og styrke og red derefter frem mellem det kæmpende infanteri, for at afgive sine befalinger. -Som bekendt var han kort efter såret. Bilskov kro, hvor ambulancen var etableret, såvidt jeg erindrer under overlæge Saloman og endnu en læge, fyldtes allerede med sårede. De stakkels infanterister var ynkelig tilredte, navnlig af granatstumper og shrapnels.

En adjudant (Løjtnant Buchwald) bragte mig nu ordre fra generalen. Jeg skulle tage opstilling på en temmelig stejl, pløjet banke umiddelbart bag kroen. Jeg havde allerede selv haft den tanke at placere mig der, men ved undersøgelse fundet det uhensigtsmæssigt. Adjudanten kom nu til samme re- sultat, skytset ville ikke her i en fart kunne bringes op eller ned, høje træer skulle først fæl- des, og det viste sig tillige at kampen ikke herfra var synlig. Foran kroen i en afstand af ca. 10-1200 alen hæver sig en bakkekam. Havde man haft mere skyts tilstede ville et par piecer ved fægningens begyndelse haft tid nok til at indrette tilgange og placement her. Måske kunne det dog endnu nås at bringe mine kanoner derop, for at standse fjenden, der alt var ifærd med at omgå kro- en og med stærke masser trængte på fra Munkvoldstrup. Medens vi (Buchwald og jeg) endnu lagde råd

op herom, slog geværprojectiler ned ved mine kanoner, og den fjendtlige kæde viste sig på den nævnte bakkekam foran os. Bestemmelsen blev nu at jeg skulle beholde min havende stilling ved kroen nedenfor bakken, sålænge jeg der kunne gøre virkning, derefter gå tilbage ad Flensborg-Chausseen og søge en ny stilling i flanken.

Artilleriets mål er egentlig ikke de fjendtlige kæder. Det varede imidlertid kun et øjeblik efter at jeg her var begyndt at fyre, før vore ere kastede ned af bakken. Østrigerne følger rask efter. Vort eget infanteri er imellem mig og fjenden. Min ild er maskeret, jeg tør ikke mere skyde af frygt for at granaterne skulle såre både ven og fjende. Det er nødvendigt at jeg trækker mig ned ad chausseen for at søge den omtalte flankestilling.

I rette tid kom jeg bort, thi fjenden havde overfløjet os, i næste øjeblik var Bilskov kro med Læger og sårede omgået og taget. Min eneste retraite ville herved have været afskåret, da jeg ikke således som infanteriet kunne dække mig bagud over markerne.

Min deltagelse i kampen, der iøvrigt snart efter var forbi, var hermed afsluttet. Jeg rykkede tilbage ad chausseen, uden at der tilbød sig nogen stilling for artilleriet. Straks overfor Bilskov kro slår vejen en bugt, og udsigten er da skjult ved store trægrupper og banker. Markerne på begge sider af chausseen var ufremkommelige ved hegn, sne og mangel på veje. En 1000 alen nord for kroen protsede jeg atter af, men fik nu ikke mere at skyde på.

Uagtet at skumringen var indtrådt, lod det fjendtlige artilleri sig endnu høre. En del af skytset havde -skjult for os- opstillet sig omtrent i forlængelse af Bilskov-Flensborg chausseen og fyrede nu i denne retning, uden noget bestemt mål for at genere retraiten, som hovedsagelig måtte foregå ad denne vej. Chausseen var også i virkeligheden opfyldt af retirerende kavaleri og ilsomt flygtende forsprængte infanterister, hvoraf ingen vidste besked, men ligesom jeg selv var uvidende om brigadens skæbne og hvor den egentlig befandt sig. Fra det øjeblik af at Bilskov kro var tagen, var jeg helt skilt fra brigaden. De af dens afdelinger, der endnu holdt sammen, var over den frose Sankelmark sø eller igennem skoven kastede ud i terrainet vest for chausseen mellem Bilskov og Jaruplund. Dette stillede sig dog kun for mig som en formodning, men det syntes indlysende, at fjenden havde været os for stærkt og at fægtningen var gået os imod.

Om at indhente ordre fra brigaden kunne der under disse omstændigheder ikke være tale, og at blive stående i stillingen til natten uden bedækning gik ikke an. Så snart mørket faldt på trak jeg mig derfor tilbage efter Flensborg. En gendarm, der havde ordre til at søge mig, bragte mig fra armeens artilleri befaling til ufortøvet at gå til Als. Det var drøjt nok og vakte i høj grad mandskabets medlidenhed at der ikke kunne forundes hestene tid til at fodre, skønt det måske var vel så hårdt for folkene selv uden standsning at måtte marchere gennem Flensborg og ikke turde tømme de skåle med varm med, som byens indvånere kappedes om at række dem. Dagen havde i flere henseender været anstrængende, og navnlig havde vi på den lange stejle banke, der førte ned til Flensborg, måttet opbyde alle vore kræfter. Den foranmarcherende armee med sine mange tusinde mennesker, heste og vogne havde i den grad gjort vejen glat at man næppe kunne stå på benene. Vore slapskoede Heste (brådderne var atter slidt af) faldt bestandigt, skønt alle ryttere var til fods og hver støttede sin hest. Ved den ene kanon har jeg således set alle 6 heste på engang ligge. Seletøjet sprang og gaffelbommen knækkedes. Efter flere omspændinger og forgæves forsøg måtte hestene spændes fra, og vi tog nu alle i forening fat for at trække først den ene og så den anden kanon. Det gjalt her om at holde tilbage, således at kanonen ikke rullede fra os. De svirrede fra den ene grøftkant til den anden så at vi flere gange måtte bede infanterister hjælpe os op.

Doq, det blev i flere henseender værre på den efterfølgende strækning. Resultatet var imidlertid at medens andre under marchen måtte lade meget af deres materiel henstå på vejene, så indtraf jeg den 7de Februar kl. 3 1/2 eftermiddag til Sønderborg med 3 kanoner i stedet for 2. En mig ubekendt borger i Flensborg skaffede meg heste til at medføre en der i byen efterladt 12 p. Vi havde været 40 timer undervejs og uden hvile. Først på Als traf jeg atter sammen med min batterichef. Den brave Sankelmark-brigade, der gik nord på, så jeg ikke mere til. Resten af 11 batteri, under overfyrværker Blasius, der uagtet alle anstrengelser havde måttet efterlade halvdelen af ammunitionsvognene, ankom til Sønderborg omtrent samtidig med mig, men lidt før mig. I mørke og snefog marcherede vi så til vort foreløbige kvarter Sønderborg Ladegård. Batteriet var nu atter samlet og gik med resignation og udholdenhed de nye prøvelser imøde, der var det forbeholdt under Dybbels farefulde og hårdnakkede forsvar.

Uddrag af "Vore Søhelte", historiske fortællinger af kommandør Victor Hansen.

Vi begynder med begivenhederne i de danske farvande. En af de kjækkeste blandt vore månedsløjtnanter var Gustav Grüner (født den 19de Juli 1791, løjtnant fra 1809 til 1814, død som generalkrigskommisær og ejer af Kjærup hovedgård, den 2. Februar 1869). Han havde først gjort tjeneste som kaperstyrmand, men særlig i 1812, da han blev kommanderet til tjeneste ved den jyske roflotille, gjorde han sig bemærket.

I April d.a. var han med et 16 årsers fartøj bleven sendt på en rekognoscering gennem Store Bælt helt ned til Gedser. På tilbagevejen lå han i Kallundborg, da den kommanderende officer her, kap - tajn Sommerfeldt, indbød ham til en kjøretur ud til Refsnæs for herfra at undersøge en udford lan - det liggende stor engelsk konvoj. Denne var så stærkt beskyttet af krigsskibe, at officererne mente, at det var umuligt at foretage sig noget imod den. Grüner havde imidlertid bemærket, at en armeret koffardibrig lå lidt længere borte, og han fattede nu en plan om at overfalde den. Efter tilbagekomsten til Kallundborg roede han derfor med sin chalup ud langs kysten, trak båden på land på nordsiden af Refsnæs, lod folkene hvile ud og satte så om aftenen, da det var blevet mørkt, båden i vandet. Han spurgte da, om der blandt folkene var nogen, som ikke vilde med på den farefulde tour. Alle som en svarede da, at de vilde følge deres chef, og så roede han afsted.

Udenfor lå de engelske krigsskibe i to rækker, opsvajede for sydvestlig vind. Vestligst lå en række større skibe, østligst en række brigger, og mellem disse to linier måtte Grüner frem. Det lykkedes ham uset at slippe igennem. Lige skulle han til at angribe den ovennævnte koffardibrig, da han på en af de pistoler, han bar i bæltet, spændtes, idet han bukkede sig ned for at se bedre gennem mørket. Da han rejste sig, faldt hanen ned og tændte fængkrudtet. Vel brændte skuddet for, men glimtets var blevet set, og i det næste øjeblik blev der fra den nærmeste brig affyret et kanon - skud. Hele konvojen blev derved alarmeret. Angrebet var mislykkedes og Grüner måtte vende om. Fra de engelske skibe blev han heftigt beskudt, månen stod tilmed op og belyste båden, som måtte løbe en frygtelig spidsrod. Ved et rent Guds under slap han dog lykkelig og vel ind til land, hvor et feltbatteri nu var kørt op. Hans dristige vovestykke medførte dog ikke noget resultat, men det bragte dog Grüners navn på alles læber som en dristig vovehals.

- - - - -

I midten af August lå Falsen ved Grenå med 8 kanonchalupper og 6 kanonjoller. De under ham kommanderende kanonbådschefer vare premierløjtnanterne Fog, Wigelsen og Emanuel Blom, sekondløjtnant Linde, månedsløjtnanterne Grüner, C. Mortensen, Christian Tuxen, Polycarpus Andreas Henrik Feddersen, H. Taysen, P. E. Nissen, D. C. Heitman, Knudsen og B. N. Hansen.

Ved solnedgang d. 18. opdagede løjtnant Grüner, som havde inspektionsvagt, nogle sejlere i nordøst-

lig retning. Det sås snart, at det var to brigger, 1 kutter og to luggere. Med en østling bramsejlskuling stod skibene rask sønderi. Falsen fik melding herom og lod straks flotillen gøre klar til at løbe ud. Da det kl. 9. var løjet betydeligt af, og man mærkede et blinkfyrssignal i nordøst, sandsynligvis fra en af briggerne, roede hele flotillen ud i denne retning. Efter en forceret roning nåede man kl. 10 1/2 den ene af briggerne den anden så man derimod intet til. Falsen roede nu tæt ind på livet af fjenden, som begyndte at rette en heftig ild med skrækugler på bådene. Disse svarede først, da de var på geværskudsafstand, så tæt, at man tydeligt kunne høre, når kuglerne tørnede mod briggens sider. I 2 1/2 timer holdtes kampen gående, da blev briggens ild svagere, dog gjorde den ikke mine til at flygte. Det var frisket lidt mere i, således at den stadig kunne holde bredden mod bådene. Da dukkede pludseligt i mørket en sejler frem, der for fulde sejl holdt ind mod kanonbådsflotillen.

Løjtnant Grüner drejede straks lige på denne nye fjende og gav ham et langsskibsskud forind, de andre både fulgte efterhånden dette eksempel. Dette kunne den nyankomne brig ikke stå for, den drejede til vinden og vendte derved agterenden mod kanonbådene. Disse roede ind på pistolskudsafstand, således at man tydeligt kunne se ind gennem de oplyste kahytvinduer. Med stor heftighed kæmpedes der nu fra begge sider. Det kulede imidlertid op, briggen løb stærkere fart, og uagtet dens forstang blev nedskudt, var den dog efter tre kvarters forløb ude af skudvidde og på flugt over mod Anholt. Flotillen var da kommen over midtvæjs mellem Jylland og Anholt, falsen anså det derfor ikke rådligt at stå længere ud, eftersom der sikkert var andre engelske orlogsmænd i farvandet. Da tilmed den brig, man først havde kæmpet med, var tabt af syne i mørket, præjede han til bådene, at de skulde søge ind ad land til. Grüner og Lindes både vare da tæt på siden af hinanden. Grüner råbte da over til Linde "Er det alt, hvad vi skal have for i nat" "Hvad skal vi gøre" svarede Linde "Vi må gå efter ordre". Et øjeblik efter præjede Grüner "Jeg har briggen ret sønden for mig!" Falsen kendte stemmen og råbte da "Hvor har de briggen løjtnant Grüner". "Tillader De, jeg styrer kurs efter den, skal De se, hvor den er". Grüner så nemlig slet ikke briggen, han havde kun på fornemmelsen, hvor den måtte være. Uden at vente på svar fra falsen, drejede han ud ad linien, Linde fulgte med sin båd, hvorimod de øvrige både holdt deres kurs. Efter at have roet i henved en time opdagede Grüner en sort plet på søen. Det var briggen, og snart var de to både inden for skudvidde. Klokken var da lidt over to. Påny blev nu briggen angreben, den havde haft tid til at sundesig, og da den nu så, at der kun var to både imod den, forsvarede den sig med den største heftighed. Efter en times kamp var den så forskudt, at den måtte give sig. Der vistes en lanterne midtskibs på den, hvorefter Linde roede ind på styrbords side, Grüner på den bagbords. De entrede da fra begge sider og tog briggen i besiddelse. Det viste sig at være briggen "Attack" på 11 stk. 18 pundige karronader og 2 stk. 12 pundige kanoner, kommanderet af løjtnant Richard W. Simmonds, som året i forvejen havde måtte stryge "Manly"s flag for kaptajn Holm. Af den 49 mand stærke besætning var to mand døde, 12 sårede. Briggen selv var forfærdeligt tilredt, storbommen var nedskudt. Foggemast og bougspryd halvt ovre, sejl og rejsninger ødelagt skroget havde fået en mængde grundskud. De andre både, der straks, da skydningen begyndte, var roede ind mod "Attack", kom nu til, de begyndte endog at skyde, men fik straks at vide, at briggen var tagen. Falsen lod derefter løjtnant Foq tage kommandoen af briggen og satte Grüner til næstkommanderende. Alle flotillens læger sendtes straks ombord i "Attack" for at forbinde de sårede. Der sattes folk til at pumpe enkelte af hullerne i vandlinien fik man stoppet, og så kunne man bugserne briggen indefter. Da dette gik temmelig langsomt, blev de sårede ført i land i barkasser. Løjtnant Simons var blevet sat ombord

hos Falsen, der udtalte sin beundring for sin tapre fjendes heltemodige modstand. Falsen fik da at vide, at den anden brig var "Wrangel" under løjtnant Crawford.

Alle kanonbådene vare nu efterhånden samlede. og det viste sig, at en af jollerne var stødt på en engelsk lugger, som den havde erobret. Det var en luggerchalup på 14 årer, udsendt af fregatten "Hamadryad".

Da det gryede ad dagen, så man ovre ved Anholdt briggen "Wrangel" med et større skib på hver side. Ligeledes opdagedes tre brigger og en kutter, der nærmede sig flotillen, hvorfor Falsen gjorde alt klar til at tage imod dem. Englænderne gjorde dog ingen lyst til at slås. I ærbødigheds afstand fulgte de med langs kysten lige til udfør Treå Mølle, hvor de vendte om, medens Falsen uantastet bogserede "Attack" og luggeren ind til ankerpladsen ved Udbyhøj. Den næste dag samlede han alle flotillens officerer og takkede dem for deres udviste mod. Særlig fremhævede han månedsløjtnant Grüner for dennes udviste tapperhed og konduite. Næsten alle Falsens både bare tydelige mærker af fjendens kugler, dog havde han ikke fået en eneste mand såret, uagtet den store nærhed, på hvilken kampen var blevet ført. Hvad løjtnant Simmonds angår, da blev han ved sin hjemkomst stillet for en krigsret og hæderligt frikendt. "Attack" blev vel indlæmmet i flåden, men solgtes allerede året efter.

- - - - -

Hen på efteråret, da der ventedes flere store konvojer på hjemrejse fra Østersøen, udsendte Falsen adskillige hurtige rekognosceringsfartøjer fra Fladstrand for at benytte lejligheden til at hente priser. I et par dage havde Grüner krydset rundt om Læsø, havde så trukket båden på land for at lade folkene få hvile og indkvarteret sig i en bondegård på hvis tag han posterede en skildvagt, som over det flade land havde en vid udsigt til søs. Om morgenen d. 8de September bemærkedes en stor konvoj, som var kommen temmelig nær til landet og derfor nu stod øster på. I løb skyndte Grüner og hans folk sig ned til stranden, satte bådene i vandet og roede ud. Konvojen var da allerede bleven angreben af løjtnanterne Tetens, Stricker og Søeborg. Disse havde indhentet en skonnert, som de entrede. Grüner roede da forbi dem, og efter kort tid indhentede han en brig, der var armeret med en 6 pundig kanon. Grüner, som selv var til rors i sin båd, han havde en stor bøsse med som hans oppasser ladede, og med den besvarede han så englændernes kanonskydning. Hverken han selv eller hans folk, som alle frivillige vare gåede ud med ham, brød sig om de engelske kugler, de roede uforstyrret videre, og da den engelske besætning opdagede dette, tabte den aldeles fatningen, således, at da Grüner entrede op, flygtede englænderne i deres både. Endog besætningen fra et nærliggende skib flygtede bort. Grüner bugserede nu sin prise vester på, men det kneb da den var svært lastet. Heldigvis kom der lidt brise, så han kunde sejle, og han satte nu kursen ind ad Fladstrand til. Imidlertid var også den først besatte skonnert, fra hvilken besætningen ligeledes var flygtet på to mand nær, som toyes til fange, kommen under sejl, og de to priser fulgtes nu ad. En engelsk orlogsskonnert gjorde jagt på dem, halede mere og mere ind og det så ret farligt ud thi dens kugler vandede allerede siden på priserne. Løjtnant Rosenhorn, der var gået ud med kanonbåden "Prøven" var imidlertid kommen nær nok til at yde assistance. Han angreb skonnerten og da denne ikke kunne få hjælp fra sine kammerater, måtte den flygte. De danske fartøjer kom derefter uantastet ind til Fladstrand med deres to priser.

Englænderne vilde dog forsøge på at tage disse tilbage. Den næste dag kom en engelsk orlogsbrig og en skonnert ind mod Fladstrand. Vore kanonbåde lagde sig imidlertid i linie på Rheden, det var ikke muligt for englænderne at få lejlighed til at angribe priserne og med kanonbådene vilde de

ikke binde an.Kl. 9 om aftenen holdt de bort igen.

Et par dage senere gik Grüner atter ud, også denne gang havde han lykken med sig.Han gik ind i en konvoj og angreb her en armeret galease, der hed "Cathrine" et tidligere dansk skib. Englænderne forsvarede sig tappert, men Grüner gik som sædvanlig på uden at ænse kuglerne. Da han endelig var ganske nær ved galeasen,blev dennes besætning greben af rædsel og flygtede på to mand nær,lige som Grüner entrede rælingen. Prisen blev nu med assistance af løjtnant Heitmann,som var kommet til, bragt ind til Læsø og sat på grund her, for at englænderne ikke skulde tage den tilbage. Den blev efterhånden losset, og ladningen solgtes senere for 2 1/2 mill rigsdaler. Det var altså et godt bytte Grüner her havde gjort. Intet under, at flotillens officerer på mange måder hædrede ham.

- - - - -

Sidst på året lå kaperen "Grevinde Danneskjold" i Helsingør havn.Den tapre fører,Jens Lind, fik derfor at vide,at der lå en svensk konvoj til ankens ovre inder Landskrona. Han gik da sent om aftenen den 19. December ud med en båd med en snes mand i og søgte omkring Hveen ind i konvojen. Et par gange blev han jaget bort af svenske orlogsmænd, men endelig lykkedes det i nattens skjul at slippe ombord på en galease. Dens besætning blev sendt ned om læ,hvorpå Lind tog hele sit mandskab ombord på galeasen og satte sejl på denne efter at han havde fortøjet sin egen båd agter. Allerede var han kommen et lille stykke vej bort fra konvojen da galeasen blev indhentet af en svensk barkas, bemandet med 2 officerer og 40 mand. De lagde sig på siden af galeasen for at entre men Lind forsvarede sig tappert. Tre gange prøvede svenskerne på at komme ombord, ligeså mange gange blev de slået tilbage. De lode sig da drive et stykke agterud for at puste lidt. Da de så atter nærmede sig, kappede Lind fanglinien på sin egen båd og lod den drive i det håb,at svenskerne vilde opholde sig med at tage den. De lode sig imidlertid ikke narre,men roede påny løs på galeasen. Længe blev der nu kæmpet både med huggert og geværer. Fem gange havde svenskerne fået fodfæste på rælingen, ligeså ofte blev de drevne tilbage. Af Linds mandskab faldt 3 mand, deriblandt hans egen broder,men 8 svenskere faldt, og flere såredes. I en hel time holdtes denne kamp gående,da opgave svenskerne den og søgte tilbage.Lind bragte så sin prise ind til Helsingør. Denne mand havde iøvrigt tidligere gjort sig bemærket ved sin tapperhed.Engang havde han som fører af kaperskonnerten "Cort Adeler" på hvilken Gustav Grüner,den senere månedsløjtnant, var styrmænd på Helsingørs rhed afslået et angreb af flere stærkt bemandede engelske barkasser,der vilde entre skonnerten.I efteråret 1808 gik Lind ud med en lille færgejolle med 9 prøvede folk, alle skibsførere eller styrmænd, deriblandt Grüner. De gik op til Læsø og kom her ind i en stor konvoj hvor Lind angreb en brig,der var armeret med 6 stk 12 pundige karronader og 4 stk haubitser. Briggen sendte et lag ud over den lille jolle,som dog ingen skade tog, da skuddene gik for højt. Øjeblikke efter var jollen på siden, 7 mand entrede op, Lind selv med en mand blev liggende i jollen for at holde tilbagevejen åben. Englænderne,bevæbnede med håndpigge,hvis jernspids de havde glødet, stormede nu løs på de entrende danske.Da disse trak deres pistoler,vege dog englænderne tilbage.De danske kom over rælingen og gik løs på englænderne med deres huggert med hvilke de fik håndpiggene slået ud af deres modstanderes hænder,hvorefter de fik briggens besætning overmandet.

Cecilie Holm, født Grøner's beskrivelse af sine bedsteforældre, (Hos Agnes Guldbrandsen).

Min fader, Hans Gustav Grøner, var født 25. Maj 1827 på Spanager, hvor hans fader, Gustav Grøner, var forpagter: Faders moder var Mariane Røbye, datter af Georg Røbye og hustru Sidse. Bedstefader havde som månedsløjtnant deltaget i krigen mod englænderne 18? og står omtalt i admiral Victor Hansens "Vore Søhelte". Senere blev han altså landmand og vistnok meget dygtig, ligesom bedstemoder var en meget dygtig og økonomisk landmandskone, som stod i træsko og strikkede, medens hun talte mælkespandene som fyldtes: en af hendes regnskabsbøger har jeg og den er overordentlig detailleret, skriver også ned hvert stykke tøj (med numre på) som er i vask. Hun samlede hver lille fjer op, som hun fandt, hvad der gjorde, at folk mente, hun var gerrig; de blev efterhånden til mange dyner. Men da hun var død, og hendes kiste blev kørt bort fra Kjærup, som de da ejede, fløj der en due op og fulgte med kisten, hvilket bestyrkede folk i, at hun havde været god. - I hendes regnskabsbog står et sted, at hun og hendes mand har foræret Gustav, min fader, - "et fortepiano og det med glæde, fordi han ikke er begyndt på det modbydelige tobaksrygeri". Det lod til at det var hende, der havde finanserne under sig og udbetalte sin mand rejsepenge, når han skulde afsted. Han ejede i adskillige år Kjærup ved Ringsted, hvor bedstemoder døde 18.. og han selv 1869? jeg erindrer dunkelt at have været på Kjærup i hans levetid; efter bedstemoders død styrede frøken Marie Kroq-Meyer huset og det vist på en udemærket måde; hun var søster til vore onkler pastor Chr. og Frits K - M. Efter bedstefaders død fik onkel Georg - som havde Ravnstrup-tillige Kjærup; fader fik nogle år forinden Høstemark.

Uddrag af "Gadstrup og Syv sogne"

Under omtalen af Vibygård:

Kaptajnløjtnant C.H.Sandholt købte gården på auktion i 1827, og den var da i temmelig misarabel stand men ved et energisk og udholdende virke fik han den atter bragt på fode. Han viste, at han ikke var bange for at betræde nye veje. Hovedgårdsjorden, som var delt i 16 marker, hver på 31 tønder land, blev merglede, og de vandlidende arealer blev forsynet med grøfter. I 1839 bestod kvægbesætningen af 150 køer og 30 stk. ungvæg, mest af jysk race. Om sommeren blev kvæget vandet i tøjret, fordi Sandholt mente, at han på denne måde kunde forene fordelene ved løsdrift og tøjring. Medens de fleste herregårde på denne tid lavede smør, så benyttede man på Vibygård mælken til at lave schweizer-ost, og denne ost var god og meget berømt. 1) Mejerist N.C.Olsen kom egentlig til Vibygård som gartner, men hans kone havde været i Schweiz som mejerske, hvor hun havde lært at lave ost, og det kom til at betyde meget for gårdens mejeri, som bestod en meget lang årrække, indtil godsejer Voss nedlagde det omkring århundredeskiftet. Vibygårds marker, hvis antal var 16, blev senere til 17 (alle navnene nævnes).

Endnu i Sandholts tid blev markerne drevet ved hoveri, og også på dette område satte han system i tingene. I den store salon på første sal på Vibygård står endnu det gamle hoveriskab, som Sandholt lod indrette. Foroven er det indrettet med hylder til dokumenter og protokoller, forneden med nummererede skuffer indeholdende kontrolbrikker af pap, dels ovale, dels firkantede. På brikkerne ene side er trykt "Vibygård", på den anden side navnet på den hoverigørende bondes landsby, hvortil bondens nummer i systemet er føjet med blæk. Dette kontrolsystem sikrede, at alle gjorde deres tilfaldende hoveri, og det er enestående i sin art, at end ikke nationalmuseet kendte dets lige.

Driften af herregårdens 17 marker krævede, at der i 1839 blev holdt 28 heste. Det kan nævnes, at en af markerne den gang blev drevet med rasp og en anden med hør. Navnlig det sidste havde stor betydning 1). Den årlige hørafgrøde udgjorde ca. 700 tønder skættet hør og 140 tønder hørfrø. Hørren blev tilvirket i "hørhuset", som lå nede i haven, hvor der også fandtes en tørreovn. På dette sted var der plads til 24 arbejdere. Hørren gav i 1820erne en årlig beskæftigelse på 3168 arbejdsdage, hvoraf de 2740 for mænd, resten for kvinder og børn. Arbejderne lønnedes fabrikmæssigt. Den skættede hør, som bar præg af den kraftige jordbund, solgtes på engen og navnlig i Roskilde. Frøet solgtes i København som sædefrø med fin fortjeneste. Som løder af skatteriet havde Sandholt ansat en mand, som var uddannet på Kongs fabrik i Sydsjælland, en mand, som ved sin duelighed og indsigt gjorde lærestedet megen ære. I 1844 foretrak Sandholt at leje 2) sit skæteri ud til to mænd, Johan Rasmussen og Peder Hansen (Per Hørsvinger). I kontrakten oplyses, at "hørhuset" var en bygning på to etager. I nærheden var tørreovnen. Til virksomheden hørte et komplet

udstyr på 19 forskellige slags redskaber, som nøje opregnes i kontrakten. Der nævnes f.eks. lodder, hørfrø-sold, skættefødder, bragere, 4 hejlere med bænke, en hørmaskine. Den årlige leje var 40 rdl. og lejerne måtte deponere 200 rdl. som sikkerhed. Senere gik det så meget tilbage med høravlens, at man ikke engang havde egen skættmaskine. Når hørren var brudt, sendte man derfor bud til Ørsted, hvor en foretagsom mand udlejede en ambulans skættmaskine til egnens talrige hørdyrkere. Sandholt eksperimenterede også med gødningen. Møddingstedet var efter den tids skik i ladegården, men det var omgivet af en redesten, som skulde bortlede det regnvand, der kom fra tagene. På møddingen blev gødningen afstukket med lige vægge, og i midten fandtes en pumpe, med hvilken møddingsvandet blev oppumpet og fordelt over gødningen, når den trængte til væde. Således behandlet brændte gødningen sammen til en fed masse, som kunde afstikkes med en spade. Sandholt havde også tid og lyst til at deltage i det offentlige liv; to gange kom han ind som stænderdeputeret ved Roskilde stænderforsamling; begge gange som suppleant, og desuden var han medlem af sogneforstanderskabet for Gadstrup - Syv kommune. I Sandholts tid skabtes også en smuk have efter planer, udarbejdet af slotsgartner Wolf 1838 3). Allerede i Quistgaards tid havde man drevet planteskole, men nu blev der i forbindelse med den nye have anlagt en ny planteskole for frugttræer og andre træer, så godsset kunne være selvforsynende ved alle nyplantninger. Udgifterne til disse anlæg var ikke så følelige, fordi man bortryddede den gamle bevoksning og solgte den, og de kartoffelafgrøder, hvormed man derefter rensede jorden, gav også gode indtægter. I forbindelse med planteskolen på Vibygård fandtes også et gartneri, som var meget veldrevet. Det blev forestået af gartner N.C. Olsen, som havde i forpagtning 4) for 300 rdl. sølv om året. For dette beløb havde gartneren en god bolig indrettet med "blomsterkammer". Desuden havde han udhus til hest og vogn, 4 køer og anden besætning. Han fik også fri gødning, nogen sæd, brændsel, græsning og grus. Til gartneriet hørte ca. 100 redskaber. Da gartneren havde hele leverancen til gårdens store husholdning, blev der ved forpagtningskontrakten hæftet en tabel, som i et år, måned for måned opregnede, hvad der skulde leveres af urter, frugt, grønt, blomster, humle, planter m.m. og til hvilken pris. Ved at plukke nogle tal fra tabellen ses det, at der på gården årligt spistes 3000 slikasparges, 200 suppe asparges, 1500 persillerødder, 1000 selleri, 800 grønkål, 400 spanske løg, 200 stk. hovedsalat, en skæppe kommen, en skæppe sennep, 6 lispund ribs, 3 skæpper stikkelsbær. Fra planteskolen leveredes til Sandholts brug 4000 tjørne, 100 popler, 25 frugttræer, 75 ribs- og solbærbuske og 50 kirsebærtræer. Ved Vibygård fandtes også en hovsmedie ... 1846 solgte Sandholt Vibygård til forpagteren på Førslevgård Jacob Jacobsen.....

Hoveriet hvilede endnu på fæsterne. Overleveringen siger, at det var strengt. Man kan godt regne med, at der har været fuldt op af arbejde, medens fremskridtsmanden Sandholt ejede Vibygård. Når der alligevel ikke har opsamlet nogen bitterhed, hverken mod ham eller nogen anden herremand, så skyldes det, at de har været humane mænd, der har været deres fæstere til stor nytte. Således udvirkede Sandholt, at hans bønder fik tilladelse til at ride deres hopper til hest på stuttoriet i Frederiksborg. Senere oprettedes en hingsteforening for godssets fæstere. Interessen for hesteavl var stor. Godsejeren, der ikke selv tillagde sine heste, var køber til fæsternes hesteopdræt. Godsejer Sandholt gjorde meget for havesagen. Fra Vibygårds planteskole blev der udleveret frugttræer til godssets beboere. Endnu den dag i dag lever i hvert fald et af disse træer i bedste velgående og bærer frugt... De andetsteds store grundforbedringer og industriarbejder, Sandholt igangsatte, fordrede større arbejdsstyrker, og da hoveriet omtrent samtidigt bortfaldt, udvidedes det oprindelige lille antal arbejdere med beboerne af de af ham nyopførte huse på Holme og andre steder.

I henhold til kongelig anordning af 13. August 1841 skulle de kommunale anliggender fra 1. Januar 1842 bestrides af et sogneforstanderskab. Der blev valgt 7 medlemmer plus to selvskrevne: gods-ejer C.H. Sandholt, Vibygård og sognepræsten. Der holdtes møder hos formanden på Vibygård.

.... Ved et møde 14. August 1843 henledte formanden opmærksomheden på, at det var højst uanstændigt, upassende og for sædeligheden fordærvende, at skolebørnene ikke havde noget lokum at søge til, hvorimod de - al blufærdighed til trods - satte sig rundt om, drenge og piger imellem hinanden til forargelse for alle, som passerede skolen. Man vedtog at indrette to sådanne "lejligheder" med flere sæder ....

Kaptajnløjtnant Sandholt Vibygård var formand for sogneforstanderskabet i to perioder, fra 1/1 1842 til 1/1 1844 og fra 1/1 1846 til 11/7 1846.

- 1) .J.P.Hage: Københavns amt 1839, side 210 og 259.
- 2) Løjekontrakt 24.3.1844 (Vibygårds arkiv).
- 3) Slotsgartner C.A. Wolff (1779 - 1854) blev 1826 slotsgartner på Frederiksberg. Han har givet tegninger til anlæg af jægerbakken i Frederiksberg have.
- 4) Forpagtningskontrakt 13.1.1844 (Vibygårds arkiv).

Uddrag af "Erindringer vedkommende slægterne Beyer og Høst tilligemed nogle stamtavler over familierne Beyer, Høst, Grüner etc. trykte som manuscript for disse familier. Samlede af Sille Beyer, udgivne efter hendes død. 1862.

"I herrens navn" (med denne overskrift begyndte min bedstefaders optægnelser) "anno 1707 den 30. November blev jeg født til denne syndige verden på Nørre- Hedegaard i Thye og jeg takker Gud for skillige og gudfrygtige forældre. Min fader var Valentin Hermansen Beyer, herredsfoged i Hassing og Refs herredær. Til hans ære veed jeg, at "aldrig een af hans domme blev underkendt ved lands- ting". Han var en søn af Herman Beyer, præst på Møen. I 1694 ægtede min fader Ide Sophie Grove, dat- ter af artilleri oberst Andreas Grove, der han anlagt Frederikssteen fæstning i Norge, hvor han var commandant. Han havde i sin ungdom tiend fremmede potentater, hvilket hans afsked på pergament fra printz Rupert bevidner. Hans broder var fyrs- forvalter over alle Danmarks strømme; efter ham blev jeg i dåben kaldet Peter Grove og var den yngste af syv søskende".

Omtrent således var begyndelsen; det hele skrevet med den orthografi, som dengang var brugelig, og med en tydelig og kraftig håndskrift. Peter Grove Beyer fortæller dernæst, når han blev sat i Viborn latinskole, og at den første rektor ville prygle latinen ind i ham, hvorudover han tabte aldeles lysten dertil men da rektor Schiwe kom, som tog det på en anden måde vågnede atter hans iver og flid. Få år efter døde hans fader, "hvilket var en hård skæbne for mig, dog Gud hjalp mig", tilfø- jer han, og disse fromme ord hjemtager han ofte i sine erindringer. Det er, som om denne erfaring har været hans valsproy og hans trøst på hans vandring gennem livet. Hans moder flyttede "af kjær- lighed til ham" til Viborg for at han kunne være hos hende. Det sidste år, han var i mester lek- tien blev han sat som sognedegn ved Asmild kloster, og kørte da om søndagen med præsten dertil; også måtte han undertiden prædike, der når præsten forlangte det. For denne tjeneste, som han beholdt så længe, han gik i skolen, fik han 30 rdl. årligt. "Han var både den første og den sidste som blev ansat i dette embede på denne måde". Der blev ham tilbudt at blive "sædedegn", men det vilde han ikke da han foretrak at vedblive sine studeringer. Ikke nok kunne han takke Gud, der så godt vejlede ham dertil, og dobbelt måtte ham påskønne dette, da han siden så, hvorledes det gik hans nærmeste klassekammerater. Den ene af dem blev en " liderlig skomagerdreng" en anden så han " stå på vagt som Holmens matros" og en tredje " lod sig hverve og kom til rytterne". Ende- lig oprandt tiden, da han skulde til universitetet. På rejsen besøgte han først sin broder Chri- stopher, der var præst ved Mygind ved Randers, og tog derefter bort med skibsløjlighed. I fem dage var han under vejs. I storm og uvejr, dog "Gud hjalp ham" og han kom lykkeligt til København. "I denne store og mærkelige stad" havde han ondt ved at få " logement, da det var året efter den store ildebrand". Først tog han ind i "Den hvide Elephant" men fik derefter et lille kammer i

Anthoniistræde, øverst oppe og uden kakkellovn. "Det var en kold vinter" siger han" men jeg takker Gud, at han har givet mig brænde nok i min alderdom". Efter at være blevet optagen blandt de akademiske borgere med bedste karakter, blev der tilbudt ham adskillige conditioner på landet, men han foretrak at blive i staden for at studere videre, skjønt det faldt ham vanskeligt nok at er - hverve livets ophold der.

Dog "Gud hjalp ham" han blev af en skikkelig skomager antaget til lære for hans søn, og skulde derfor have fri kost "som er en dyr kyst i København" siden kom han på Regensen, men fik det første år ingen " ligpenge, således som alt endnu var i uorden efter ildebranden". Med hans studeringer gik det godt, efter vel erholdt anden eksamen tog han baccalaurii graden, og har også under tiden været respondens ved disputatzer, dog såsom han "anseer dette kun for børneværk melder han intet videre derom". Med stor glæde omtaler han professor Voldijes forelæsninger, uden at er - kende, han havde hørt noget artigt og nyttigt. Efter at have erholdt laudabilis ved embedseksamen , hvilket ikke dengang var så ganske hyppigt , blev han af alle " behandlet som et ganske andet menneske end før ". En gang da han sad i auditoriet for at høre på en doktor disputats vindende justitsråd Gram (der havde været hans privat præceptor) ad ham, og spurgte om han vilde være lærer for kammerherrer Scheel - Plessens eneste søn, og skulle han da være med den om sommeren på Næsbyholm og om vinteren i København. Dette påtog han sig og var hos kammerherren i adskillige år, indtil denne blev udnævnt til gesandt i Frankrig hvorhen han rejste med sin familie. Men gav dog først Beyer løfte om et præstekald på hans godser, såsnart noget blev ledigt. Endnu før end han forlod kammerherren, påtog han sig efter justitsråd Grams opfordring at blive lærer for etatsråd Mahlings søn, Frederik. I Mahlings hus havde han det udmærket godt, og de var ganske som en fader og moder mod ham. Der blev han forlovet med jomfru Anne Margrethe Fog, som var husjomfru hos dem. Langfredag i 1738 medens han var til alters i Trinitatis kirke, døde provst Aggerup der var præst til Glumsø og Bavelse menigheder. Et par dage efter fik han at vide, at dette kald var bestemt for ham. Han betroede det til sin kæreste og denne igen til fruén, som blev meget ilde til mode ~~der~~ ved. Så snart hendes mand kom hjem, sagde hun det til ham, der ikke optog det bedre. "Jeg fortalte dem" skriver Beyer" at jeg aldeles ikke havde søgt dette kald, og havde heller ingen vished om, at det var givet til mig". Etatsråden kørte dalige hen til kancelliet og forhørte sig. Ved sin hjemkomst bekræftede han, at det var ganske rigtigt. Så blev det ikke bedre med ham end med fruén. De talte ikke til mig hele dagen. Al dette var dog kun af kærlighed til mig fordi de nødigt ville af med mig. I Juni 1738 lige 10 år efter at jeg som et faderløst og fattigt ungt menneske kom til København drog jeg nu som sognepræst ind i Glumsø præstegård.

Soli doe gloria."

Etatsråd Mahlings og frués yndest viste sig fremdeles for Beyer og hans kæreste. De gjorde deres bryllup "meget honnet og smukt", og vedblev at leve i venskabeligt forbindelse med dem. Deres ældste søn blev også opkaldt efter etatsråden. Det var Seyer Mahling Beyer, den siden meget bekendte herredsprovst og præst i Egitz magle, der nåede en så høj alder, at han kun manglede to måneder i hundrede år. Han var den eneste, der levede af de fem børn, der fødtes i dette ægteskab. Ved den sidste fødsel døde nyså moderen . Ved ordinationen i Vor frue kirke tilfaldt det Beyer at prædike, og han blev således den første, som prædikede der, efter kirken var opbygget igen efter ildebranden.

Et årstid efter, "Ved gode venners mellemkomst" trolovede Beyer sig med Anne Kirstine Clausen,

en støddatter af kaptajn Baltzersen, der havde været guvernør i Vestindien. Hæs denne stod bryllupet i Kongens Lyngby og var da etatsråd Mahlings og "mange andre fornemme folk" bryllupsgæster. I dette ægteskab fødtes dem 16 børn, af hvilke dog mange tidligt døde. Peter Grove Beyer blev af alle, der kunde erindre ham, omtalt som en hæderlig og samvittighedsfuld herrens tjener, han var en kærlig og from husfader, holdt hver aften bøn med sine folk og sin familie og vejledte dem både ved sin vandel og sine ord til guds frygt og sædelighed. Den tid han havde til overs fra sine kaldsforretninger, tilbragte han med studeringer, skriftlige arbejder, havde tillige megen kundskab i mekanik, som han på forskellige måder bragte i anvendelse. Det første skrift, som han har udgivet, er "Evangelisterne harmoni" for hvilket han blev kreeret til magister theologiæ. Endvidere har han skrevet "Betragtninger over fadervor" og har anført, at deraf blev solgt 1100 eksemplarer, hvilket på den tid vist nok ikke var ringe. "Og så denne bog" skriver han "er blevet meget angrebet af critici, men skulde man lade sig afskrække af skumlere, da blev vist aldrig nogen bog udgivet". Om det første skrift anfører han, at han efter dets udgivelse modtog smigrende breve, ikke alene fra sin gamle velynder, Gram, men også fra Lyxdorph og flere.

I sildigere år arbejdede han på en populær astronomi som dog næppe er blevet færdig. Hans yngste søn, Andreas Frederik, blev født 125 år efter den ældste, Seyer Mahling, som omtrent på den tid blev kateket ved frue kirke i København. Faderen, Peter Grove Beyer, var imidlertid blevet provst i Thybjerg herred, han var ikke alene en velstuderet men tillige en praktisk og meget nøjagtig mand, hvilket kunne sees af hans mange efterladte papirer, dels i embedsanliggender, dels af optegnelser henhørende til hans ejendele og huusvæsen, der alle bevise den strengeste orden og duelighed i forretningssager. I 35 år varede ægteskabet med hans anden kone, der efter alle hans ytringer, ligesom efter børnenes udsagn har været et lykkeligt, godt og kristeligt ægteskab. Den yngste søn havde faderen uagtet sine mange forretninger selv undervist, indtildenne i sit 14. år kom i Slagelse latinsko-le. Efter sønnens død 1847 fandtes endnu en hel del breve fra 1783 og 84, skrevne af faderen i Glumsø til sønnen i Slagelse. De tyde alle på den store kærlighed, han har båret til denne søn, hans alderdoms barn. Da provst Beyer blev enkemand anden gang, var han henimod 76 år gammel, alle hans yngste børn havde forladt hjemmet, døtrene vare gifte. De to ældste sønner i embedsstillingen, den yngste var blevet student og kommen til København og således endnu mere fjernet fra ham, end før. Den gamle, åndsfriske og kraftige mand følte sig derfor tilbøjelig til at søge kærlig øglskab og en veninde på sine ældre dage og besluttede at gifte sig igen. Et år efter sin kones død friede han til en midaldrende pige, jomfru Agnete Henriksen, datter af en ikke uformuende præsteenke, boende i Næstved og fik hendes ja. Hvor livfuld og munter den snart 77 årige mand endnu kunne være, have vi set af et brev, skrevet med hans hånd, men i svigermoderens navn, for at indbyde den yngste søn til bryllupet. Udskriften var efter de tiders brug på fransk; A monsieur And. Fred. Beyer, etudiant a Copenague. Iddholdets begyndelse var "Da Gud haver indstiftet ægteskabet og opvakt kærlighed i højjærværdige provst Beyers og min datter hjerter, så vilde jeg her ved indbyde hr. studiosus Beyer til i forening med andre kære slægtninge og venner, at overvære deres kristelige vielse, og derefter tage til takke med" osv. Brevet var skrevet i foråret 1784. Brylluppet fandt sted og den gamle mand erholdt hvad han søgte, en kærlig og god veninde for sin alderdom. Den yngste søn, studenten, der tilbragte en del af sommeren hjemme i præstegården, har altid omtalt hende som en hjertensgod kone. Men desværre blev hun den gamle mand berøvet efter et

halvt års ægteskab. Ved hendes død følte den gamle mand hjemmet øde. Lysten og kræfterne til hans mange forretninger yilde ikke længere stå ham bi. Han søgte om at resignere, og efter at have overgivet alt, embedet vedkommende i behørig stand til sin eftermand, flyttede han til København, og i huset hos sin næstældste søn, Hans Peter Beyer, der, efter at være blevet student, havde følt mere tilbøjelighed til anden virksomhed end til at fortsætte studierne, og havde senere fået embedet i Vestindien, hvor han giftede sig. Et par år i forvejen var han med kone og barn kommet hjem, havde sat sin erhvervede formue i sukkerrafinaderiet Sct. Thomas bag Børsen og beboede med sin familie denne gård. I uenne søns, kammerråd Beyers, hus havde broderen Andreas Frederik også sit opholdssted, således henlevede den gamle fader sine sidste leveår i dagligt samliv med sine to sønner. Den ældste, som var bleven præst i Bringstrup og Sigøstede, besøgte han jævnligt ligesom også døtrene, når deres hus og lejlighed tillod det. I foråret 1790, altså 83 år gammel døde den gamle familiefader. I Glumsø kirke hænger hans mindetavle mellem andre præsters med følgende indskrift:

ÆRESMINDE
OVER DEN I LIVET VELÆRVÆRDIGE OG HØJLÆRDE
nu hos Gud salige magister
PEDER GROVE BEYER

Født i Thye i Jylland XXX Novbr. MDCCVII
Død i Kjøbenhavn den XI Febr. MDCCCLXXX.
Han var provst i Thubjærg herred i XXXV år
og sognepræst for Glumsø og Bavelse i LIII år.
Var trende gange givt.

I de to første ægteskaber velsignede Gud ham ned 21 børn, hvoraf 7 overlevede ham. De andre 14 samt hans trende koner ere før ham indgange i evigheden og ligge alle her begravne.

Hans indlysende eksempel på sand gudsfryg, oprigtighed og virksomhed var i hans kald, som især blev kendt af hans menighed, må opmuntre de efterlevende til at følge hans værdige spor.

Frederich Wilhelm Wivets Erindringer. Afskrift efter Afskrift i det Kgl. Biblioteks Håndskriftsamling. 1974.

1728 den 4de Dec. om Middagen Klocken imellen 12 og eet er jeg fød til Verden i Frederiksborg i Siælland. Min Fader er Lorens Wivet, da Ritmester ved det første Jydske Regiment Currasier. Min Moder var Anneke Marie Thrane, en datter af Magister Mads Thrane, Provst til Viborg domkirke. Min Farfader var Nicolaj Wivet, Cancelliråd og Inspecteur og Toldskriver i København, han døde 182?.

1731 kom jeg fra mine Forældres huus til min Faders Moder i Kiøbenhavn. Hun var en Søster til Admiral Niels Barfoed, gift med min Farfader Cancelliråd Wivet, havde opammet salig Kong Christian 6. 6te, hvorfor og hende var givet Viinhuset på Toldboden, som blev extenderet til hendes Søn og hans børn.

1734 kom min Moder, da min Fader rejste til Holsteen med Regimentet i min Farmoders huus med mine Sødskende. Mine Sødskende vare følgende -

Nicolaj Wivet nu Capitain ved et Regiment i Norge er gift med Anna Sophie Budde -

Adam Friderich Wivet, som druknede med Skibet Schleswig på hjemvejen fra China.

Maria Wivet gift med Cappelanen i Ålborg Søren Lodberg, død 17? - har ingen livsarvinger.

Abigael Antonia Wivet   Tvillinger, døde i deres spæde alder.

Mathias Wivet

Niels Barfoed Wivet, gift med Elena Vilstrup, døde som Controlleur ved Consumptionen i Rødby i Lolland 17? efterlod sig 2 Børn.

1) Ulrica Wivet hos min Svoger på Skagen.

2) Adam Friderich Wivet, som farer på China.

Abigael Antonia Wivet, døde ugift 17?.

Sophia Amalia Wivet

Mathias Wivet   Tvillinger, Mathias døde spæd. Sophia Amalia er gift med Sognepræsten på Skagen Jens Lodberg.

Kirstine Barfoed Wivet, døde spæd.

Christiane Sophia Wivet, døde i 1735 af Småkopper.

1734 kom jeg under Information af en Student ved navn Lauridts Alsbach, som blev Præst på Falster.

1735 kom jeg under Information af en Student, navnlig Christopher Lysholm, samme år kom min Fader fra Holsten og fik sin Demission fra Regimentet.

1740 sprang jeg i en meget dyb grav opfyldt med menneskeskarn, men blev opdaget af vores Tiener. Samme år mistede jeg min Informator C. Lysholm, som fik Condition som Corrector hos Kongens Bogtrycker - kom igen under Information hos en Student navnlig Claus Petersen, som siden blev Procurator i Kiøbenhavn, men døde i Armod.

1741 kom jeg igjen under Christopher Lysholms Information.

1742 skar en Person ved navn Diderich Deno, hvis Moder for Armod's Skyld blev indtaget i mine Forældres Huus og der nød meget godt, mig med en Brødkniv i min venstre side, traf et af Ribbenene, kuns Blodet gik i stykker og jeg fik intet Hull, men nogle Dage efter fornem jeg Smertes i siden og der blev en stor Byld, siden efter har jeg bestandig fornemmet Verk i denne side.

1742 døde min Farmoder, Cancelli Rådinde Wivet og blev begravet i Nicolaj Kirke i Kiøbenhavn, hendes Begravelse og alle Omkostninger på Sorgsklæder blev bekostet af Kong Christian den 6te, som var et Løfte han havde gjort hende som Cronprindtz, at han vilde besørge hendes Begravelse. 1745 blev min Fader Tolder i Ålborg i Jylland og reiste samme År til Ålborg med min Moder og Sødskende, men jeg blev tilbage hos min Informator Lysholm, som da var Correcteur hos Kongens Bogtrykker Høpfner.

1746 i Januarii fik jeg Mæslinger, men havde i Året 1733 haft småkopper, 1746 efter St. Hans Dag blev jeg demitteret af Academiøt af Lysholm, som da havde læst for mig i 9 år. 1746 in Augusto ville jeg reise til Skibs til Ålborg med en Skipper navnlig Bendt Cappel, jeg med een deel Passagerer låe 1 Måned på Helsingør Reed for modvind og derfor resolverede med 9 andre unge Studenter, 1 Skræder, 1 Parykmagerkone og en Lieutenants Datter, ialt 13 Personer at gå over Land til Ålborg, som vi og satte i værk og gik en Søndag Morgen fra Espergærde til Roskilde, om Mandagen fra Roskilde til Kalundborg, låe der i 2 Dage for modvind, kom til Århus Fredag Morgen, gik om Løvedag Morgen fra Randers og kom Klocken 4 Søndag Morgen til Ålborg. Dette år prædikede jeg første Gang om formiddagen i Ålborg Hospital og Søndagen derefter i Vor frue Kirke til Aftersang, det var den, Søndag efter Trinitatis.

1746 d. 11te November om Aftenen døde min kiære Fader meget hastig af et Stikflod - 1746 d. 17. November blev min Fader begravet, jeg gjorde Liq Vers over ham og er dette det første som fra min Hånd kom til Trycken.

1747 in Aprilii reiste jeg fra Ålborg til Kiøbenhavn til Skibs for at tage min Examen Philosophicum. Jeg logerede da på Viinhuuset på Toldboden, tog min Examen Philosophicum men fik kun characteren haud illaudabilem thi Hestrup var decanus og jeg hafde ej gået på hans Collegium. 1747 in Majo reiste jeg til Skibs til Ålborg og førte min Broders Kone som man holdt hende da for at være, med mig - Hun var et tysk fruentimmer og ikke viet til ham, hun blev og siden efter kongelig Resolution for viist Landet. Hendes Navn var Anna Juliane Dorothea ?. Hun hafde en Datter med ham, som blev hos min Svoger Jens Louberg og døde i 1764. Hun var opkaldt efter min Moder.

1748. Da jeg var i Ålborg skrev jeg og lod trykke en Comodie under Titlen den forfængelige, Anledningen til samme var nogles forfængeligheder og indtagelser i Dårligheder. - Når jeg undtager nogle Steder er der ej megen Kløgt i samme, dog viiser den at jeg kunde blive bequem i Tiiden at skrive Skuespil. Noqle af IQdbyggerne meente sig at være truffen, hvorom man var mig fiendsk i Særdeleshed Byfogeden som hed Tørper, skjønt der intet var imod ham.-

1748 begyndte jeg at få Leede til denne Bye, efterdi folket var falskt og bagtalerisk, hengiven til Sladder, der var ingen Samquem med lærde Folk og jeg såe at det var intet Sted for mig at blive bekjendt og fåe et uddødeligt Navn, som er det eneste af det timelige, jeg altid har tragtet efter. Man foreslog mig conditionen hos Proprietairer og Præster, men som jeg elsker frihed, så resolverede jeg til sidst i Marst Måned at gå tilfods til Kiøbenhavn af samme Vej som jeg to År tilforn hafde gået til Ålborg. Dog gik jeg ej til Fods længere end til Århuus, siden over med Smacken til Callundborg og kom om Søndagen, som jeg var gået fra Ålborg om Mandagen, til Kiøben-

havn. Jeg logerede mig ind på Hjørnet af Rådhusstræde og Torvegaden hos een Mand, som kaldtes Lynge. Han var Cancellist og hans Kone Auktionskone.

Jeg betingede mig i Kost hos den gamle Bogtrycker Hoepffner; dette Huus har bestandig været mig et godt Huus og jeg vilde ynske at jeg og mine Børn kunde viise denne Mands Børnebørn igien nogen sand Tieneste.

Imedens jeg var i Ålborg i Året 1747 og 1748 øvede jeg mig i at prædike og prædikede til Froprædiken og Aftensang i de 2de Kirker såvel som Hospitalet samt Løverdag Eftermiddag, på denne Dag var det mest for tomme Stolle undtagen en ung Kiøbmand navnlig Peder Christensen Holst som gemeenlig den der tog sin Middagssøvn.

Førend jeg reiste fra Ålborg hendtes mig følgende: Jeg hafde megen Omgang med en Candidatus juris navnlig Christian Rudolph Møller denne var fra Kiøbenhavn og logerede hos en Vinhandler navnlig Andreas Haarboe, der logerede og den forombemeldte Byefoged Tørper, denne overlagde med Verten at prygle meg af - sådant hafde og gået for sig, thi da jeg en Aften gik fra ham og han vilde lyse mig ud merkede jeg en Pusling neden for Trappen, jeg bad da Møller at han ville icke umage sig med Lys, hvorfor han lod sit Lys stå på Cammeret, men dog fulgte mig ned i Mørket, hvorpå sprang de frem og antastede ham samt gav ham nogle Slag, men jeg gik ud og slog Gadedøren i og hørte dem beklage at have taget "Feil", sålunde slap jeg den Gang, men efter at jeg var kommen til Kiøbenhavn i det samme År d. 25 Juli, een Dag på hvilken en stor Formørkelse i Solen indfandt og da den hafde ende sendte en Urgelbygger her i Staden ved Navn Møller Bud til mig og lod sige at han hafde noget at tale med mig om. Jeg som tænkte, at han hafde Bud til mig fra min Moder, gik til ham ubevæbnet, men da jeg kommen ind i Stuen, trak han sin Kårde imod med disse Ord: "I skriver Comoedier og har ikke betalt Bogtrykkeren". Jeg græb en Stoel og holdt for mig og svarede at Bogtrykkeren var betalt med en assignation. Men han vedblev og sagde at jeg skulde give Beviis for 12 Rd., ej længere Tiid end på 8te Dage i denne Angst skrev jeg et Beviis for 12 Rd.. Men som jeg siden så var somfus og ham til ingen Nytte. Dog tog han imod det og truede at hvis jeg ej betalte til den Dag, skulde han sætte mig i Slutteriet. Han hafde vel og haft i Sinde at give mig dygtig af sin Kårde, men i det samme kom og bankede på Døren så han måtte lukke op og jeg slap bort. Jeg lagde Proces af imod ham, fik og mit Beviis tilbage, men af Processen kom intet ud, den meste Angst jeg var i var for Slutteriet og men kan deraf tænke hvor stor Jurist jeg var, siden jeg frygtede for at blive arresteret efter det udgivne Bevis og jeg var den gang i mit 20de År. Imidlertid studerede jeg flittig i Lovbogen og min Contubernial Hans ?, som siden blev Procurator procederede da ved Cieldscommisionen assisterede mig ved Undervisning - dette var Begyndelsen til at jeg mig til det juridiske Studium. Min Proces blev ophævet af Mangel på Beviis, det beklageligste var at Mandens Kone svoer på at hun ej vidste noget om denne passage, da hun dog sad i Stuen tæt ved og Døren stod åben. Da jeg således fik Lyst til det juridiske, så engagerede jeg mig samme år som Volonteur op Højesterets Advokat Anchørsens Contoir.

1749 in Majo kom min Moder og Søster til Kiøbenhavn fra Ålborg, det var min Søster Abigael Antonia.

1749 12. November blev jeg forlovet med min Hustru som da var i sit 16de År, thi hun er fød i Kiøbenhavn d. 28 Maj 1734 og logerede jeg da i hendes Moders (som var Enke) Huus. I dette År reddede Gud mig fra en stor Livsfare, thi jeg logerede som før meldet hos Madam Lynge, i samme Huus opkom en farlig Ildebrand natten før Michaelis Fløttedag Ilden var inden for min Kammer Dør og omendskjønt mit Værelse var nedentil, så kunde jeg dog ikke kommet af Vinduerne Ilden forbi som jeg nødvendig skulde passere, de som logerede i Baggården oven over mig og kom ud af Vinduet.

- Jeg sejlede om Aftenen Klocken 7 som Ilden opkom Klocken 12. Den 29 December opfandt og stiftede jeg det juridisk praktiske Selskab som endnu vedvarer.
- 1750 holdt jeg tale i det juridiske Selskab om den Nytte der er ved Praxis, denne Tale er trycket og dediceret til daværende Obersecretair Geheime Råd Grev Holstein.
- 1751 holdt jeg Tale i det juridiske Selskab på Kongens Fødselsdag om hans fem Års Regiering i mange Mennesker og lærde Mænds Forsamling. Talen var på Vers og er trycket. Samme År reddede Gud mig fra en stor Livsfare, thi jeg en Aften vilde gå fra Spise Qvarteer ved Stranden og i en Hast vil springe ud af Døren på Gaden og mente der var ikkun eet Trin med der var 6, jeg faldt icke, men kom i så(dant) Rend at dersom jeg icke var stødt an på Vejerhuset var jeg falden i Canalen.
- 1751 døde min kiere Moder.
1751. Flyttede jeg af min Kierestes Moders Huus og logerede mig ind i Prindsen på Vestergade.
- 1751 skrev jeg Danske Epigrammata og udgav.
1751. 1 Ark i Trycken hver Uge for hvilket jeg bekom 1 Rd. for 1/2 ark af Lillie.
- 1752 begyndte jeg at skrive en månedlig Avis: den danske Mercurius kaldet, som jeg continuerede i 4 År og er trycket - samme År toeg jeg min juridiske Attestats og bekom Laudabilen.
- 1752 reiste jeg in September til Ålborg i Jylland at ledsage mine Søstre og var den Vinter der- 1753 d. 11te Februar prædikede jeg til Aftensang i Vor Frue Kirke om Tilliid til Guds Ord.
- 1753 in Martio reiste jeg til Kiøbenhavn og kom til at logere i Kannikestræde hos en Skræder ved Navn Møller, men fløttede derfra, da min Contubernal reiste til Norge, til Prindsen på Vestergade. Samme År skrev jeg den danske Robinson hvoraf der udkom 10 Ark. Samme År prædikede jeg 4de Søndag i Adventt til Froeprediken i Trinitatis Kirke.
- 1752 holdt jeg Tale i det juridiske Selskab på danske Vers om Kongens Nåde, denne blev icke trykt og er mig frakommen.
- 1753 holdt jeg Tale på Kongens Fødselsdag om Kongens Retfærdighed - denne er indført i de lærde Aviser.
- 1754 blev jeg Procurator ved alle Over- og Underretter i Danmark. Holdt jeg Tale i det juridiske Selskab på Kongens Fødselsdag ligeledes på Vers om hans Omhyggelighed, er indført i de kiøbenhavnske lærde Tiedender. Samme År blev jeg beskikket til Procurator ved - - - . Mit Embeds Indkomster var ialt 5 Rd. 2 Sk., som var til et par Støvler. Jeg fløttede ind til min Svigermoder, som da boede i Pilestræde hos Clashandleren.
- 1755 blev jeg beskikket til at være Højeste Rets Advokat. Samme År d. 1ste Oktober indgik jeg Ægteskab med min forlovede Kiereste og stoed vores Vielse i Frederiksberg Gaden - Over Secretairen Geheime Råd Grev Holstein fremledte min Bruud, som hafde intet Mandsperson som kunde påtage sig det.
- 1756 fløttede jeg fra det Sted ved Påske Tiiden lige overfor til en Slagter.
- 1757 ved Påske Tiiden fløttede jeg derfra ind i Hummergaden hos en Forvalter ved navn Jens Faber, han var ved Holmen.
- 1759 d. 17de februar blev min Hustru forløst med den Dreng som i Dåben blev kaldet Lorens efter min far C: V: H:
- 1757 låe jeg farlig syg af Blodgang.
- 1760 ved Påsketiiden fløttede jeg fra Fabers til Holmanns i Rådhuusstræde ned i Loesons Gård i Christen Barnekows stræde.
- 1761 den 4de Januar blev min Hustru forløst med en Dreng som i Dåben blev kaldet efter sin Mor-

fader Peter Boll G. V. H.

176- fløttede jeg fra Lousons Gård ind i Falbøs Gård i - Gaden, det gamle Assistens Huus kaldet.
1763 blev jeg beskikket at være General Fiskal i Danmark og Norge d. 20 Maj.

1764 kiøbte jeg Anchersens Gård i Vognmagergaden og fløttede ind ved Påsketiiden - samme År an-
skaffede jeg mig Kiøre Equipage.

1763 om Sommeren reiste jeg over Land til Skagen i Jylland at besøge min Søster og Svoger Jens
Lodberg.

1766 holdt jeg en Sørgetale i Frederichs Hospital om Salig Kong Frederich den 5 ?, denne er trykt.

176- kiøbte jeg min Gård på Landet i Lille Værløse og kaldet den efter min Kone "Grethes Eje"

1773 Justitsråd.

Ny Skrift:

1790 døde min Salig Mand d. 23 Februar om Morgenen Klocken 5 slet af een Kræftbyl på hans Hals
som tog sin Begyndelse hans Fødselsdag den 4de December.

Min ældste Søn Lorens er fød d. 17 Februar 1759 og Eftermiddagen Klocken 2 1/4. Han er døbt i
Holmens Kirke den 22. Februar næst efter. Mandsfadderne vare:

- 1) Herr Geheime Råd og Premier Minister Grev Johan Ludvig von Holstein Ledreborg. Ridder af Ele-
phant.
- 2) Geheime Råd og Russisk Envoye Baron v. Korff. Ridder.
- 3) Geheime Råd og Stiftamtmand i Højeste Rett Herr Greve Otto Manderup Ranzau. Ridder.
- 4) Geheime Råd og Assesor i Højeste Rett Hr. Støkken, Ridder. Og i Fruentimmere:
- 5) Vilhelmine Grevinde af Ahlefeldt fød Gram (den samme som har før båret mig til Dåben)
- 6) Frøken Hoppe, Hs. Excellens Herr Admiral Hoppes Datter, siden gift med Etatsråd Klöcker.

Min yngste Søn Peter Boll, som er fød d. 4de Januar 1761 om Morgenen Klocken 6 1/2 er den 7de
ditto døbt i Nicolaj Kirke om Eftermiddagen.

Mandsfaddere vare:

- 1) Hr. Justits Råd Cosmus Bornemann, Læse Secretair i Højeste Rett.
- 2) Justits Råd Brinck-Seidelin men i hans Højeste Retts Assesor Stephen Cortsen.
- 3) Politimester Frederick Horn.
- 4) Højeste Retts Advokat Joh. Anchersen.
- 5) Frue Commandererinde Holst.
- 6) Jomfru Antonette Horn, Politimesterens Datter.

Gjerreghed er en Vederstyggelig Last, den kaldes og i Skriften en Roed til alt ondt. En Gierrig
kaldes og med Rette i Skriften en Afgudsdyrker, thi han søger sin Hielp i sine Penge og icke
den Almægtige og Algode Gud. Han begår - crimen majestatis diviæ, da han sætter Guds Forsyn i
Tvivl; han er en skadelig Mand i Staten, thi når kan komme til dermed så sætter han al Ret-
færdighed, Barmhertighed og Kierlighed til Siide, en gierrig Mand er icke alleeneste en forhad
Mand men endog i Spot i Selskaber. Jeg vil aldrig misunde Nogen hvad han har, thi ingen kan have
mere end jeg når jeg er fornøjet. Jeg vil altid have min Fraskillelse fra denne Jord for mine Øjne,
thi så bliver den, når den kommer mine Ynskers Opfyldelse.

Vellysten i Verden er som Hænge Dynd - man må skynde sig med --- ellers bliver man stikkende og
synker.

Lorens Wivet. Dr. med. Distriktslæge i Maribo, født 22. Februar 1759, død i Maribo. Viedes til: Birgitte Sophie Melchior, f. 1760, død 1907 i Maribo, Datter af Politisekretær Christian Henrik Melchior og Henriette Dahlmann.

- - - - -

Nicolai Wivets Hustru Maria, Søster til Admiral Niels Larsen Barfod, Søofficer f. 5 April 1650 på Tåsinge, hvor Faderen var Proviantkommisarius, Moderen hed Kirstine Løve.

- - - - -

Admiral Niels Barfod (1714), død 23. februar 1730, gift 1) med Janicke Bähr, død 38 År gammel 1687, een Søn.

2) 2. Gang gift med Magdalene Jørgensdatter Witt. 3 Sønner og 2 Døtre.

= = = = =

Kjøbenhavns kongelige alene privilegerede adresse - kontorsefterretninger.

Åo. 1786. 28 Årgang. Nr. 104.

Tirsdagen den 23 Maj.

Ildsvåde.

Den 18 maj ved middagstid opkom i Lille Værløse by på Københavns amt en heftig ild .....

hr. forvalter Nordenbergs gård, som lå i linie med de huse og gårde hvor vinden som da var vesten førte ilden, blev med et således angreben at hverken han eller nogen af hans folk fik det mindste reddet og engang højst nødvendige klæder. Han såe altså i nogle få minutter sin ganske formue og timelige velfærd ødelagt. Hos ham som kongens forvalter fandtes distriktets kontor og følgelig dets papirer og penge der forvaredes, men det var en umulighed at få noget reddet.

Men et ubodeligt tab faldt i hr. justitsråd Wivets lod, thi omendskjønt hans der i Værløse by værende Lystgård og hans der værende møbler som ej heller begge dele ere uden til højst fornøden beboelse og brug af ilden ej blev beskadiget så havde han før sin indrejse til København i sidste efterår for at konservere sit bibliotek i sin fraværelse i vinter ladet henbringe samme til sin ven, hr. forvalteren som selv havde mange smukke bøger i tanke vad sin udkomst i sommer at samle dem hos sig i et bedre indrettet værelse. Men af nogle tusinde volumina i adskillige sprog og videnskaber hvoriblandt en kostbar samling skrifter henhørende til den danske historie og poisi samt en del manuskripter er ikke en bog eller skrift reddet. Hvorom de halvt opbrændte blade som ved vinden ere adspredte i skove, marker og veje, være et bedrøveligt vidnesbyrd. Foruden forvalterens gård afbrændte tre bøndergårde og fire huse altsammen på en gang og i fuld lue.

Uddrag fra bl.a. "Familien Hvass," femte afsnit.

MORTEN MORTENSEN HVASS ses første gang 28.4.1542, hvor han møder på kongens retterting i Ribe. Samme år d.8.6. får han kongens brev på for livstid at måtte nyde og beholde det kannikedom, som kaldes "Nyrup præbende" i Hornum herred. Samtidig blev ham kannik ved domkirken i Viborg og medlem af kapitlet. Han havde på kapitlets vegne tilsyn med Læsø, der tilhørte domkirken, og opelskede der en skov, der dog kun har været lille, og som han til ære for sin ven, kanniken Jens Blok, kaldte Blokholt. Han brugte sin søn, Morten, til som foged at bestyre øen. Han var gift med enken efter Broder Thøger, Anne Pedersdatter, som tidligere havde været nonne. I ægteskabet med hende, som antagelig blev indgået ca 1541, havde han tre sønner, Morten, Thøger og Mads samt datteren Mette. Af sit første ægteskab havde Anne Pedersdatter en søn, magister Peder Thøgersen, der 1558 blev sognepræst ved domkirken og 1571 biskop i Viborg.

Morten Hvas boede på søndre side af domkirkegården i et hus, der forlængst er forsvundet. Han døde i året 1577. Hans hustru overlevede ham og var endnu i live 1579.

MADS MORTENSEN, Morten Mortensens yngste søn, var født 1552 i Viborg. Han studerede i Wittenberg, blev magister og derpå sikkert hører eller kollega i Viborg skole, hvor han kort tid underviste den 10 år yngre Christen Sørensen Longberg (Longomontanus). Longberg blev senere Tycho Brahes disciple. Mads Mortensen synes at have været præst i Byrum og Vesterø på Læsø. 1593 forflyttede han til Vorning med annexer i Sønderlyng herred, hvor han dør 1628. Hans hustru, der var en datter af formanden, hed Bodil Jacobsdatter. Af deres børn kendes en søn, Morten Madsen Hvas, der blev sognepræst i Als, og en datter, Anne Madsdatter Hvas, der blev gift med faderens eftermand, hr. Thomas Lauritsen Aaby.

THOMAS LAURIDSEN AABYE var sognepræst i Vorning-Kvorning 1628 - 1670. Død 17.3.1670 og gift med formandens datter, Anna Madsdatter Hvass. De havde 4 sønner og to døtre, hvoriblandt

LAURIDS THOMSEN AABYE var præst i Vorning-Kvorning 1670 til 1708. Gift med Anna Jespersdatter Lindholt af Nørbæk, som døde 11.8.1686, og 2) med Abelone Christensdatter Fog, begravet 11.3.1718, datter af sognepræsten i Tved sogn Christen Rasmussen Gjærn og Anna Tuesdatter. De havde mindst seks børn hvoraf

ANNE MARIE LAURITSDATTER AABYE, født ca 1692 i Vorning og 9.6.1718 gift i Højbjerg kirke med sognepræsten i Højby, Elias Christian Grüner.

Uddrag af Personalhistorisk Tidsskrift 1933, Klitgaard "Slægten Banner".

Til Jyllands ældste og mest bekendte adelsslægter må vel henregnes slægten Banner, der i særlig grad var knyttet til Vendsyssel, hvor den gennem en lang årrække ejede hovedgårdene Asdal og Kokkedal. Slægtens mandslinie skal ifølge "Danmarks Adels Årbog" være uddød 1713.

Det synes som om slægten samtidig med at den gik tilbage i velstand også gik tilbage med hensyn til honnet ambition, hvilke egenskaber vel også sædvanligvis følges ad, thi om Otto Andersen Banner og Jytte Nielsdatter Bilds børn oplyser adelsårbogen, at Dorte skikkede sig ilde og af brødrøne blev indemuret, hvorefter hun døde ca 1647 i fængsel lidende af mangel på alt, og søsteren Karen løb 1637 til Tyskland med præsten Torben Nielsen i Sønder Nørå.

OTTO ANDERSEN BANNER og JYTTE NIELSDATTER BILD havde endvidere sønnen Preben Banner til Ringsted - gård, Lundsgaard og Stenhede.

PREBEN BANNER var født 1624. Han var kammerjunker og oberstløjtnant og residerede antagelig sidst på Stenshede ved Sæby. Han døde 1666 og er begravet i Volstrup kirke. Hans hustru, Ellen Axeldatter Rosenkrantz, var født 1619 og efter 1673 at have solgt Stenshede boede hun i Sæby. Hun døde 1683. I ægteskabet var der 4 sønner og 2 døtre, af hvilke kun sønnen Axel og døtrene overlevede faderen: Axel Banner, om hvem det i 1688 angives, at det ikke vides, om eller hvor han lever, Jytte Cecilie Banner, der 27.11.1685 ægtede studiosus Christen Laurson Oyster og Anne Margrethe Banner, som 1686 var gift med en indvandret skotte, oberstløjtnant Alexander Hay.

ANNE MARGRETHE BANNER var efter nogles beretning gift med en degn, men 1686 var hun gift med en indvandret skotte, oberstløjtnant Alexander Hay til "Søeflodt", der blev skudt for Presburg. Ægteparret døbte datteren Ellen Malene i Sæby kirke 7.2.1686 (begr. 30.4.s.a.) 1687 boede velb. Alexander Hay i en gård i Dal i Understed sogn og 12. Marts stævnedes han degnen Niels Pedersen i Understed angående udsæd i nogen jord. Slaget ved Presburg stod 1687, men det synes tvivlsomt, at Alexander Hay i Understed er identisk med den i slaget skudte oberstløjtnant af samme navn, thi 1687 blev der efter biskoppens ordre betalt 6 daler til Understed kirke for afgangne løjtnant Hay's og hans barns lejersted i kirkens begravelse og det er vel lidet sandsynligt, at hans lig skulde være transporteret hjem fra Presburg i Ungarn, snarere kunde det antages, at han var blevet dødelig såret i denne kamp, men så kommer modsigelserne mellem oberstløjtnanten og løjtnanten. Anne Margrethe Banner blev efter Alexander Hays død gift med velb. korporal Caspar Ernst Richart v. Schafradt, men om dem vides intet videre.

JACOB ALEXANDER PREBEN HAJ s dåb kendes ikke, men han er sandsynligvis født ca 1683.

UDDRAG fra bl.a. Personalhistorisk Tidsskrift 13.R.4.B.(1956) og Frederiksborg amts årbog 1955.

ANDERS CHRISTENSEN SKOVGAARD (Andreas Christiani Schogardius) blev født 1552 som søn af Christen Andersen, født i Skovgaard i Jylland, og Maren Lauritsdatter, født i Baaringbjerggaard, der døde ved sønnens fødsel og efter hvem der holdes skifte i December 1552. Faderen havde i et tidligere ægteskab en søn Christen og giftede sig efter sin anden hustrus død igen med Anne Bertelsdatter med hvem han i al fald havde børnene Maren, Anne og Laurids. Han må være flyttet til Sjælland vistnok før 1564, idet han, hans tredje hustru og deres nævnte børn alle døde i 1576 og blev begravet på Faxe kirkegård.

Anders Christensen blev døbt i Meirup kirke. I September 1564 kom han i Køge Latinskoie, hvor han blev hører i August 1572. 26.3.1578 blev han i Vor Frue kirke ordineret til præst i Rødovre, hvor han som præst skulle betjene det professor Rasmus Lætus tilhørende kald. Ca. 1582 bliver han gift med Mette Christensdatter, om hvis familieforhold kun vides, at hendes mormoder, Karen Villatzes, døde i København 3.12.1586 og at hendes stiftfader Christoffer Viborg, ridderkok, døde 19.10.1589. Magistraten i Helsingør kaldte ham til øverste kapellan ved St. Olaj kirken 1583 og d. 20 Juni til-sagde han borgmestre og råd sin tjeneste. Han døde ca 1614.

Han havde børnene Maren, Christen, Anne, Carene, Frantz, Christen, Peder, Bertel, Hans, hvoraf flere døde unge. Anne Andersdatter Skovgaard blev 24.4.1612 trolovet og 22.1.1613 gift i Varberg Slot med

JENS PEDERSEN, der er født 1584 i Ungstrup i Jylland. En tid-1610-14- var han slotsskriver hos Mogens Gyldenstjerne på Varberg Slot, hvor han som nævnt blev gift med Anne, der seks dage efter vielsen nedkom med trillingerne, Helle, Maren og Mette. 1614 bliver han kongelig ridefoged i Favrás og Himble herreder og 1617 flytter han til Gaasevad under Birkeris sogn, hvor svogeren, Frans Andersen, var præst. (Hos ham havde Christian IV boet dagen før slaget på Skællerride Hede 21.2.1612).

Fra 1620 var han bosat i Helsingør, hvor han bl.a. var medlem af det norske toldforpagtningskompagni. Inden 1627 havde han gjort sig så fortjent af det danske fyrvæsen, at han var selvskreven til stillingen som fyringsforvalter, som da tænkte oprettet. 1626 var Skagens fyr brændt og Jens Pedersen havde ladet oprette et nyt af en i Danmark ikke tidligere kendt konstruktion, nemlig vippefyret. Denne konstruktion vandt indpas i den øvrige del af Danmark og 1629 fik Jens Pedersen bestalling som tolder på Skagen samtidigt med at han skulle føre tilsyn med fyret på Skagen. 1632 fik han bestalling som fyringsforvalter for livstid for alle fyringer.

Senest 1628 må Anne Andersdatter være død. For Helligtrekongers søndag, 4.1.1629 giftede Jens Pedersen sig i Helsingør med Dorithe Mortensdatter Rothog samme sted fik de 15.7.1639 en datter, der blev kaldt Anne efter hans første kone. Jens Pedersen døde 9.10.1639 i Helsingør og blev begravet i Olai kirke 16.10. s.a. 30.5.1647 giftede Dorte Mortensdatter sig med Bændix Mortensen.

Han havde foruden trillingerne Helle, Mette og Maren to døtre og fem sønner i sit første ægteskab samt en datter i det andet. Blandt sønnerne var Peder Jensen Grove, f. 18.5.1615 i Varbjerg by, gift med Ane Christensdatter Langbjerg, datter af astronomen Christian Longomontanus og 2) med Dorrethe Steffensdatter Rode. Han blev sin faders efterfølger som kgl. fyrforvalter over Danmarks strømme. En anden søn var

ANDREAS JENSEN GROVE, født i Helsingør 17.6.1623, død som vicekommandant på Frederikssten 13.3.1677. Var 1637 i hollandsk krigstjeneste under Claus Daa og fra 1638 - 40 soldat i Vestindien. 1640-41 atter i hollandsk tjeneste. 1643 - 45 kaptajn ved prins Ruprecht af Pfaltz og 1646 kaptajn på Båhus. 1647 bestalling som stykhauptmand og fyrværker på Båhus. 1657 bestalling som stykmajor på Christiansø i Norge og 1658 som oberstløjtnant i artilleriet. Var 1661 og 1662 oberstløjtnant i Vesterløn nationale infanteri regiment. 1672 underkommanderende på Frederikshald og chef for garnisonskompagniet på Frederikssten.

Han angives at være gift første gang i Skotland ca 1646 med Mary Elisabeth Grey, født 1621 og død 1656, datter af lord William Grey. Efter hendes død ægtede han December 1658 Annike Munchgaard, død 1706 i Thy. Hun fik 1690 Hastrup kirketiende som erstatning for mandens tilgodehavende løn. Med Annike Munchgaard har han børnene Dorte Grove, der 1705 var gift med en kaptajn Obitz, og

IDE SOFIE GROVE, født 22.8.1662 på fæstningen Flækkerøen i Norge. Hun var i fire år hos sin moster i Ringsted, i fem år kammerpige hos gehejmeråd Jens Juels frue, og blev 8.7.1694 gift i justitsråd Hiorts hus i København med forvalter over grevskabet Friisenborg senere herredsfoged over Hassing og Refs herreder Valentin Hermansen Beyer.

Udskrift af "Vore gamle tropekolonier," bind 1 og Personalhist. tidskrift 7.R.1.8.(1916).

Indtil 1702 havde spørgsmålet om kolonisternes andel i styrelsen på St.Thomas kun i ringe grad beskæftiget kompagniherrerne i København. Både under Heine og Lorentz havde fremstående planterø haft sæde i det sekrete råd. Ingen synes at have taget anstød heraf, og ordningen havde, ikke mindst i Lorentz tid, virket ganske tilfredsstillende, fordi han i lige grad besad indbyggernes som direktionens tillid.

Med Lorentz død i Juni 1702 ændrede forholdet imidlertid karakter, tydeligvis som følge af indbyggernes egenmægtige optræden ved valget af hans efterfølger. Dette valg tilkom efter oktroyen kompagniet, men da der nødvendigvis måtte gå henved flere måneder, før der kunne indhentes besked fra København, havde man tidligere accepteret den ordning, at den funktionær, der var nærmest i rang efter guvernøren, nomineredes som foreløbigt overhoved. Lorentz havde ikke udpeget en afløser. Den, der var nærmest til stillingen og sikkert også den bedst kvalificerede, var kompagnikøbmanden Joachim von Holten. Men han var meget ilde lidt på grund af sit despotiske væsen. Af andre kunne der kun være tale om løjtnant Claus Hansen, der vistnok manglede færdigheder "udi pennen" og savnede indsigt i handelen.

I første omgang lykkedes det von Holten at trumfe sin kandidatur igennem på sekretæradets møde. Men da beslutningen næste dag skulle proklameres for planternes forsamling, mødte denne bevæbnet i fortet og forlangte enstemmigt, at løjtnanten skulle være guvernør. Overfor denne optræden bøjede rådet sig og Claus Hansen modtog valget under forudsætning af direktionens godkendelse. Skønt direktørerne ingenlunde billigede det skete, turde flertallet ikke modsætte sig indbyggernes ønske. Resultatet blev, at Claus Hansens valg godkøndtes.

Claus Hansen blev således valgt 13.6.1702 til "Provisionel vice commandant". Bestallingen til at være overhoved og vicekommandant er dateret 28.10.1704. Han døde 8.2.1706. Han var gift 10.1.1697 med Anna van Uckeren, der døde 26.8.1699. Hun havde været gift med Iver Jørgensen Dyppel, der døde 1694 og derpå med Jan le Breton, der døde i December 1695. Han blev gift 2) 27.2.1701 med Catharina de Wing, død 18.12 1704. Han havde i det mindste sønnen

HANS CLAUSEN, døbt 26.8.1699 på St.Thomas og død 1728 i Gladsaxe. Gift 17.11.1720 med Else Margrethe Lerche.

Personalhistorisk Tidsskrift 6.R.2.B. og 8.R.6.B. vedr. slægten Willumsen (Wassard)s historie.

VILLUM THOMSEN, der dør som guldsmed i Malmø 1564 var gift med Elline Pedersdatter, som er gift 2) med rådmænd i Malmø Michel Matsen, født i Køge. Hun dør i Februar 1613. Hun havde i sit første ægtesk. datteren Lucie, som 1608 var gift med Gregers, apotheker i Malmø og sønnen

THOMAS WILLUMSEN, der er født i Odense. Han var magister og lektor i Lund, hvor han 1585 blev rektor. 3.5.1586 får han ekspæktance på et kannikedomme i Lund og 5.11.1590 forløningsbrev på et vikarie ved Lunds domkirke, som er ledigt efter hr. Hans Brolægger. I Januar 1600 fuldender han sin bearbejdelse af Davids Salmer og 20.6.1602 afgår han ved døden. Han var gift med Birgitte Baltzersdatter, der døde 1590, 32 år gammel. Hun var datter af ærkedegnen i Lunds kapitel, magister Baltzer Jacobsen og Dorthe Dringelberg. De havde børnene Bente, Karen og

WILLUM THOMSEN, der blev født i Lund ca 1585 og døde ca 1658. Han var landsdommer i Blekinge og tillige lensmand. Hans hustru var Bente Rafn. Da de skånske provinser 1658 blev løsrevne fra Danmark, blev familien splittet, idet Willum Thomesens børn spredtes rundt om i Norden: Hans Willumsen var præst i Rønneby i Blekinge, Thomas Willumsen, organist i Christiania, Mogens Willumsen amtsskriver i Aalborg, død 1697, Mathias Willumsen født ca. 1630 død 1708 præst i Strandby, Bjørns - holm og Malle (Hans børn tog navnet Wassard efter præstegården Vadgård), Karen var gift med en købmand i Rønneby og

KIRSTEN WILLUMSDATTER, født ca. 1630, død 1715 der var gift med købmand i Rønneby i Skåne
MORTEN BREMER. 1661 får han afskædspas fra Rønneby, som han forlader sammen med sin kone. Hvor de rejser hen, vides ikke, men Kirsten Willumsdatter gifter sig 2) før 1687 med den senere herredsfoged i Kjær og Hvetbo herred, Anders Madsen. Han havde mindst to børn, Margrethe Mortensdatter, gift med byfoged Jørgen Danielsen i Aarhus, og

BENTE MORTENSDATTER, født ca 1649, der før 1677 bliver gift med Laurits Svendsen Hviid. Han er byfoged i Aalborg. Der kendes ikke meget til ham, men Jøns Birkerød har for året 1698 bla. noteret: Byfoged i Aalborg Laurits Svendsen besøgte mig om eftermiddagen og beklagede sig over sin søns, Abraham Hviids vanlykke, at han nu .. måtte sin skoleplads igjen quittere..... Byfogden begravnes 10.11.1717 fra Budolfi kirke, 72 år gammel. Bente Mortensdatter dør 1731 og begravnes 12.4.s.a. De havde børnene: Dorthe Marie Hviid, Villam Hviid, Bente Elisabeth Hviid, Isach Hviid, Cathrine Margrethe Hviid, Jacob, Otthilia og Isaach Hviid samt

ABRAHAM MARTINUS HVIID, døbt 18.2.1677. Præst i Næsborg m.fl.sogne.

DIVERSE ARKIVALIER

NICOLAJ WIVET stammer ifølge familietraditionen fra Spanien, hvor slægten skulle hedde Da Vivas. Det synes imidlertid sikkert, at Nicolaj Wivet er identisk med den parykmager, Nicolaj Petersen, som d.24.8.1691 vinder borgerskab i København og som angives at være født i Regensburg i Tyskland. Dette underbygges bla. af at parykmager Nicolaj Petersen og hustru Marie Barfod i Silkegade d.11.5.1695 døber en søn, Adam Frederich (nok identisk med den Adam Wivet, som i 1716 studerer ved universitetet i Leipzig og dør som student) og at vintapperlaugets protokol oplyser, at vintapper Nicolaj Petersen Wivet i 1701 og 1702 bor i Silkegade. Iflg. indkvarteringsmandtallene skifter Nicolaj Petersen sin beskæftigelse fra parykmager til vintapper mellem 1699 og 1700.

19.5.1702 modtager Nicolaj Wivet bestalling som toldskriver i København og 8.12.1703 bestemmes det, at toldskriver Wivets hustru Marie, som i tre år havde været amme hos kronprinsen, må nyde 200 Rdl. til afsked. I 1708 overtog han tilsyneladende tillige embedet som kongelig køkkeninspektør, men i det lange løb har det ikke været en indbringende forretning. I 1718 indstiller køkkeninspektør Wivets hustru nemlig, at kongen godtgør dem 1500 Rdl "som de havde påtaget sig sliig leverance ringere end deres formand at præstere" fordi kontrakten blev oprettet i gode tider, som siden blev afløst af pest og dårlige tider.

Kongen afgør imidlertid, at dette ikke kan tilstås på grund af konsekvenserne. I stedet vil han "være betenkt på hendes mand ved lejlighed til een bedre tjeneste at forhjælpe, i consideration, at hun har været amme ved vores elskelige kiære søn". Et halvt år senere, 5.12.1718, takker Nicolaj Wivet allerunderdanigst for den ham tillagte viceborgmester charge, men indstiller, at han for at redde sig ud af sin gæld, må beholde toldskriverembedet og at hans kone må beholde værtshuset på toldboden hendes livstid ud i stedet for de 200 Rdl, hun har fået tildelt som kongelig amme.

Kongen kan ikke imødekomme hans ønske om at bestride to embeder på samme tid. Derimod får hans hustru, Marie Barfod, bevilling til at beholde værtshuset hendes livstid ud. Privilegiet bliver kort tid efter udvidet til også at gælde Nicolaj Wivet, således at både mand og hustru "måtte nyde og beholde samt gjøre sig dette toldbodshuses væninger og kronens rettigheder med dertil henlagte privilegier og friheder så nyttig, som de vilde, uden deraf at betale nogen afgift". Privilegiet extenderes ved Nicolaj Wivets død på enkens ansøgning til hendes søn, ritmester Lars Wivet og dennes børn ved resolution af 20.6.1732.

I 1725 dør cancelliråd og borgmester Nicolaj Wivet og begravnes 21.6.s.a. fra Nicolaj kirke. Marie Barfod er nok gift med Wivet før 1690 i Nicolaj kirke, hvis kirkebog mangler. Hun begravnes 9.2.1743 fra Nicolaj kirke. De havde børnene Adam Frederik, dbt.11.5.1695, død 1719 og

LORENTZ WIVET, født enten 1693 eller 1699.

Uddrag fra bl.a. Bruno Achton: Slægten Achton m.fl.

JESPER LAURIDSEN var bonde i Aaby på Fyn. Han levede i de vanskelige og meget urolige tider, da reformationen var startet i Tyskland. 1537 besluttede denne gudsfrygtige bonde at opføre sine to sønner til Herrens tjeneste, og da der på samme tid blev indrettet skoler i købstæderne med duelige lærere, som skulle undervise ungdommen, forlod han bondestanden og flyttede til Odense, for der at få sine sønner i skole og samtidig være til stede ved deres opdragelse. Han købte en gård tæt ved skolen og kirken og stedet blev kaldt Klingebjerg. Han havde medbragt sit kvæg, og det slagtede han på sin nye gård og levede som borger og slagter i Odense. På denne måde ernærede han sig, mens hans to sønner gik i skole og lå på akademiet. Af hans to sønner findes der kun sikre oplysninger om den ene: Laurits Jespersen.

LAURITS JESPERSEN er født 1522 i Vester Aaby og død 1604 i Espe. 1537 kom han i Odense Latinskole sammen med sin broder, Jørgen. Skolens rektor, Christian Schytte, sendte dem til akademiet, hvor de blev præster. Laurids Jespersen blev 1551, 29 år gammel, sogneprest for Espe og Vantinge sogne og 1562 udnævnes han til provst i Salling herred. Hans epitafium i Espe kirke lyder:

Jeg er opstandelsen og livet.
Herunder ligger hæderlige og vellærde mand
hr. Laurids Jespersen
med sine to hustruer
Maren og Sara,
med hvilke han avlede 18 børn, og af dem bleve
5 præster, og havde han i sin livs tid 67 bør-
nebørn og 119 børnebørns børn. Siden døde han
82 år gammel, anno 1604 den 1te søndag efter tri-
nitatis, der han havde været præst i disse sogne
i 53 år og provst i Salling herred i 42 år.
Gud gifve ham en glædelig opstandelse.

Han blev gift med Maren .... i 1562 og 2. gang gift med Sara Christensdatter, datter af sognepresten i Fraugde, Christen Christensen.

Blandt sønnerne var

CHRISTEN LAURIDSEN, født i Espe, død i Jordløse 1637. 1592 blev han kapellan i Svendborg ved begge menigheder og 1593 sogneprest for Jordløse og Haastrup sogne. Gift 14. Oktober 1594 med Maren Foul, på Nakkebølle, datter af forgængeren i embedet, Jens Lauridsen Foul og Cathrine, datter af en abbed

fra Alpherstadt. Deres bryllup blev holdt sammen med hans broders vielse til Maren Andersdatter Gjed.Kong Christian d.IV opholdt sig på dette tidspunkt på Nakkebølle og deltog i brylluppet. Christen Lauridsen blev senere gift 2.gang og denne gang med Anna Andersdatter,datter af sognepræsten i Vissenbjerg,Anders Lauridsen.

Hans 8 børn kaldte sig alle Achton, en"grækisering" af bynavnet Jordløse. Blandt børnene var sønnen ANDERS CHRISTENSEN ACHTON,født i Jordløse 11.1.1611,student i Odense 1635.Rektor ved Middelfart Latinskole 1640 og samme år kapellan i Harrested.Den 21.9.1654 blev han sognepræst ved Viborg Gråbrødre. Han gifter sig den 4.11.1655 med Maren Jønsdatter Zeuthen,datter af sognepræst i Odder, Jens Lauridsen og Abel Christensdatter. Han dør i Viborg 25.5.1677 og efterlod sig sønnen Christen Andersen Achton,der døde ugift, og datteren

ABEL ANDERSDATTER ACHTON,født i Viborg 1658. Hun gifter sig med Jacob Pedersen Worm i 1677. Han var født 8.12.1642 i Kirke Helsingø og døde 1692 i Trankebar. Han var på en måde stedsøn af Thomas Kingo,idet Thomas Kingo den 21.7.1669 giftede sig med Sille Blankenborg, som var Jacob Worms stedmoder. Jacob Worm blev sognepræst for Gråbrødre i Viborg og blev dermed Abels faders efterfølger. Han bekrigede Thomas Kingo med smædedigte,det mest kendte "Jeg ved en kalot" gik på en melodi til en af Kingos fineste salmer.Thomas Kingo svarede, men duede ikke til den slagte debat. Det lykkedes med tiden for Jacob Worm at skabe den uddydelige, men uretfærdige, myte, at Kingo var hoven. Han skrev til tider hyldestigte til Griffenfeldt, og til andre tiden hånedes han ham og navnlig dennes vist nok ret uduelige broder. Da Griffenfeldt kom i fængsel,hyldede Jacob Worm igen. På et tidspunkt gik det rigtigt galt for Worm,for den 10.2.1681 blev han dømt for majestætsfornærmelse og,som det hed "at miste ære,liv og gods".Han havde fornærmet kongens elskerinde,Sophie Amalie Moth.

Han blev benådet på kongens fødselsdag,den 15.4.1681, mod at blive deporteret til Trankebar - ikke som fange,men bare væk. Den 22.4.1681 blev han sat ombord på Indiensfareren Phoenix, og samme dag døde hans anklager pludseligt. Medens han fra sit fængsel havde sendt de mest tårepersende bøn - breve til de mennesker, som han tidligere havde sjoflet, fik Thomas Kingo et hånende smædedigt lige i ansigtet, da denne forsøgte at komme Worm til hjælp.

Hans unge hustru, Abel Achton var som menneske af et betydeligt ædlere metal end den balstyrige digterpræst.Stilfærdigt gik hun fra dør til dør og bad for sin mand. Ude i det fremmede i Trankebar på fortet Dansborg blev Jacob Worm først ansat som kantor ved Zionskirken, og den 3.10.1685 blev han præst. På sit dødsleje bad han guvernøren sende bøger og øjendele tilbage til Abel Achton,der havde forblevet trofast mod ham og ikke havde ladet sig skille fra ham,da han måtte rejse.

Abel Andersdatter Achtonia gifter sig derpå med

MADS RASMUSSEN THRANL,der efter at have været feltpræst i Uraband 1693 blev præst i Hammel-Voldby. Efter -fra 17.7.1697-at have været præst i Ormslev og Koldt sogne bliver han 15.5,1711 præst ved Viborg Domkirke. Hans første hustru,Abel Achtonia, dør i Februar 1710 i Ormslev og han gifter sig 16.11. samme år i Viborg med Lucie Nielsdatter Barfod,datter af admiral Niels Barfod.

Ifølge skifte af 1717 skal han have børnene,Annike Marie født ca 1695,Nicolaj født ca.1696,Kirstine Sofie født ca.1700 og Niels Barfod født ca 1711.

ANNEKE MARIØ THRANL bliver 21.12.1721 gift i Holmens kirke med Lorentz Uivet.

EFTERKOMMERE

De følgende sider indeholder Cecilie Grüner og Thøger Holms efterkommere. Det er tillige samtlige efterkommere efter hendes Fader, Hans Gustav Grüner, idet Cecilie var den eneste af hans 8 børn, der blev gift og stiftede familie.

Af Cecilie og Thøgers 4 døtre forblev Ida Marie (Dida) ugift og af de 3 andre, Elisabeth (Lise) gift Bardenfleth, Benedicte (Bibi) gift Helweg og Julie (Lolla) gift Breit, har kun de to ældste fået børn.

På billedet ses Cecilie og Thøger med døtrene. Hos moderen står Lolla, siddende foran ses Bibi, stående ved faderen Lise og siddende til højre Dida.

EFTERKOMMERE EFTER CECILIE SIDA MARIE GRØNER OG SOPHUS JOHANNES THØGER HOLM.

1. Generation.

- A. IDA MARIE WIVET FROM HOLM (Dida), født 3.1.1898, døbt 12.4.1898 i Frederiksberg kirke. Død 29.6.1979, begr. 5.7.1979 fra Frederiksberg kirke. Ugift.
- B. ELISABETH SOPHIE WIVET FROM HOLM (Lise), født 5.6.1899, døbt 3.7.1899 i Vedbæk kapel iflg. kirkebog for Frederiksberg sogn. Død 22.1.1985, begr. 25.1.1985 fra Gentofte kirke. Gift 10.8.1923 i Frederiksberg kirke med Hemming Løvenørn Bardenfleth, født 8.1.1896 i Sct. Poul sogn, København, kreditforeningsdirektør, søn af kultusminister, amtmand i Vejle Vilhelm Bardenfleth og Agnete Brandt, død 23.12.1981, begr. 30.12.1981 fra Gentofte kirke.
4 børn (Se B. 1. - B. 4.)
- C. HELENE MATHILDE BENEDICTE WIVET FROM HOLM (Bibi), født 20.8.1902, døbt 14.10.1902 i Sct. Lukas kirke, Frederiksberg. Gift 16.2.1928 i Frederiksberg kirke med Hannibal Theodor Helweg, født 24.11.1894, døbt 10.3.1895 i Sct. Nicolaj kirke, Vejle, Civilingeniør hos F.L. Smidth, søn af Direktør for statens tilsyn med privatbanerne Heinrich Ludwig Helberg og Elisabeth Birgithe Johnstrup, død 12.11.1975, begr. 19.11.1975 fra Frederiksberg kirke.
5 børn (Se C. 1. - C. 5.)
- D. JULIE PHILIPPA CECILIE WIVET FROM HOLM (Lolla), født 31.8.1903, døbt 14.11.1903 i Sct. Lukas kirke, Frederiksberg. Gift 4.11.1952 i Sct. Lukas kirke, Frederiksberg med Kai Frederik Breit, født 17.11.1885 i Tårnby, fhv. proprietær, søn af gårdejer Fredrik Johan Breit og Vilhelmine Marie Skeel, død 10.4.1973, begr. 17.4.1973 fra Frederiksberg kirke. Ingen børn.

2. Generation.

Børn af Elisabeth Sophie Wivet From Holm og Hemming Løvenørn Bardenfleth:

- B. 1. HENRIK VILHELM LØVENØRN BARDENFLETH, født 20.5.1924, døbt i Frederiksberg sogn. Gift 15.12.1951 i Jægersborg kirke med Inge Birgitte Møller, født 24.3.1926 i Solbjerg sogn, sekretær, datter af civilingeniør Knud Julius Møller og Erna Laura Walseska Fritzboeger. Kontorchef ved Berlingske Tidende.
2 børn (Se B. 1.1. - B. 1.2.)

- B. 2. HELENE CECILIE BARDENFLETH, født 5.4.1927, døbt 26.5.1927 i Frederiksberg sogn. Gift 25.9.1948 i Jægersborg kirke med Gunner Johannes Gunnerson Harboe, født 7.11.1922 i Sdr. Serritslev sogn (Ribe stift), Gårdejer i Fodby ved Næstved, søn af sognepræst Jørgen Gunnerson Harboe og Ellen Andersen.
3 børn (Se B. 2.1. - B. 2.3.)
- B. 3. OVE LØVENØRN BARDENFLETH, født 6.6.1930, døbt i Frederiksberg sogn. Gift 4.4.1959 i Århus Domkirke med Kirsten Warrer, født 20.7.1935 i Risskov sogn, død 27.1.1982, begravet fra Gøtøfte kirke, datter af konsul Sigurd Warrer og Liz Drescher.
Direktør i Deleurang og Bardenfleth Reklame A/S.
2 børn (Se B. 3.1. - B. 3.2.)
- B. 4. NIELS GUSTAV JOHANNES LØVENØRN BARDENFLETH, født 31.12.1934, døbt 5.5.1935 i Frederiksberg sogn. Gift 14.12.1963 i Messiaskirken, Charlottenlund, med Jacqueline Gautier, født 13.9.1941 i Sct. Peder sogn, Randers, korrespondent, datter af politimester Kurt Walther Gautier og Erna Conrau. Informationschef hos Skandinavisk Tobakskompagni.
Ingen børn.

Børn af Helene Mathilde Benedicte Ulvet From Holm og Hannibal Theodor Helweg:

- C. 1. AGNES CECILIE ELISABETH HELWEG, født 1.12.1928 i Grays, Essex, England, døbt 13.6.1929 i Frederiksberg sogn, fotograf. Gift 8.5.1954 i Messiaskirken med Axel Frands Guldbrandsen, født 9.12.1925 i Frederiksberg sogn, uddannelseskonsulent, cand. jur., søn af hypotekforeningsdirektør Martin Guldbrandsen og Karen Sophie Øllgaard.
3 børn (Se C. 1.1. - C. 1.3.)
- C. 2. KIRSTEN ELISABETH HELWEG, født 7.1.1930, døbt 10.6.1930 i Frederiksberg sogn. Gift 13.7.1952 i Jægersborg kirke med Finn Riemer, født 19.8.1929 Helligånds sogn, oberst regimentchef i Farum, søn af kontorchef Robert Riemer og Esta Sofie Gjessing.
3 børn (Se C.2.1. - C.2.3.)
- C. 3. INGER MARGRETHE HELWEG, født 1.12.1932, døbt 19.2.1933 i Frederiksberg sogn, danselærerinde. Gift 5.11.1955 i Jægersborg kirke med Hans Jørgen Høegaard, født 8.3.1931 i Løgstør sogn, afdelingsleder ved teknisk skole i Næstved, søn af Grosserer Hans Peter Høegaard og Karen Caroline Jensen Busch.
3 børn (Se C. 3.1.- C. 3.3.)

- C. 4. ANNE LISBETH HELWEG, født 17.2.1940, døbt 5.5.1940 i Gentofte sogn, korrespondent. Gift 10.4.1965 i Jægersborg kirke med Ole Henrik Willerup, født 20.2.1939 i Maglegårds sogn, direktør i Superfos, akademiingeniør, søn af Civilingeniør Carl Herbert Willerup og Aase Kempel.
3 børn (Se C.4.1. - C.4.3.)
- C. 5. BODIL MERETE HELWEG, født 18.6.1941, døbt 2.11.1941 i Gentofte sogn, sygeplejerske i Narvik, Norge. Gift 17.12.1966 i Jægersborg kirke med Sten Kjell Hansen (navneforandring 1973 til Haukland) født 13.1.1937 i Narvik sogn, adjunkt, cand. mag., lærer ved Narvik ingeniørhøgskole, søn af byggeleder Sigurd Hansen og Svanhild Haukland.
2 børn (Se C. 5.1. - C. 5.2.)

3. Generation.

Børn af Henrik Vilhelm Løvenørn Bardenfleth og Inge Birgitte Møller:

- B. 1.1. MARIANNE ELISABETH BARDENFLETH, født 28.2.1953, døbt i Jægersborg sogn, sygeplejerske. Gift 20.8.1983 i Søllerød kirke med Niels Henning Pedersen, født 31.7.1953 i Søborg sogn, salgsingeniør, søn af ingeniør Henning Pedersen og Alice Larsen.
1 barn (Se B.1.1.1.)
- B. 1.2. JØRGEN VILHELM LØVENØRN BARDENFLETH, født 7.11.1955, døbt i Jægersborg sogn, civilingeniør.

Børn af Helene Cecilie Bardenfleth og Gunner Johannes Gunnensen Harboe:

- B. 2.1. SØREN HEMMING GUNNERSEN HARBOE, født 7.6.1951, døbt 29.7.1951 i Fodby sogn, akademiingeniør.
- B. 2.2. MORTEN GUNNERSEN HARBOE, født 6.3.1954, døbt 14.5.1954 i Fodby sogn, akademiingeniør. Gift 24.5.1980 i Magleby kirke (Roskilde stift) med apoteksassistent Karen Møller, født 11.8.1956 i Fiskbæk sogn (Viborg stift), datter af Kristian Møller og Nina Mølgaard Kristensen.
2 børn (Se B.2.2.1. - B.2.2.2.)
- B. 2.3. PEDER GUNNERSEN HARBOE, født 15.10.1956, døbt 25.11.1956 i Fodby sogn, cand. pharm.

Børn af Ove Løvenørn Bardenfleth og Kirsten Warrer:

- B. 3.1. CLAUS LØVENØRN BARDENFLETH, født 31.8.1960 i Århus, døbt 29.10.1960 i Jægersborg sogn, bankassistent.
- B. 3.2. CHRISTIAN LØVENØRN BARDENFLETH, født 29.10.1963 i Århus, døbt i Jægersborg sogn. stud. jur.

Børn af Agnes Cecilie Elisabeth Helweg og Axel Frands Guldbrandsen:

- C. 1.1. MARTIN MICHAEL MADS GULDBRANDSEN, født 26.7.1955, døbt 22.10.1955 i Maglegård sogn, trafikassistent ved D.S.B.
- C. 1.2. AXEL IVAR FLEMMING GULDBRANDSEN, (to første navne ombyttet iflg. navnebevis Maj 1986) født 7.7.1958, døbt 19.10.1958 i Maglegård sogn. Gift 7.6.1986 i Sct. Jørgensbjerg kirke, Roskilde, med Helle Dyhr Jensen, født 11.11.1960 i Sct. Jørgensbjerg sogn, korrespondent, datter af cand. pharm. Henning Jensen og Inger Dyhr. Salgskonsulent ved Mærsk Data.
- C. 1.3. OLAV ANDERS JACOB GULDBRANDSEN, født 19.10.1960, døbt 11.12.1960 i Maglegård sogn, flyverløjtnant i Aalborg.

Børn af Kirsten Elisabeth Helweg og Finn Riemer:

- C. 2.1. ELISABETH RIEMER, født 1.6.1953, døbt 13.9.1953 i Frederiksberg sogn, sygeplejerske på Herlev sygehus. Lever sammen med Allan Artmann Larsen, født 13.8.1955 i Kgs. Lyngby sogn, arbitragør i Provinsbanken, søn af porcelænsarbejder Bent Larsen og Jytte Artmann.
1 barn (Se C.2.1.1.)
- C. 2.2. BENEDICTE RIEMER, født 5.7.1955 i Bov sogn, døbt 13.11.1955 i Frederiksberg sogn, fritidspædagog. Gift 22.9.1984 på Farum rådhus med Hans Henrik Wilkenschildt, født 14.1.1954, Citadel sogn, revisor i Farum, søn af revisor Ebbe Wilkenschildt og Karen Meier.
2 børn (Se C. 2.2.1. - C. 2.2.2.)
- C. 2.3. ANNE RIEMER, født 3.12.1957, døbt 13.4.1958 i Kgs. Lyngby sogn, sygehjælper på Hareskovbo plejehjem. Gift 15.8.1980 på Stenløse rådhus med Tommy Werner Hansen, født 1.10.1954 i Kirke Værløse, ansat hos Tannønskabsfirma, søn af smede og maskinarbejder Hans Werner Dahl og Birthe Hansen.

Børn af Inger Margrethe Helweg og Hans Jørgen Heegaard:

- C. 3.1. NIELS HENRIK HELWEG HEEGAARD, født 5.12.1959, døbt 28.2.1960 i Jægersborg kirke, cand. med.
- C. 3.2. PETER MIKAEL HELWEG HEEGAARD, født 5.12.1959, døbt 28.2.1960 i Jægersborg kirke, cand. scient. ved proteinlaboratoriet , Kbh. universitet.
- C. 3.3. HELENE BENEDICTE HELWEG HEEGAARD, født 1.3.1963, døbt 26.5.1963 i Jægersborg sogn, sygeplejeelev på Sct. Lukas hospital i København. Gift 24.11.1984 i Gunderslev kirke med Glenn Robert Williams, født 2.5.1957 i Castlegate Congregation church, Nottingham, laboratorietekniker, søn af blikkenslager James Eric Williams og Mavis Margaret Hankin.

Børn af Anne Lisbeth Helweg og Ole Henrik Willerup:

- C. 4.1. FREDERIK WILLERUP, født 30.3.1968, døbt 26.5.1968 i Bistrup sogn, stud. polyt.
- C. 4.2. HENRIETTE WILLERUP, født 11.7.1969, døbt 26.10.1969 i Bistrup sogn, gymnasieelev.
- C. 4.3. MATHIAS WILLERUP, født 11.1.1972, døbt 9.4.1972 i Bistrup sogn, skoleelev.

Børn af Bodil Merete Helweg og Sten Kjell Hansen:

- C. 5.1. VIBEKE HAUKLAND, født 16.3.1970, døbt 29.3.1970 i Nykirken sogn, Bergen, skoleelev i Narvik.
- C. 5.2. OLE MARTIN HAUKLAND, født 27.9.1972, døbt 25.3.1973 i Narvik sogn, skoleelev i Narvik.

4. Generation:Børn af Marianne Elisabeth Bardenfleth og Niels Henning Pedersen:

- B. 1.1.1. JUHAN HENNING PEDERSEN, født 7.2.1986, døbt i Vangede sogn.

Børn af Morten Gunnarsen Harboe og Karen Møller:

- B. 2.2.1. ANNE GUNNERSEN HARBOE, født 19.6.1982, døbt 5.9.1982 i Søborg sogn.
- B. 2.2.2. JAKOB GUNNERSEN HARBOE, født 17.2.1986 i Highwaycombe, England, døbt 6.7.1986 i Romlund sogn, (Viborg stift).

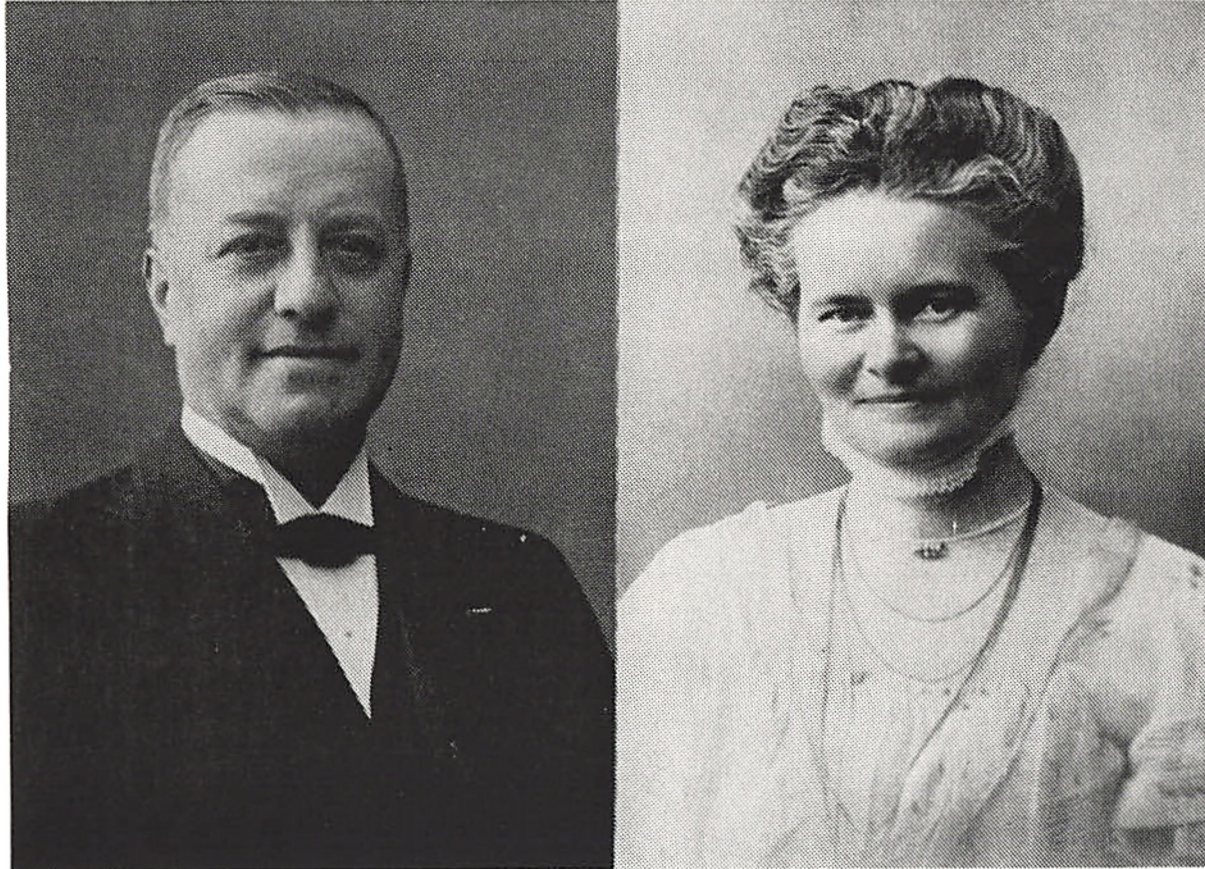
Børn af Elisabeth Riemer og Allan Artmann Larsen:

C. 2.1.1. KASPER ARTMANN RIEMER, født 1.2.1984, navngivet Præstebro sogn, Hørlev.

Børn af Benedicte Riemer og Hans Henrik Wilkønschildt:

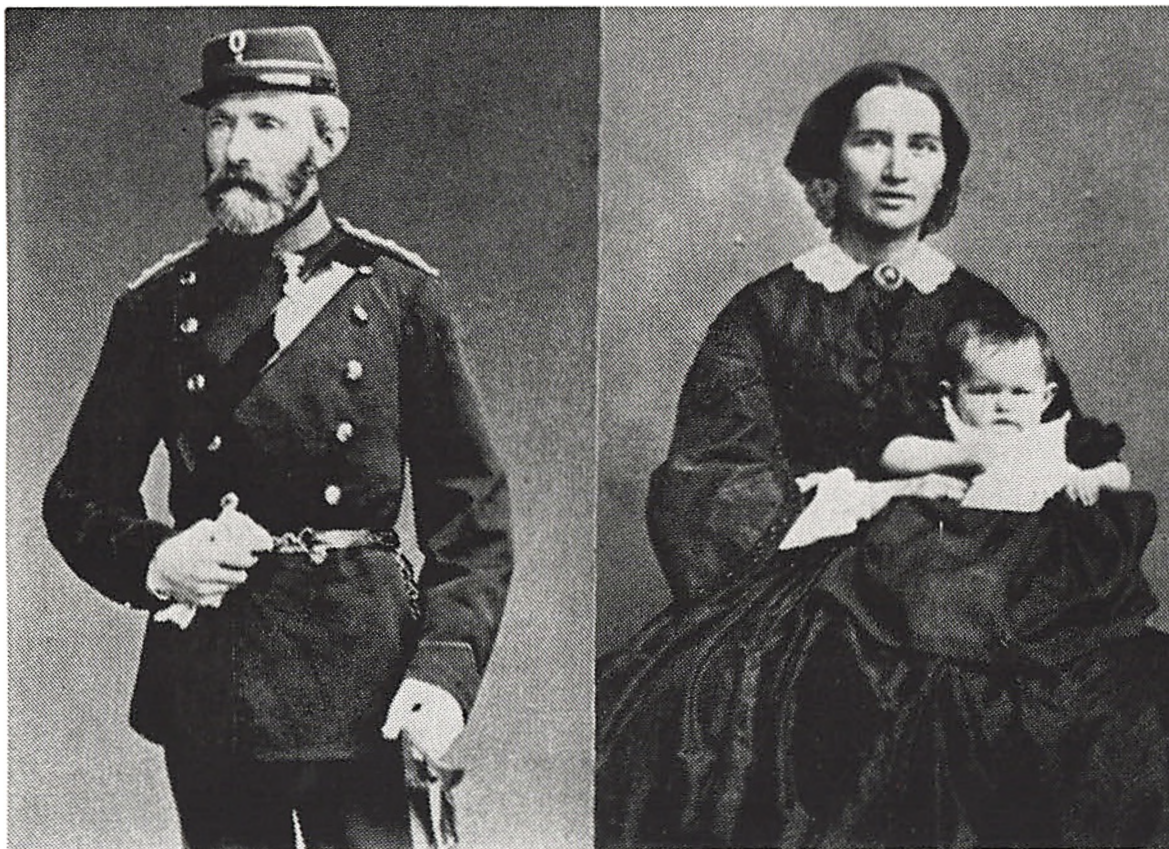
C. 2.2.1. MELIE RIEMER, født 8.12.1983, navngivet Farum sogn.

C. 2.2.2. PIGE, født 4.12.1986.

Sophus Johannes Thøger
From Holm. (1864 - 1914)

Cecilie Sida Marie Grøner.
(1864 - 1940).
Nr. 1.

Hans Gustav Grüner.
(1827 - 1897)
Nr. 2.

Marie Achtonia Colette
Sandholt. (1837 - 1871)
Nr. 3.

Gustav Grüner.
(1791 - 1869)
Nr. 4.

Mariane Birgitte Røbye.
(1796 - 1859)
Nr. 5.

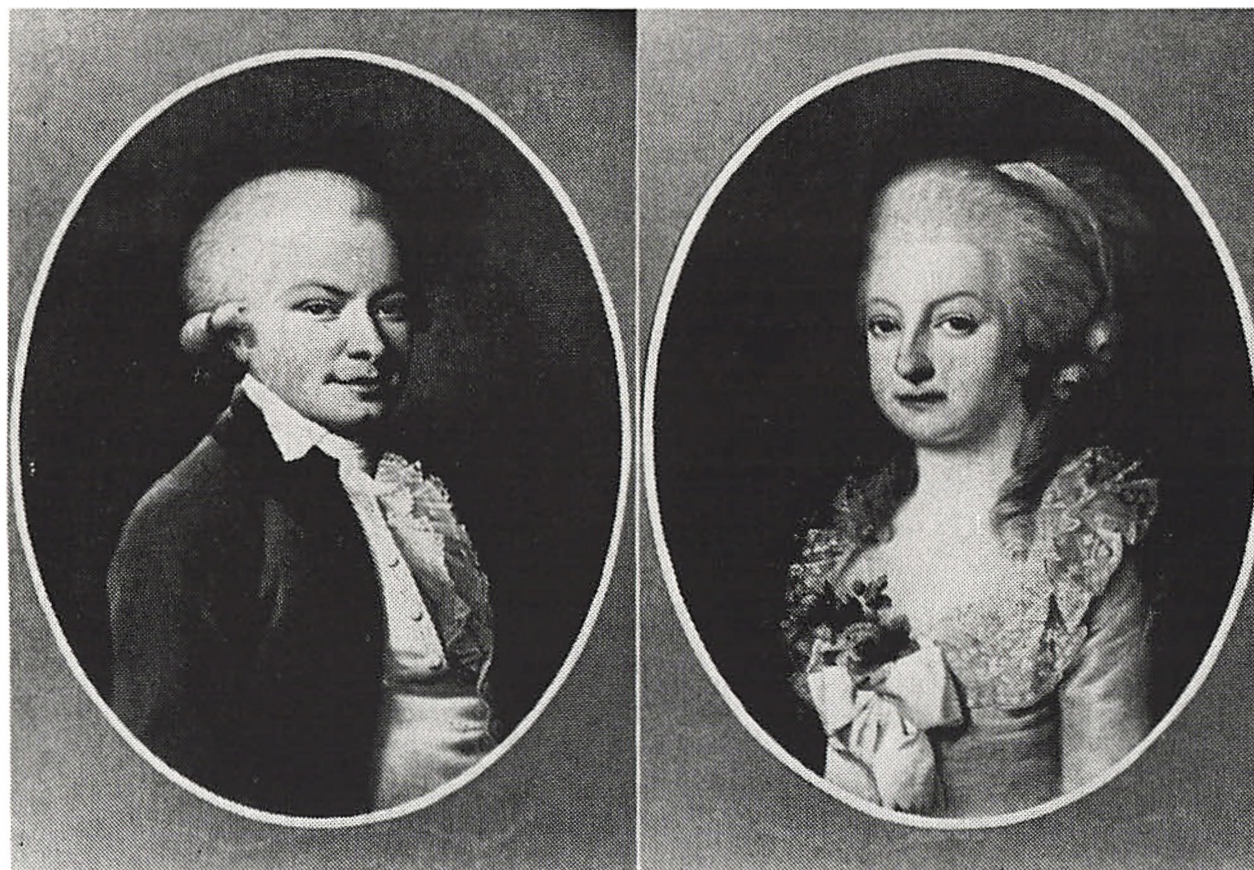
Claus Henrik Munch
Sandholt. (1789 - 1848)
Nr. 6.

Caroline Cecilie Johanne
Frederikke Wivet.
(1802 - 1874)
Nr. 7.

Georg Johannes Røbye.
(1766 - 1936)
Nr. 10.

Peter Boll Uivet.
(1761 - 1824)
Nr. 14.

Cathrine Sofie Ernst.
(1771 - 1849)
Nr. 15.

Frederik Wilhelm Uivet.
(1728 - 1790)
Nr.28.

Johanne Margrethe Jacobe
Boll. (1734 - 1805)
Nr. 29.

Efterskrift.

Udgivelsen af denne slægtsbeskrivelse i så mange eksemplarer, at alle nulevende efterkommere af Cecilie Holm, født Grüner kan få et, er mulig-gjort ved bidrag fra "Frøken Marie Grønners Familielegat".

Marie Grüner, kaldet Giga, var yngre søster til Cecilie Holm. Hun levede et stilfærdigt liv uden de store begivenheder. Men alligevel prøvede hun at få sin egen selvstændige tilværelse ved at lade sig uddanne til sygeplejerske, hvilket var usædvanligt for en ung pige den gang. Hun opnåede i en kortere årrække at virke som viceforstanderinde på Frederiksberg Hospital. Et svageligt helbred tvang hende imidlertid til at trække sig tilbage, hvorefter hun dyrkede sine to andre interesser: Malerkunsten og musikken. Selvom hun støde kom til at stå i skygge af sine to helsøstre Cecilie og Gustava (Kaua), der begge var særdeles habile udøvere af henholdsvis klaverspil og malerkunst, lykkedes det dog Marie Grüner at nå ret langt, specielt indenfor maleriet, hvor bl. a. et par kopier af betydende kunstnere viser hendes gode evner.

Hun konverterede til katolicismen, der kom til at betyde meget for hendes senere liv.

Ved stor sparsommelighed opnåede hun at samle en baskeden formue, som hun testamenterede til nævnte legat, hvorfra der siden 1967 er udbetalt årlige donationer til efterkommere af søsteren Cecilie Holm.

Marie Elise Thrine Julie
Grüner (Giga). (1871 - 1951)